Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 7000 TL. 12 Eylül 1992 Sayı: 11

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Kürt halkı boyun eğmeyecek

Devlet Kürt halkına savaş açtı. Kürt halkı işsizlik, açlık ve terör yoluyla sürgün edilmek isteniyor.
Kürt halkı yalnız değildir, yalnız kalmayacak. Türkiye'nin çeşitli yerlerinden aydınlar, işçiler, memurlar, öğrencilerden oluşan heyetler Şırnak'ta Kürt halkına yalnız olmadığını söylediler.
İstanbul'dan, Adana'dan, Trabzon'dan, Eskişehir'den, Ankara'dan ÖZGÜR-DER'liler, DKÖ'ler, avukatlar oradaydılar. Nasıl ki geçen sene Saddam zulmünden kaçarak Kuzey Kürdistan'a sığınan kardeşlerinin yanlarına gittilerse şimdi de Şırnaklıların yanında olduklarını gösterdiler, yardımları ilettiler, destek ve dayanışma duygularını sundular.
Zulme karşı Kürt ve Türk halkları kenetlenmelidir. TÜRK GENÇLERİNİN ANALARI BABALARI! Oğullarınızı bu kirli savaşa göndermeyin. Bu kardeş kanının dökülmesine daha fazla sessiz kalmayın. Aksi durumda daha çok oğul ölecek, daha çok tabut geri dönecek. Kürt ve Türk halkının çocukları! "Terörist" aldatmacasıyla bir halkı kurşunlatıyorlar size. Bu suça ortak olmayın, katil olmayı reddedin.

Küçükarmutlu'yu savunalım

İktidar Küçükarmutlu'yu yıkmak istiyor. Bütün asalak takımı, burjuva basın ve katliam timleri hep birlikte Küçükarmutlu üzerine çullanıyor. Küçükarmutlu halkını savunmalıyız, onları desteklemeliyiz. Gecekondu yoksullarına saldıranlar tüm halkın en olumlu değerlerine, haklarını savunma bilincine, cesaretine saldırmaktadırlar. Asıl yıkmak istedikleri budur. Dayanışmadır, örgütülülüktür, dirençtir. Buna izin vermemeliyiz.

Belediye zabıtaları! Yıkım için görevlendirilen emekçiler! Size yıktırılmak istenen halkın evleridir. Kendi halkınıza, komşunuza saldırılıyorsunuz. Küçükarmutlu'nun duvarlarına dozerlerin, panzerlerin vurması demek, kendi evlerinize, haklarınıza, özgürlüklerinize de vurulması demektir. Yıkım emirlerini reddedin. Yıkımlara katılmayın. İktidar polisiyle, basınıyla halkın karşısındadır. Bu gerici cephenin önüne hep birlikte barikat kurmalıyız. Zabıtası, kondulusu, işçisi, memuru, devrimci basınıyla el ele, yerimiz gecekondu halkının yanındadır.

YİNE SOL İÇİ ŞİDDET!

28 Ağustos tarihinde Ortadoğu'da siyasi bir cinayet işlenmiştir. Bu siyasi cinayetin kurbanı, 1991 yılına kadar THKP-C Acilciler örgütü içinde faaliyet sürdüren, bu tarihten sonra örgütten ayrılıp Acilciler yönetimine karşı muhalefet ettiğini iddia eden YUSUF (ZİHNİ ALAN) adlı bir yurtseverdir.

Bizler aşağıda imzalarımız bulunan örgütler olarak, öldürülmüş olan Yusuf adlı kişiyi Acil'den ayrılmasından itibaren, devrimci örgütlerle ilişkilerini birey olarak sürdürmeye devam ettiğini ve bu ilişki sürecinde değişik örgütlerle dayanışma içinde olduğunu biliyoruz. Süreç boyunca Yusuf un ajan-provokatör ve karşı-devrime hizmet eden birisi olduğuna dair herhangi bir örgütten açıklama ya da uyan almadık. Bizler de Yusuf un böyle bir niteliğe sahip olduğuna ilişkilerimiz içerisinde tanık olmadık.

Devrimci hareketler kendi içlerinde var olan ideolojik ve siyasal sorunları devrimci normlarda ele alıp çözüme ulaştırmak zorundadır. Amaç, kişiyi ortadan kaldırmak değil, onu değiştirip dönüştürmek ve bu anlamda ikna etmek esas görev olmalıdır. Bu da demokratik merkeziyetçilik ilkesine bağlı kalarak eleştiri-özeleştiri mekanizmasını örgüt içinde temel almayı zorunlu kılar.

Şüphesiz ki, devrimci örgütler içinde düzenle iç içe geçen devrimci mücadeleye ve örgütlenmeye darbe vurmaya çalışan, halka zarar veren kişilere karşı uygulanacak yöntem halkın devrimci adaletini temsil eden biz devrimcilerin yargılayıp gerçekleştirdikleri cezalandırmalar olacaktır.

Bu olay nezdinde bugüne kadar Yusuf un devrimciler ve halk aleyhine suç işlediği, Türkiye devleti ajanı olduğu veya devrimci örgütler karşısında devrimci olmayan faaliyetler yürüttüğü vs. doğrultusunda, ayrıldığından bu yana iki yıla yakın zaman geçmiş olmasına rağmen bir kanıt ve açıklama olmaması, bu açıklamanın bugün bile yapılmaması, Türkiye devrimci hareketinin gelenekleri açısından yeni bir olumsuzluk örneği olarak üzerinde durulmayı gerektirecek özelliğe sahiptir. Bunun yanında, Ortadoğu alanında birçok Türkiyeli ve Kürdistanlı örgütler tarafından tanınması ve son ana kadar kişisel anlamda örgütlerle ilişki yürütülmesine rağmen, Yusuf'un öldürülmesi ardında sorumluluk gereği yapılacak toplantıya birkaç kez yapılan çağrılara tavırsız bir tutum içine girmelerini ve platform tartışmalarına bile katılmamalarını devrimci sorumluluk açısından eleştiriyor ve anlamlı buluyoruz.

Aradan bir haftadan fazla zaman geçmesine rağmen, devrimci prensipler gereği, olayın gerekçe ve kanıtlarıyla birlikte üstlenilmesi gerekirken, platform toplantısında Acilciler örgütü adına yapılan açıklamada, Yusufun "Siyasi kararımız olmamasına rağmen, taraftarlarımız tarafından öldürüldü"ğü belirtildi.

Bu noktada diyoruz ki; eğer olay devrimci örgüt tarafından yapılmışsa, olayın tüm gerekçelerini ve belgelerini devrimci kamuoyuna sunmalarını istiyoruz. Bu siyasi cinayet üstlenilmeyip, belirsizliğe sokulmak isteniyorsa, bizler bu alanda bulunan devrimci örgütler olarak olayın üzerine giderek devrimci sorumluluklarımızın gereklerini yerine getireceğiz.

Sonuç olarak şu bilinmelidir ki; devrimci şiddet ve onu kapsayan eylem biçimleri (cezalandırma) sınıf düşmanlarına, iflah olmaz sınıf işbirlikçilerine karşı uygulanacak yöntemdir. Bu yöntemle örgüt içi çelişkileri çözmek, sınıf mücadelesinden ve halka karşı sorumluluk-inandırıcılık anlayışından uzak devrimci çıkar ve mücadelenin önüne kendi faydacı örgütsel-bireysel çıkarları koymaya çalışan örgütlenmelerin anlayışı olabilir ancak. Devrimci tavırdan uzak bu anlayış sahiplerine kısa ve uzun vadede bir şey kazandırmayacağı gibi, halka karşı sorumluluktan da kurtulamayacakları açıktır.

Tüm olumsuz tecrübelerimize rağmen, bu son örnek karşısında da devrimci ilke, anlayış ve ahlakın hakim kılınabilmesini, böylesi olaylar karşısında tavırsız değil, devrimci sorumlulukla hareket edilmesini sağlamak için tüm devrimci güçleri daha duyarlı olmaya, bu ve buna benzer siyasi cinayetleri kınamaya çağırıyoruz.

DEVRİMCİ SOL, 16 HAZİRAN HAREKETİ, TÜRKİYE KOMÜNİST EMEK PARTİSİ, TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST, TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST HAREKETİ Ortadoğu temsilcilikleri

6.9.1992

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

- Enflasyon ve ekonomik terör 3
  Her geçen gün "Bize yeni bir düzen gerek!" diyenlerin sayısı çoğalıyor...
- İnsansızlaştırma, sürgün, işsizlik ve terör: Kürdistan'da devlet bunlarla anılıyor 4-8
  Devlet, Kürt halkını ya gönüllü ya da zorla göçe zorlıyor. Böylece yurtsever ve devrimci örgütlenmenin zeminini boşaltmak, Kürt halkına "gereken ders"i vermek istiyor.
- Milliyetçi politikalar ve devrimci eylem 9
- Dürüst SHP'liler istifa edin! 10
  SHP'yi hala sol, demokrat bir parti gibi görüp umutlarını yitirmeyenler, kendilerini avutmaktan vazgeçmelidirler.
- Seher Şahin, Rehberlik ve Dayanışma Masalarında yaşıyor 11
  Egemen sınıflar ve kolluk kuvvetleri ne kadar engellemeye çalışırsa çalışsın, TÖDEF Rehberlik ve Dayanışma Masaları açmaya devam edecek.
- Gecekondu halkını sokağa atmanıza izin vermeyeceğiz 12-15
  Yıkmakla, göç ettirmekle, işkence, baskı uygulamakla emekçi halkın konutlarını sahiplenmesini engelleyemeyecekler.
- Mahkemelerinizin kapısına kilit vurun 16
- Haber/Yorum 17-19
- Kahraman komisere 'Meydan' sahip çıktı 20
  Basın emekçileri, düştüğü bataklıkta çırpınanların tutunacakları dal olmamalıdırlar
- "Silahlı mücadele bugün her zamankinde önemlidir" 21
  Silahlı mücadelede ısrar eden ve uzlaşmayı reddeden Filipinler'deki gerilla hareketi, emperyalizmin boy hedefleri arasında
- Kültür/Sanat 22

BÜROLARIMIZ

Sahibi: Hamsun Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti. Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Namık Kemal CHAROĞLU
Yönetim ve Yazışma Adresi: Hadımköylük Mah. Terziboğazı Sok. Kahraman İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet/İst.
Tel: 518 84 17
Fax: 516 24 14
Baskı: Berker Matbaacılık
Fiyatı: 7.000 TL. Almanya: 5 DM
Posta: 10 PF, Sevgiye, 3 SF.
Hollanda: 3 FL, İngiltere: £ 1
Abone Koşulları
Yurtiçi Abone:
6 aylık 160.000 TL., 1 yıllık 320.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 Aylık 85 DM.
1 Yıllık 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN T.İş Bankası Akmeşe Şubesi 1002 30420 051738

Adana: İstasyon Cad. 7. Sk. Kardar İşhanı arkası Ünkan Ap. 87/A Kat: 1 No: 10 Tel-Fax 31 47 25
Ankara: Mamurca Sk. Bitmar Ap. No: 12/17 Aşkkaya Tel-Fax: 434 10 92
Bursa: Hacılar Mah. Kosukavlı Sk. Arslan İşhanı No: 6/A08 Tel: 24 17 10
Denizli: Delikli Cinar Meydanı, Cinar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: Gazi Caddesi, Güçlü Paşaj No: 3/310 Tel-Fax: 165 88
Elazığ: Cami Mah. Hürriyet Cad. Ülkemizler İşhanı No: 108 Kat: 2 Tel: 24 23 98
Elbistan: Doğukent-Çağlar Cad. Ceylan İşhanı No: 1 Kat: 2 K.Maraş
Eskişehir: Unsal Sazayi Kat. 3 No: 122 Tel-Fax: 311 644
İzmir: 440. Sk. Berker İşhanı No: 8/7 Konak Tel: 895 511
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 23 Tel: 173 35
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 3 Tel: 28 75 31
Konya: Köyiçi Mah. Hüseyin Karaağaç Sk. Kat: 2 No: 203 Tel: 31 30 77
Malatya: Pak Kazım İşhanı Kat: 4 No: 124/122 Tel: 51 78 02
Fax: 19 401
Samsun: Kale Mah. Alpaslan Geyikli Çeşme İşhanı No: 13 Kat: 3 Tel: 35 30 81

Rize: Bulatlar Mah. Selviköy Sk. Sevgiyi Sitesi No: 309 Tel: 21 21 22
Trabzon: Çarşı Mah. Kazım Sk. Kalebağlı Çarşısı Kat: 2 No: 40 Tel: 28 10 70
Tunceli: Mağlıbar Mah. Okullar Cad. Boratay Sk. Daşcı Yeğen İşhanı No: 11 Tel: 21 49
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Ofcel Sk. Kılıç Pasaj No: 14 Kat: 2 Tel: 500 65
Amsterdam: Kinkernstraat 40 HG 1053 DX amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/68 31 056
Atina: Agiou Ermou 30 No. 3 Kallitsiya Syntagma-Atina
Frankfurt: Kaiserstr. 1a 6000 Frankfurt/M Tel: 49/069/77 90 00
Londra: 79 Dunsmure Rd. London N.16 İngiltere Tel: 00 44/71/92 34 139
Paris: 29 Rue D'Hauteville 75010 Paris/France Tel: 00 33/1/47 70 03 90
Zürih: Gasswiesenstr. 24 8000 Zürich

Politikada Bu Hafta

Böyle devlete böyle Yargıtay

Adli yılın açılışında, yargının en üst kurumu Yargıtay da "şiddet" diyerek, "şiddet"te oluşan ulusal mutabakat korosunu tamamladı.

36 daire başkanının hazırladığı ortak metni okuyan Yargıtay Başkanı "Teröristlere onların yöntemleriyle karşılık verilmeli." diyerek, belki de dünyada "terörü" savunan istisna yargı kurumlarından birinin başı olma unvanını kazandı.

Yargıtay Başkanının yaptığı konuşma, bir bakıma yargının bağımsızlığını değil, MGK kararlarına ve hükümete bağımlılığını ortaya koydu. Böylece, MGK kararlan devletin tüm kurumlarınca onaylanmış oluyordu. Faşizm, MGK'sından. Yargıtay'ına, egemenliğini açıktan ilan ediyordu. "CMUK tasarısı bütünlüğümüz açısından kaygı vericidir." derken de, Yargıtay MGK'dan geri kalmadığını, faşizmin tüm kararlarına ayak uydurduğunu gösteriyordu.

Yargıtay Başkanının bu konuşmasından sonra, aydın ve demokratlığı sözde de olsa kimseye bırakmayan, tepkilerinden de anlaşılacağı gibi, kendilerini arkadan hançerlenmiş hissettiler. CMUK'tan da hayır çıkmadığı noktada, demokratikleşme umutları iyice suya düşmüş olacaktı. Yargıtay, CMUK taslağında olanların teröre prim vereceğini açıklarken, her şeye rağmen CMUK'un bu haliyle de çıkmasını "insan hakları ve demokrasi" adına temenni ediyorlardı. Devlet içindeki "demokratik" mevzilerinin düşmesine veryansın edenler, mevcut hükümete demokratikleşme beklentisiyle umut bağlayanlardı. Eldeki "demokratik" bir mevzinin kaybedilmesine gösterdikleri tepkide bile işin özünü kavramadıklarını gösteriyorlardı. Hala Yargıtay'ın açıklamasını bir alkışlamadığı kalan Demirci'den demokratikleşme beklemeyi sürdürüyorlardı. Devlet tüm kurumlarıyla, hükümet "icraatlarıyla" demokratikleşmenin değil, "şiddet"in yolunu açarken, onlar hala hükümete destek vermekle, halka karşı suç dosyalarını kabartmaktan başka bir şey yapmıyorlar. Yargıtay'ın yerini açıktan belirlemesi gözlerini açmalıdır. Hükümetin suçlarına daha fazla ortak olarak halka ihanetten vazgeçmelidirler. Yargıtay'ın MGK'dan yana anti-demokratik tavrı, 12 Eylül'den bu yana faşizmin kurumlaşmasında geldiği noktanın doğal sonucuydu. Bu konuşma, faşizmle yargı arasındaki küçük bir-iki çelişkinin de sadece sona erdiğini gösteriyor.

Devlete "Teröre terörle cevap verin. Bize iş bırakmayın. Size infaz hakkını yargı olarak teslim ediyoruz." diyen bir yargı kurumunun olduğu ülkede, bırakalım bağımsız yargıyı, yargı kurumlarının işlevinin kaldığından bile söz etmemek gerekir. Faşizmin şiddetinin her yerde kendini açıktan hissettirdiği bir ülkede, devrimcilerin de şiddete başvurmalarından daha doğal ve haklı hiçbir şey olamaz. Zaten, faşizmin demokratik güçlere ve devrimcilere karşı giderek yoğunlaşan şiddeti karşısında, devrimci şiddeti örgütlemeyen bir gücün yaşam hakkı hızla tükenmektedir.

Enflasyon ve ekonomik terör

Arenada heyecanlı bir dövüş sürüp gidiyor... Enflasyon ve düzen dövüş listesinin tarafları... Bu dövüşte enflasyon "usta" bir dövüşçü gibi düzene aman vermiyor. Düzen yöneticilerinin "Alt ettik", "sırtını yere getirdik", "düştü düşecek" tezahüratları bir süre sonra çark ediyor... Enflasyonun alt edildiğini ilan eden yüksek perdedeki nutuklar, yerini aman dilemeye bıraktı. Dövüş öncesi "Başını aşağı getireceğiz" diyenlerin ağzını bıçak açmaz oldu. Onun yerine, ortalıkta "Üç yüz gün", "Yok yok, beş yüz gün" lafları dolaşmaya başladı. Sahte zafer naralarının göz boyamadan ibaret olduğu anlaşılıyor.

Haziran ve Temmuz aylarını "Enflasyonu aşağı çekmeyi başardık" masallarıyla atlatanlar, Eylül ayında "Enflasyon şaha kalktı" manşetleriyle karşılaştılar, iktidar yaz ayları içerisindeki meyve ve sebze üretiminde mevsimsel fiyat dalgalanmalarını, enflasyonla mücadelede bir başarı kazanmış gibi göstermeye çalışmıştı. Sebze ve meyveden tarım ürünleri fiyatlarına yansıyan göreli gerilemenin enflasyon için ölçü olamayacağı bilinen bir gerçektir. 25 Temmuz 1992 tarihli sayımızda, enflasyonun cicim ayları olarak ilan ettikleri, Mayıs, Haziran, Temmuz dönemindeki enflasyon oranlarını düşük gösterme çabalarının bir aldajınca olduğunu belirterek, "(...) İstatistiklerine enflasyon bu ay düştü, önümüzdeki ay daha da düşecek dedirtiyorlar. 'Ekonomi uzmanlarına' enflasyonun nasıl olup da aşağı çekildiğini açıklatırlar-ken, bin bir dereden su getiriyorlar. 'Sebze üretimindeki bolluk sezbe fiyatlarını düşürünce, enflasyon aşağı çekildi' diyorlar. Ama nedense halk, çarşıda, pazarda, manavda aşağı çekilen bu enflasyona pek rastlamıyor." demiştik. Nitekim, iktidarın bu demeçleri, kamuoyunda "vejetaryen enflasyon" diye adlandırılarak alay konusu olmuştu.

ENFLASYON İKTİDARA ELETEK ÖPTÜRDÜ

Mayıs ve Haziran aylarında % 1.5-2'lik artışlar şeklinde kendini gösteren enflasyon, Temmuz ayında gösterdiği tırmanmadan sonra, Ağustos başlarında yeniden patladı, iktidarın "Enflasyonu düşüreceğiz" vaadinin beş para etmediği birkez daha anlaşıldı.

Eylül başlarında DİE'nin açıkladığı rakamlar, tüketici fiyatlarının % 3.8, toptan eşya fiyatlarının da % 4.8 arttığını gösteriyordu. DİE'nin hesapladığı bu rakamlar, İTO tarafından tüketici fiyatları için % 5.6, toptan eşya fiyatları içinse % 4.8 olarak açıklandı. Yine DİE'nin açıkladığı rakamlara göre, yıllık bazda tüketici fiyat endekslerine yansıyan gıda maddeleri fiyat artışı % 62.3, konut giderlerindeki fiyat artışı %79.1, ulaştırma ve haberleşme giderleri artışı ise % 62.2 olarak belirlendi. Tabii bu rakamlar resmi veriler... Kaldı ki, iki kuruluşun açıkladığı rakamlar bile birbirini tutmuyor, istatistiki hileler, bu açıklamaların demirbaşı olarak sürekli kullanılıyor. Sokaktaki enflasyon oranının bunların çok üzerinde olduğunu, halk, hemen yaşayarak görüyor. Emekçi halkın ekmeğini küçültmekte olan enflasyon rakamlarının gerçekte hangi oranlarda olduğu bir türlü açıklanmamakta, ama emekçi halk, bunun etkilerini topluca yoksullaşma biçiminde hissetmektedir.

Daha Eylül ayının ilk günlerinde et, pirinç, peyazpeynir, sıvı yağ, yumurta, tuz, şeker vb. gibi, halkın temel ihtiyaç maddeleri yaklaşık % 30 oranında zam gördü. Burjuva basını da "Piyasada zam terörü" manşetleri attı. Bu zamlarla birlikte, istanbul'da yaşayan dört kişilik bir ailenin aylık mutfak harcaması, bir önceki aya göre, % 3.1 artarak 2 milyon liraya ulaştı.

ENFLASYON DÜZENİN BİLİNÇLİ BİR TERCİHİDİR

Yaşadığımız günler, enflasyon hızının her geçen gün arttığı ve gelirin yeniden bölüşümünün en olumsuz olduğu, büyümenin tepetaklak geldiği günlerdir... Bu yılın ikinci üç aylık dönemindeki milli gelirdeki gelişme hızının, sabit fiyatlarla birinci üç aylık dönemin 0.6 puan gerisinde kalması da bunu gösteriyor. Gelen her yeni gün, bir öncekini aratıyor. Sürekli yüksek enflasyonun şiddetli- devalüasyonlar ve sınırlı ekonomik büyüme ile birleşmesinin, gelir düzeyini parasal olarak korumanın, aslında, elde edilecek gelirin yaklaşık % 40 oranında erimesi anlamına geldiği göz önüne alındığında, bu durumun şaşırtıcı bir yanı yoktur. Çünkü halk sadece enflasyona karşı değil, aynı zamanda enflasyonun nedeni olan düzene karşı da yarışmak zorundaydı.

Düzen, enflasyona karşı bu yarışta, her tür kazancın diyetini emekçi halka ödetiyor. Geçen zaman içinde halk, hem gelir kaybının büyümesine engel olamıyor, hem de enflasyonun "yediğini" karşılayacak yeni parasal gelire ulaşabilmesinin pek de öyle mümkün olmadığını anlıyor. Bu durum, düzenin bilinçli bir tercihidir. Çünkü, kapitalist toplumda zenginliğin evrensel temsilcisi olan paranın, egemenler elinde istif aracı olarak iş görmesinde enflasyon önemli bir araçtır. Kapitalist ülkelerde ufak bir azınlık lüks içinde yüzerken, nüfusun çoğunluğunun günlük bir savaşım vermek zorunda kalması da bu yüzdendir. Oligarşinin "eşit fırsatlar"a ilişkin tatlı sözleri, gerçeğin bu yüzünü gizleyemiyor. Son derece eşitsiz olan toplumsal yapı ve giderek derinleşip keskinleşen sınıfsal çelişkiler ve uzlaşmazlıklar buna izin vermiyor. Düzenin bu iç çelişkileri, onun en keskin ve sürekli kötüleşen ekonomik ve toplumsal düzensizliklerini doğuruyor.

İKTİDARIN BİR DEDİĞİ BİR DEDİĞİNİ TUTMUYOR, OLAN EMEKÇİ HALKA OLUYOR

iktidar, mevcut kozlarının hemen çoğunu oynadı, kaynaklarını sonuna kadar tükettı. Ülke ekonomisinin bugünkü durumunun korkunç olduğu bir gerçektir; yüksek enflasyon, ciddi dış borçlar ve aynı zamanda düşen ücretler ve ciddi endüstriyel çöküş. Bugün bu çöküşün üzeri yalanla örtülmeye çalışılıyor. Düzen açısın-dar çözümün ve alternatifin kalmadığı noktada başlayan yalan ve demagoji politikası, DYP-SHP hükümetinin gözdesi olmaya devam ediyor.

Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı Tansu Çiller'in 1 Eylül günü, hazine ihalesinde faiz oranının % 69 olarak belirleneceğini açıklamasından bir gün sonra, yani 2 Eylül'de gerçekleştirilen ihalede bu rakamın % 74 olarak saptanmasının altında yatan da budur. Böylece, eldeki her türlü olanak kullanılarak enflasyonu düşük gösterme çabaları, iyi niyetli enflasyon tahminleri 24 saat içinde hükümet tarafından tekzip edilmiş oldu. Enflasyonun % 40'a indirileceğini savunan hükümetin, halka sattığı tahvile % 74 faiz vermesi, "Devlet önce kendisi enflasyonun düşeceğine inanmıyor" görüşünü haklı kılıyor. Enflasyon tahmininin % 40 olduğunu söylerken, hazine bonosuna % 74 faiz vermenin açıklanabilir hiçbir yanı yoktur. Neresinden bakılırsa bakılsın, bu iki nokta arasındaki uyumsuzluk kimsenin inkar edemeyeceği kadar gözler önündedir. Faiz oranlarının enflasyonla olan yakın bağı göz önüne alındığında, sadece bu veri bile, hükümetin ipliğini pazara çıkarmaya yetiyor.

BİZE YENİ BİR DÜZEN GEREK!

Enflasyon oranları ücretlileri yakından ilgilendirmektedir. Bugün işçiler, memurlar ücret pazarlığı yapamaz durumdadır. Diğer tarım ücretlileri ise, taban fiyat uygulamasının enflasyondan düşük tutulması ve ürün destekleme alımlarından vazgeçilmesi üzerine, enflasyona yenik düşmektedirler. Tarım ürünlerinin fiyatları çeşitli uygulamalar ve ekonomik politikalar ile belirlenirken, tarım girdi ve tüketici fiyatlarını serbest bırakmak ise, "serbest piyasa" ekonomisinin gereğine bile ters düşmektedir. Köylüye neyi var neyi yok satıp dilenmekten başka çare bırakılmamaktadır. Esnaflara ve küçük üreticilere ise, yine enflasyon karşısında sürekli gelir kaybına uğrayan fiyat politikaları koşulları dayatılmaktadır. Kısaca ekonomik düzen berbat bir haldedir. Rejimin iler tutar bir yanı kalmamıştır. Bugün iktidarın emekçi halk lehine ekonomik kararlar alarak uygulamaya ne niyeti ne de gücü vardır. Bir elli küsur yıldır düşünen herkes görüyor bunu. Bunun için de, her geçen gün, "Bize yeni bir düzen gerek" diyenlerin sayısı hızla çoğalıyor.

İnsansızlaştırma-sürgün-işsizlik ve terör

KÜRDİSTAN'DA DEVLET BUNLARLA ANILIYOR

Özal da, Demirel de ayağımıza gelse geri dön- meyiz. Önce can güven- liği istiyoruz, malımızdan mülkümüzden vazgeçtik. Keyfimizden evimizi, barkımızı terk etmedik. Bizim yerimizde kim olsa aynı şeyi yapardı. Devletle PKK arasında sıkışıp kaldık. Gelen vuruyor, giden vuruyor." (Göç eden bir Şırnaklı)

"Oğlum PKK ağzı ile konuşma orada. Öyle konuşursan seni bu halka ezdiririm tamam mı? (Ayağıyla ezme işareti yaparak) Seni böyle ezdiririm anladın mı? Emniyet Müdürü ile uğraşmayın." (Göç eden Şırnaklılara hitaben konuşurken 'İkinci gece üç Şırnaklıyı kim öldürdü?" diye soran gence Şırnak Emniyet Müdürü Necati Altuntaş'ın cevabı)

"Şırnak'ta tam bir vahşet yaşandı." (Şırnak Valisi Mustafa Malay)

"Devletin güçleri o kadar dikkat etmişlerdir ki, binlerce kişi değil, 14 vatandaş ölmüştür. Bugün bir trafik kazasında 20-25 kişi ölüyor." (Şırnak Emniyet Müdürü Necati Altuntaş)

"Şırnak Tugay Komutanı Mete Sayar ve Emniyet Müdürü Necati Altuntaş gitsin." (Göç eden Şırnaklılar)

"Yoğurtçular, Balveren, Dağkonak köyleri PKK'ya yardım eden köyler... Tahribat olmuştur tabii... Hamama giren terler." (İçişleri Bakanı İsmet Sezgin)

"Yöreden 500 bin kişi batıya göç ederse birçok sorun daha kolay hallolur." (Cumhurbaşkanı Turgut Özal)

Geçtiğimiz haftanın gündeminde bunlar vardı. Halkın durumunu, meydana gelen olayları, devletin tutumunu, devlet güçlerinin kafa yapısını bu sözlerle anlamak olanaklı.

Şırnak operasyonunun ardından Kürdistan'da ve kamuoyunda oluşturduğu havadan yararlanarak, devlet genel

Şırnak operasyonunun ardından Kürdistan'da ve kamuoyunda oluşturduğu havadan yararlanarak, devlet genel olarak bütün Türkiye'de, özel olarak da Kürdistan'da devrimci mücadeleye, halkın demokratik istem ve hareketlerine, Kürt halkının ulusal mücadelesine yeniden yüklenmeye başladı. Irak ve İran sınır boylarında kapsamlı operasyonların yanında, her iki ülke topraklarına karadan ve havadan harekatlar gerçekleştirildi.

TOP NAMLULARI KÜRT HALKINA ÇEVRİLİ- Şırnak'tan sonra imha mekanizması çevredeki dağ ve köylerde her yeri yakıp yıktı. Cudi Dağı'ndaki operasyona oligarşi bir ordu yığdı.

olarak bütün Türkiye'de, özel olarak da Kürdistan'da devrimci mücadeleye, halkın demokratik istem ve hareketlerine, Kürt halkının ulusal mücadelesine yeniden yüklenmeye başladı. Irak ve İran sınır boylarında kapsamlı operasyonların yanında, her iki ülke topraklarına Karadan ve havadan harekatlar gerçekleştirildi.

Terör bütün hızıyla sürerken, cellatların mazbatalı papazları çeşitli gruplar halinde Şırnak'a giderek hem halkı teskin etmeye, yumuşatmaya çalıştılar, hem de her zaman olduğu gibi siyasi yatırımda bulunmayı halkın sorunlarına sahip çıkıyor görünmeyi ihmal etmediler. Hep böyle olmuştur. Cellatlar papaz olmadan fazla işe yaramazlar. Ve cellatların her icraatından sonra, mutlaka halkı yatıştırmak için papazlar rollerini oynar. Bazen papazlar cellat, cellatlar papaz olur ama oyun bozulmaz. Kontrgerillanın baş hamilerinden "hesap-kitap adamı" T.Özal, MGK'nın politikasıyla yüklü olarak benzer hesaplarla bölgeye uçtu.

Irak halkı ve Kürtler üzerine bir ucu Washington'dan Suudi Arabistan'a, diğer ucu Tahran'dan Ankara'ya uzanan bir oyuna katkıda bulunmak için Ankara'da Özal başkanlığında Irak'taki Kürt ve diğe r mu halif liderilerle bir zirve gerçekleştirdi.

YASAK KENT ŞIRNAK

Ancak Filistinlilere karşı yıllardır cellat papaz oyunu oynayan, Ortadoğu halklarına kan kusturan İsrail gibi kendi "operasyonu" alanındaki bölgeleri dünyaya ve basına kapattı. Ama İsrail bile önemli çatışmaların yaşandığı pek çok zaman, gerek kendi gerekse dünya basınının çalışmalarına yasak koymamıştı. Körfez savaşında Amerikan muhabirleri Bağdat bombalanırken haber akışını sağladılar

ve önemli bir engelle karşılaşmadılar. CNN Bağdat'tan günü gününe yayın yaptı.

Devlet Kürdistan'da yürüttüğü savaşın kirliliğinin ve rezilliğinin farkında. Şırnak halkına yaşattığı vahşetin ardından geriye kalan kiri, pası kimseye göstermeden temizlemeye ve üzerini örtmeye çalışıyor. Olayların hemen ardından bölgeye gelen gazeteciler Şırnak'a girmeyi "başardılar". Ancak onlar da özel tim eşliğinde ve özel timin "izin verdiği" yerleri dolaştılar, onların istediği fotoğrafları çektiler, onların istediği kişilerle konuşabildiler, istisna bir ikisinin dışında "başarıları" buydu. Daha sonra gelen gazeteci grubu ise Şırnak'ın kapısından geri çevrildi. Her yere girebilen yalnızca MİT'e ve polise çalışan "gazeteci"lerdi. Çukurca'da, Silvan'da, iran ve Irak operasyonlarında da böyle oldu. MİT ve polisten izinli "gazeteciler kontrgerillanın helikopterlerine binerek istedikleri yerde istedikleri çekimi yaptılar. Tabii ki kontrgerillanın istediği sınırlar içinde yazmak için... Kontrgerilla torpili olmayan gazeteciler Şırnak'taki göç sonrasında ancak göç edenlerle temas kurabildiler. Ayrıca hareket alanları son derece kısıtlanmıştı ve önlerine sürekli engeller çıkarılıyordu. Gazeteciler sağa sola giderlerse can güvenliklerinin olmayacağı tehditleriyle karşılaşırken, bölgeye ulaşan çeşitli demokratik kuruluşların heyetleri için de durum farklı değildi. Gidenler Şırnak'ta kalamıyor, Şırnak'a uğrayıp bölgedeki il ve ilçelerde konaklamak zorunda kalıyorlardı. Hatta öyle ki kontrgerillanın baskısı Cizre'de de kendisini gösterdi. Kadıoğlu otelinde kalan gazetecilerin otel dışına çıkması yasaklandı.

Kürdistan da girilemeyen ya da görmek, bir şeyler öğrenmek için olağanüstü çaba harcanması ve giderken de kellenin koltuğa alınmasını gerektiren yerler de var. Silvan, Çukurca, Ağrı çevresi, Cudi girilemeyen yerler içinde kamuoyuna yansıyanlar. Devlet Kürdistan'ı haber alınamayacak, gözlerden uzak, içinde ne olup bittiği öğrenilemeyecek bir kapalı kutu haline getirmeye çalışıyor.

Devlet Şırnak vahşetini sis perdesiyle boğmaya çalışıyor. Şırnak'ta hala girilemeyen yerler var. Bombalanarak[1] yerle bir edildiği belirtilen Yoğurtçular, Balveren, Dağkonak köylerine kimse yanaştırılmıyor ve henüz buralarda açık olarak ne olup bittiği öğrenilmiş değil. Aslında içişleri Bakanı İsmet Sezgin "PKK tarafları köyler onlar. Hamama giren terler." diyerek konuya "açıklık" getiriyor. Böylece devletin "terörist", "halk", "yaş", "kuru" ayrımı yapmadığı, Kürt halkının kendilerini desteklemiyorsa hepsini düşman ilan ettiği daha açık görülüyor.

Kürdistan'da girilemeyen ya da görmek, bir şeyler öğrenmek için olağanüstü çaba harcanması ve giderken de kellenin koltuğa alınmasını gerektiren yerler de var. Silvan, Çukurca, Ağrı çevresi, Cudi girilemeyen yerler içinde kamuoyuna yansıyanlar. Devlet Kürdistan'ı haber alınamayacak, gözlerden uzak, içinde ne olup bittiği öğrenilemeyecek bir kapalı kutu haline getirmeye çalışıyor. Kürdistan'da bundan sonra açık vahşet ve katliam tablolarını gizleyecek tedbirleri şimdiden adım adım yerleştirmek için uğraşıyor. Artık devlet operasyon yapacak, yıkıp yakacak ama, Şırnak'ta olduğu gibi Hürriyet vb. burjuva basın dışında kendilerinin sözcülüğünü yapmayan, güvenmedikleri gazetecilere bölgeyi yasaklayacak.

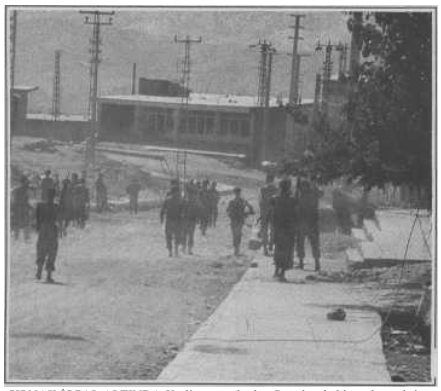

ŞIRNAK İŞGAL ALTINDA-Katliamın ardından Şırnak sokaklarında özel tim ve askerlerden başka kimse yok.

GÖÇEN KENT ŞIRNAK

Şırnak'tan göç eden binlerce insan devletin bütün çağrılarına rağmen geri dönmedi. Şırnak'a dönenlerin bir kısmı ise yıkılmış evlerinden sağlam kalabilmiş ve taşınabilir eşyalarını alıp komşu ilçelerdeki akrabalarının yanına gidiyorlar.

İsmet Sezgin'in "Şırnak'a üçüncü gün gittik. Ne harabe, ne yangın yeriydi. Camlar kırılmış, bazı duvarlar yıkılmış." demesi Şırnak'taki vahşetin boyutlarını hafifletmeye yetmedi. Göç etmek zorunda kalan 20 bin Kürdün anlattığı gerçeklere baka baka Sezgin yalan söylüyordu. Gerçi yalan söylemek karakteri haline gelmişti ama bu kadar göz göre göre söyleyebilmek de "cesaret" işiydi.

Halk bu yalanlara aldanmayacak kadar bilinçliydi. Ve Sezgin istedi diye bir tek Şırnaklı geri dönmezdi. Şırnak Emniyet Müdürü Necati Altuntaş, Vali Mustafa Malay göç eden Şırnaklılardan 3 bin kadarının kaldığı Kumçatı köyüne giderek onlardan dönmelerini istedi. Isının gölgede 40 dereceye kadar ulaştığı burada, Şırnaklılar çadırlarda aç ve sefil bir durumda oldukları halde dönmeyi reddettiler. Emniyet Müdürünün "Beni affetsen ne olacak? Ben ruhumu Allaha teslim ederim. Erzincan'daki depremi ben mi yaptım? Allah yaptı. Üç asker, bir polis ve 15 vatandaş ölmüştür olay sırasında. Allanın emri ne yapalım. Giden dönmez." şeklindeki sözlerini, Şırnaklılar "Biz bu dağda, taşta açlıktan ölmeye razıyız. Ama top mermisi altında ölmek istemiyoruz." diye cevapladılar.

"Burayı il yapmanın hiç kimseye faydası yok, ben olsam burayı ilçe yaparım. Köy yaparım." diye görüş belirten N.Altuntaş, "Bir görsen, sümüğü akan çocuğu öptüm, sümük yaladım, yine de yaranamadım." diyordu. İnsanların tepesine bomba yağdırıp, vücutlarını kurşunla doldurursanız emniyet müdürü değil isterseniz başbakan, cumhurbaşkanı olun, istediğiniz kadar sümük yalayın kâr etmez. Önce zulmedin, ardından "Gitmeyin diye yalvardım. Ne dediler biliyor musunuz? Defol köpek! Dün üzerimize kurşun yağdırdın, şimdi utanmadan ne diyorsun." diye sızlanmanız da fayda getirmez. Kürt halkı sizi, vahşetinizi iyi tanıyor. "Kürt re-alitesi" maskeleriniz Newroz'dan sonra bir de Şırnak'ta düştü. Artık bu maskelerinizin işe yaramadığını biliyorsunuz. Şır-naklılar tekrardan topa tutmanız için geri dönmeyecektir. Çünkü Şırnak'ta halka düşmanlığınız açığa çıktı. Çünkü siz boyun eğmeyen, ulusal haklarını isteven Kürt halkını vok etmek. kentlerini.

Özal'ın Iraklı muhalif liderlerle Çankaya toplantısı

Özal'ın Irak'ta düzen arayışı

Geçtiğimiz hafta kamuoyunu meşgul eden konulardan biri de, Özal'ın kimseye sorma gereği duymadan "istim arkadan gelsin" diyerek Irak "muhalefet liderlerini" Çankaya'da bir araya getirmesiydi. 2 Eylül günü gerçekleşen "zirve"ye Özal, Talabani ve Barzani dışında Iraklı Sünni ve Şii Arap toplumu ve Türkmenlerin liderleri olduğunu öne sürenlerle birlikte Cumhurbaşkanlığı Sözcüsü Kaya Toperi ile Dış Politika Başdanışmanı Mithat Balkan katıldılar. Hükümetin iradesi dışında gerçekleşen toplantıda Dışişleri Bakanlığı'ndan kimse bulunmadı. Nedeni sorulduğunda Kaya Toperi "Ben ve Balkan dışişleri mensuplarıyız." diye cevap verdi. Öte yandan, hükümet üyeleri de, dışişleri mensupları da toplantıdan kendilerinin haberdar edilmediklerini söylediler. Kamuoyunda "Özal'ın her zamanki oldu bittilerinden biri" yorumu yapılırken, Demirel, "Çankaya bazen hükümetin haberi olmadan iş yapar." diyerek, Özal'a yeşil ışık yaktı. İnönü gazetelerden öğrendiğini belirterek "Görüş alışverişi yapmıştır." diyerek, toplantıya karşı çıkmadığını belirtti. Özal'ın gerisinde ABD ve MGK olunca kimseye danışmasa da, haber vermese de kimse kıyamet koparmadı.

Iraklı heyetin Çankaya toplantısı ABD, Fransa, Almanya, Suudi Arabistan ve Suriye'yi kapsayan gezinin son durağı olması nedeniyle, görüş alışverişini içeren sıradan bir toplantı değildi. Görüldüğü kadarıyla ABD'nin Irak'ta yeni bir düzen oluşturma çabasının bir parçasıydı. Zaten Özal da bu toplantının amacını Bush'tan aldığı mesaj olarak açıklıyordu. "Saddam'ı ne yapıp edip indirmek."

Kısacası Çankaya toplantısı ABD'nin Irak üzerine çeşitli senaryolarının tartışıldığı bir toplantı oldu. Iraklı "muhalif liderlerin istediği fazla bir şey değildi. Kuzey Irak'ta geçici bir hükümet kurmak ve bunu Türkiye'nin tanıması. Öte yandan, Barzani ve Talabani, kendi bölgelerinde serbest seçimle kurulmuş bir hükümet bulunduğunu, bunun Türkiye tarafından tanınmasından şikayetçi olduklarını da dile getirerek Özal'dan yeşil ışık aradılar.

BUSH'A TAŞERONLUK-Kürdistan'da kıyım sürerken, Özal Çankaya'da emperyalizmin işbirlikçileri Barzani ve Talabanı ile görüştü.

ürt liderleri Barzani ve Talabani, ın tasfiyesi için kendi ordularını ühil, hükümet organizasyonlarını yısıyla TC'den destek istediler. en atamadığı korkusu ise bur-Kürt devletinin oluşabileceğiydi.

Demirel'in açıklamasına göre, Bush ile yaptığı telefon görüşmesinde Bush ona "Bağımsız Kürdistan olmayacak" demişti. Bu biraz olsun devleti rahatlatmıştı. Ortadoğu'da ipler hala arapsaçı gibi birbirine dolanmış durumda. TC devleti ise henüz nasıl hareket edeceği konusunda karar verebilmiş değil. ABD'ye bakıyor. Sonuçta ABD ne derse ona boyun eğecek...

İÇİŞLERİ BAKANI KONUŞTUKÇA BATIYOR

Yalanla işe başlayanlar, yalanlarını yalanlarla desteklemek zorunda kalıyorlar. Ülkemizde olaylar çok hızlı akıyor. Ve değişiyor. Yalancıların mumu yatsıya kadar bile yanmadan sönüyor. "1000-1500 kişiyle bastılar.", "Her tarafı kuşattık kaçamayacaklar.", "Büyük zayiat verdirdik.", "Teker teker yakalanıyorlar.", "Zafer kazandık." vb. açıklamalarının ardından İçişleri Bakanı ismet Sezgin bütün bunları teker teker geri alıyor ve yeni yalanlar üretiyor.

İçişleri Bakanının açıklamasına göre ne kadar baskıncı var belli değil. Önce Şırnak halkını gözaltına aldırıyor, sorguluyor, işkencelerden geçiriyor ve bunların da iki yüzünü "terörist" ilan ederek yalanını kurtarıyor. Nasıl girmiş Şırnak'a o kadar adam? Lise imtihanı varmış da, akrabalarının yanına gelmiş gibi yapmışlar. Sonra evlerin altındaki dehlizlere saklanmışlar. Dehlizler nerede? Henüz bulunmuş değil. Bir tane bulunduğunu söylüyorlar. 20 odalıymış; onu da devlet sırrı gibi saklayıp kimseye göstermiyorlar. Bulsalar basın ve yayın organlarında manşete çıkarır, ne kadar haklı olduklarını övüne övüne anlatırlardı. Tatile giden sanatçıların çay demliklerini televizyonda "terör" aracı olarak teşhir eden devlet böyle bir tüneli olmadığı için saklıyor.(*) Belki de göstermek için henüz kazıp bitiremediler! Sezgin "Ağır silahlar nereye saklanmış? Ağır silah dediğin ne olabilir ki? Roketatar dediği gazetecinin çantasına sığar." diyebiliyor. Bakan komiklik yapan bir tiyatro oyuncusundan farksız. Peki o kadar adam nereye kaçtı? Hani her yer sarılıydı? Tabii öyle olmadığı anlaşıldı. Şimdi yeni yalanlar gerekiyor. Sezgin Şırnak'a girince "gerçeği" görüyor. "Şunu da ifade etmeliyim ki orayı tamamen çembere almanın imkanı yok." Yani olmayınca Sezgin ne yapsın?... Olayları hazırlayanlar ve bu noktaya getirenler kendileri. Ama yalanlar üst üste binince, foyaları açığa çıkınca işe giz perdesi katıyorlar. Zaten olayı tam çözmek mümkün değilmiş; çünkü yakalananlar 3 gün isimlerini söylememiş! Böylece kendilerime göre olay karanlıkta kalır, suçlu yine Şırnaklılar olur.

Terör estiren, işkence yapan, halkı zorla göç ettiren kendileri. Şimdi Şırnak'ta egemen durumdalar ama acizliklerini şaşırdılar. Sezgin son olarak Şırnaklılara "PKK tarafları olmayanlara, devletten yana olanlara yardım yapılacak, onlar gelsin Şırnaka dönsün" çağrısını yapıyor.

Devlet isteğini açıklamış oluyor. Şırnak ulusal mücadelenin değil, devletin bir kenti olacak. Artık devlet kendisi ile işbirliği yapmayan kendisine bağlılık ifade etmeyen halkı Şırnak'ta istemiyor ve böylece göç politikasını da açıktan savunuyor. Benim kanatlarım altına sığınan Kürdistan'da kalabilir. Sığınmayanlara göç yolları göründü ya da gitmemekte ısrar ederlerse "İşte Şırnak." çağrısını yapıyor.

GERİLLA HALK AYRIMI YOK- Operasyon haberleri resmi bültenler ve burjuva basının sayfalarında dizi dizi ölü rakamları ile veriliyor. Devlet katlettiği köylüleri "terörist" diye ilan ediyor.

KÜRDİSTAN MİLİTARİST GÜÇLERLE TAKVİYE EDİLİRKEN GENELKURMAY KONTRGERİLLAYI SAVUNDU

Irak ve İran sınır boyları Bolu, Edirne ve Isparta'dan getirilmiş ve özel olarak eğitilmiş komandolar, zırhlı araç ve gereçlerle takviye ediliyor. Devlet Kürt halkına karşı açtığı savaşı daha da yaygınlaştırıyor. Ezmek, yok etmek politikasının hayata geçirildiği Kürdistan sınırlarında bu yığınak ve operasyonlar sürerken, Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş kontrgerillayı açıktan savundu ve kontrgerillaya "açıklık" getirdi. Güreş, böylece "Kontrgerilla yok." diyen Sezgin'i de istemeyerek de olsa yalancı çıkarmış oldu. Kontrgerilla için "Bu teşkilatın amacı şudur: Karşı savaşa giren bir düşman vardır. Kontrgerilla düşman bölgesine sızarak oradaki halkı mukavemet için organize eder. Ya da düşman toprağına girmiştir, kontrgerilla bölgesinde kalıp halkı direnişe teşvik eder, organize eder. Bu kuruluşlar her ülkede var. İngiltere'de SAS alayı, ABD'de DELTA FORCE budur. Bizde de Özel Kuvvetler Komutanlığı vardır. Fevkalade iyi eğitilmişlerdir ama görevleri bellidir." Güreş'in bir tek "Özel Kuvvetler Komutanlığı, özel timi, terörle mücadele dairesini yönlendirir, MİT'le ortak çalışır. CIA'dan akıl alır" demediği kaldı. Yakında onu da söylerlerse şaşmamamız gerekiyor.

Evet, görevleri belli, adam kaçırmak, işkence ile katletmek, cenaze törenlerinde provokasyon yaratıp halkı taramak, kuytu köşelerde gazeteci, öğretmen, aydın, öğrenci, işçileri kendisine Hizbullah vb. isimler takıp "faili meçhul" cinayetlere kurban etmek, ev basıp kadın çocuk ayırt etmeden öldürmek, oraya buraya bomba koymak, provokasyon yapmak... Bu ülkede ne kadar kirli iş varsa, hepsinin ardında parmağı olmak. İşte görevleri! Kontrgerillaya düşman mı yok, düşman bölgesi mi? İstediği kadar var. İster burjuva siyasetçisi olsun, isterse devletin hizmetinde popüler bir gazeteci ya da ilerici-laik bilim adamı olsun fark etmez. Hepsi de yerine göre siyasi ortamı bulandırmak, hedef şaşırtmak, halkı sindirmek ve yıldırmak için düşman olabilir.

Kontrgerilla, artık devletin en üst görevlilerince de inkar edilemiyor, açıktan savunuluyor. Son MGK kararlarında da buna benzer açıklamalar vardı. Hatta Güreş, bu gerçeği daha açık ifade ederek bir adım daha atmış oluyor. Artık

HEP arada sıkıştı kaldı

Devletin kendisi de HEP'e karşı nasıl davranacağını netleştirebilmiş değil. Bir yandan HEP'i ehlileştirerek Kürt ulusal hareketini düzen sınırları içerisine çekmek için üzerine gidiyor, bir yandan da HEP'in kontrolden çıkmasından, doğrudan ulusal harekete hizmet eden güçlerden biri olmasından korkuyor. Bu nedenle ne HEP'in önünü açabiliyor, ne kapatma manevralarından vazgeçebiliyor, ne de HEP'i kapamak, Meclis'in dışına atmak istiyor.

Şırnak gibi olaylar bu çelişkiyi su yüzüne çıkarıyor. Aslında HEP de politikada netleşemediği, iki arada bir derede kaldığı için devlet bu gel-gitleri yaşıyor. Şırnak'tan ve Diyarbakır MGK kararlarından sonra HEP'e karşı belirgin bir sertleşme ve açıktan tehdit görünüyor. HEP'e alınan tavır Kürdistan'da halkı düşman görmeyle paralel gelişiyor. HEP kökenli milletvekillerinin dosyaları savcılık makamında mahkeme raflarında beklerken, İçişleri Bakanı HEP Milletvekili Alınak'a "Bu işleri fazla kurcalama, başına bir iş gelir sonra." diyerek infaz seyreden bakan unvanına, milletvekilini kontrgerilla ağzıyla tehdit eden bakan unvanını ekledi. Kontrgerillaya bakanlık yapmak kolay değil. HEP il, ilçe başkanlarına, yönetici ve üyelerine yönelik suikast, işkence ve tutuklamaları bir kenara bırakalım, Şırnak'ı ziyarete giden HEP milletvekillerine suikast düzenleneceği söylentileri Sezgin'in tehdidinin ciddiliğini gösterdi.

Son olarak, Olağanüstü Hal Bölge Valiliği'nin hazırladığı ve Ankara'ya sunduğu raporda Şırnak olaylarına ilişkin olarak HEP suçlandı. HEP milletvekillerinin 23 Ağustos'ta İdil'de toplandıkları; toplantıya aşiret reisleri, öğrenci ve memurların da katıldığının yer aldığı raporda, PKK'nın direktifleri doğrultusunda göçün organize edileceği, esnafa kepenk kapattırılacağı, gerekirse tehdit edileceği, uymayana 5 milyon ceza yazılacağı, göç eden halk ve PKK için yardım ve yiyecek toplanacağı doğrultusunda kararlar alındığı belirtildi. Raporda kontrgerillanın parmağının olduğundan kuşku duyulmuyor. HEP'liler ayrıca savcıları harekete geçmeye çağırırken, bir komploya karşı karşıya olduklarını açıklıyorlar.

GEREKLİ OLAN BAŞI DIK POLİTİKA-Kürt halkı HEP'lilerden daha fazla kararlılık bekliyor.

Devlet-Halk-PKK Arasında Sıkışmış HEP

Süreç hızlandıkça ve saflar netleştikçe HEP'liler de birçok açmazın içine giriyorlar.

Şırnak olaylarının ardından, benzer tavır gösteren HEP'lilerin içlerinde Türkeş de olmak üzere bütün parti liderlerini dolaşmaları bu açmazlarının ifadesiydi. Demirel görüşmeyi kabul etmedi. Araya Barzani ve Talabani gibi demirbaş işbirlikçileri koydular. Barzani ve Talabani'yle oturup, uzun uzun görüştüler. Onlara "Devlet-PKK ve halk arasında sıkışıp kaldık." derken de çözümsüzlüklerimi yansıttılar. Devletle uzlaşma çabalarını yoğunlaşırdılar. Silah bırakma çağrılarını yenilediler. Devleti PKK ile uzlaşma masasına oturmaya davet ettiler. HEP Genel Başkanı F.Yazar "Devlete yalvardım, şimdi gidip Apo'ya yalvaracağım." derken de aynı çaresizlik içindeydi. Çaresizlik onları daha fazla uzlaşma aramaya itiyor. HEP başka bir misyona, mücadele misyonuna girmiyor. Arabuluculuğu, uzlaştırıcılığı aşamıyor. Halkların düşmanı TUrkeş'le de görüşmeleri - ne bekliyorlarsa- bu anlayışın sonucu...

Kürt halkının kurtuluşu için çözüm yolu burjuvazi ile beraber aynı masaya oturmaktan değil, halkların mücadelesine layık olmaktan geçiyor. HEP bunu öğrenmediği sürece sağa-sola savrulup, iki arada, bir derede kalıp duracak.

kontrgerilla devlet katında da telaffuz ediliyor. Yıllardır devrimcilerin var dediğini devlet yok diye inkar ediyordu. Devlet bugün "Yaptıklarımı açık olarak üstlenirim." diyecek kadar terör batağına saplanmıştır. Demirel'in "Devlet cinayet işlemez." sözleri çok gerilerde kaldı. Güreş, "görevleri belli" dediği kontrgerillanın "cinayet işleyebileceğini" ve bunun da kendileri için meşru olduğunu açıklıyor. Yarın bunu yasallaştırmaya kalkarlarsa da şaşmamak gerekiyor.

KÜRDİSTAN'DA DÜKKAN KAPATMA DA YASAK

Türkiye'de ticaret özgürlüğü vardır. Hem de bu en kutsal özgürlüktür. Ticaret özgürlüğü kesin dokunulmazlığa sahiptir. Gerekirse bütün özgürlüklere zincir vurulur ama ticaret özgürlüğüne asla. 12 Eylülcülerinde önünü düzledikleri biricik özgürlüktür ticaret özgürlüğü; isteyen istediği gibi alır, satar. Dükkanını istediği zaman açar, istediği zaman kapatır. Ama Ağrı'da böyle değil artık. Esnaf dükkanını ne zaman açıp ne zaman kapayacağını devlete soracak, ancak devlet izin verirse dükkanını kapatacak. Geçtiğimiz hafta içerisinde Ağrı valiliği "Huzur ve güvenin tesisi için" il sınırları içerisinde kepenk kapatma yasağı getirdi. Valilik, yasağa uymayanların üç aydan altı aya kadar hapis cezasına çarptırılabileceğini açıkladı. Tabii bunun ne yasası var, ne de Anayasaya uygun. Ama önemli değil. Yasalarla, Anayasayla iş görmeyi bıraktılar. "Terör" içinse akan sular duruyor. Her şeyi, hatta kendileri için en "kutsal" olan şeyleri bile bir kenara atıyorlar. Zaten serbest pazar ekonomisinin eli sopalı demokrasisinden, Amerikancı liberalizmden de başka bir şey beklenemez.

İKTİDAR PARTİLERİ ANKARA'DA, MUHALEFET KÜRDİSTAN 'DA

Devlette iktidarından muhalefetine kadar "Güneydoğu" fobisi gelişiyor. Kürt halkına savaş açanlar, Şırnak'tan sonra MGK kararlarını alkışlayanlar, "Teröre karşı terör" diyerek "Ulusal mutabakat" sağlayanlar Kürdistan'a gidip halkın karşısına çıkacak cesareti bulamıyorlar. Özal hepsinin adına bu işi yerine getiriyor. Devlet ne zaman Kürt halkına açıktan saldırarak, sınır ötesine "sarktıysa", Özal da bununla birlikte Kürt sorunu üzerine "değişik" görüşlerini ifade etti... Ve olayların yoğunlaştığı bölgeleri ziyaret etti. Özal'ın yaptığı aslında devlet politikalarını kendi üslubuyla oralara taşımaktan başka bir şey değildir.

DUALAR BİLE SAHTE-Halkı katlettiler, şimdi fatiha okuyorlar.

Kürdistan'a gitmek neredeyse bir kahramanlık ömeği haline gelmeye başladı. Sağcısından solcusuna, Özal'ı savunanlardan altını oyanlara kadar pek çok kişi Özal'ın Yüksekova, Tatvan, Uludere, Çukurca'yı kapsayan Güneydoğu gezisinin "faydalarını" öve öve bitiremedi. Kendi yapamadıklarını Özal'ın yapmasıyla rahatladılar. Onlara göre böylece devlet, bölge halkına güven verecek, ona sorunlarına sahip çıktığını gösterecek, şefkatli elini uzatacaktı. Bunun moral ve psikolojik etkileri üzerinde duruyorlardı. Bunun farkında olan Özal, siyaset arenasının aktif bir unsuru olduğunu kanıtlarcasına Kürdistan'ı dolaştı. ANAP için kapıştığı M.Yılmaz'ı "Güneydoğu'ya niye tek başı-na gitmiyor?" sorusundan sonra Cindo-ruk'un gölgesinde Kürdistan'a gidişini korkaklık olarak niteleyen Özal, kendi "cesaretini" de ortaya koymuş oluyordu. Böylece bu çelişkiyi ANAP içindeki gücünü artırmak için de kullanmış oluyordu.

Özal'dan önce de RP ve ANAP heyetleri Şırnak, Çukurca civarını dolaştılar. Yerel yöneticilerle de görüşen heyetler devletin yaptıklarını öğrendikçe, Kürdis-tan'daki durumun vahametini daha iyi kavrıyorlardı. Onların da izlenimlerinden çıkardıkları tek sonuç, devletin Kürt halkına savaş açtığı ve bunu giderek daha da artırdığıydı.

Refah Partisi milletvekilleri ve genel idare kurulu üyelerinden oluşan bir heyet Şırnak'ta incelemelerde bulunduktan sonra, halkı kan ağlayarak dinlediklerini, Şırnak'ta insanlık dramı yaşadıklarını, resmi açıklamaların tersine bir durumla karşılaştıklarını açıkça belirtiyorlardı. Bingöl Milletvekili Korkutata'nın dediği başka anlam taşımıyordu. "Şırnak'ta yaşanan daha önce planlanmış belli bir senaryonun parçasıdır. Bu olayın MGK toplantısının, demokratikleşme paketi adı altında bazı yasaların Meclis'e sunulmasının ve ABD'nin Türk ordusunu Kuzey Irak'a girecek Saddam'ı devirme operasyonunun aracı olarak kullanma çalışmasının hemen öncesine rastlamıştır. Bu dikkat çekicidir."

Milletvekillerinden oluşan ANAP heyetinin Şırnak ve Hakkari'nin Çukurca ilçelerinde incelemelerde bulunduktan sonra halkın durumundan bahsederken, aynı zamanda Şırnak ve Çukurca'da şüpheli noktaların bulunduğundan söz etmesi de aynı gerçeği ifade ediyor: Devletin halkı hedef aldığı! iktidar partilerinin de bölgeye ziyaretleri gecikmeyle de olsa gündeme geliyor. Meclis Başkanı Cindoruk parlamenterlerle birlikte bölgeyi ziyarete hazırlanıyor. DYP-SHP milletvekilleri de kendi başlarına yapamadıklarını bu heyete katılarak geçiştirmiş olacaklar. Grup Başkanları 6-7 Eylül'de başlayacak gezi için gönüllülerin başvurmalarını istedi. Ancak ziyaretin gerçekleşmemesine ve başvuru süresinin uzatılmasına bakılırsa pek gönüllü çıkmadığı anlaşılıyor. Kendi başına geziye çıkamayan M. Yılmaz da bu tura eklenerek zevahiri kurtarmaya çalışıyor. Kürt sorununun çözümünde "Ulusal mutabakatın" adı olan "terör"; daha fazla "terör"den başka bir şey söylemeyenlerin farklı geziler düzenlemeleri-

Şırnak katliamına tepkiler

Birçok ilde açlık grevleri yapıldı, ÖZGÜR-DER'liler yardım kampanyaları sürdürüyorlar

Şırnak katliamına ilişkin protestolar sürerken, yerinden yurdundan edilip, göç etmek zorunda bırakılan Şırnakhlarla dayanışma için düzenlenen çeşitli yardım kampanyaları da devam ediyor.

Yurdun pek çok yerinde açlık grevleri, kepenk kapatmalar, protesto gösterileri, pankartlar, basın açıklamaları, bildiriler ve bunlara benzer çeşitli eylemlerle katliam protesto edilerek sorumlularının cezalandırılması istenirken. Şırnak'ta gelişen olaylar son yılların en geniş ve kapsamlı soykırımı olarak nitelendi. Özellikle HEP binalarında başlatılan açlık grevleri yurdun pek çok yerinde yaygın bir biçimde gerçekleştirildi.

İlk açlık grevlerinden biri HEP İstanbul İl Örgütü tarafından başlatıldı. Ümraniye, Aksaray, Eminönü ilçe binalarında başlatılan açlık grevlerine çeşitli kesimlerden katılımlar oldu. ÖZGÜR-DER'liler. İYÖ-DER'liler, DLMK'lılar, Devrimci Mücadelede Avukatlar, Devrimci Mücadelede Sanatçılar. HEP'ın Aksaray'daki binasında yapılan açlık grevine katılarak destek oldular. Aynı yerde açlık grevini ziyaret eden Grup Yorum bir dinleti sunarak desteğini dile getirdi.

26 Ağustos'ta Kars HEP il binasında, 28 Ağustos'ta Tüm BEL-SEN İstanbul 3 ve 6 No.lı şubelerinde, yine 28 Ağustos'ta Osmaniye ÖZGÜR-DER'lilerin de katılımıyla Çukurova ÖZGÜR-DER'de, 30 Ağustos'ta Denizli'de, 2 Eylül'de Sivas EĞİT-SEN'de yapılan açlık grevleri yurt çapında gerçekleştirilen protestolar arasındaydı.

HEP Adana il örgütünün Şırnak halkına yardım için açtığı irtibat bürosu 28 Ağustos günü çevik kuvvet taralından basıldı; toplanan yardım malzemesine el konulurken, iki kişi de gözaltına alındı. Bu arada açlık grevinde bölücülük yapıldığı gerekçesiyle Çukurova ÖZGÜR-DER geçici olarak kapatıldı.

KÜRT HALKI YALNIZ KALMAYACAK-İstanbul, Ankara ve diğer illerden gelen heyetler, Şırnak'a yardımlarını ve dayanışmayı taşıyorlar.

Ülke içinden ve ülke dışından bir kısım heyetler Şırnaka giderek incelemelerde bulundular. Bir kısmı ise topladıktan yardım malzemeleri ve parayı Şımaklılara iletti. Çeşitli illerden ÖZGÜR-DER'liler yaptıkları açıklamada, yardım malzemelerinin İstanbul, Ankara, Çukurova, Anadolu, Eskişehir, Kayseri ÖZGÜR-DER'e ve Elazığ EHADKAD'a ulaştırılması, para yardımlarının ise İstanbul Beyazıt Vakıflar Bankası 2003716 numaralı hesaba yatırılmasını istediler. Adı geçen DKÖ'lerle birlikte SAĞLIK-SEN'lilerin ve Halkın Hukuk Bürosu'ndan avukatların da içinde yer aldığı heyet, yaptıkları basın açıklamasında 9.9.1992 tarihinde Elazığ'dan yola çıktıklarını açıklarlarken, amaçlarının Kürt halkı ile dayanışma içinde olduklarını göstermek, katliami yerinde görmek ve tüm dünyaya duyurmak, yardım malzemelerini Şırnaklılara ulaştırmak olduğunu söylediler.

Katliam Yurtdışında da Protesto edildi

Şırnak katliamıyla ilgili olarak yurtdışında çeşitli ilericidevnmcı örgütler tarafından oluşturulan komitelerin öncülüğünde gösteri ve yürüyüşler düzenlendi.

KÖLN: Yürüyüş kolunun önünde katliamı kınayan bii platform pankartının bulunduğu gösteri 27 Ağustos'ta gerçekleştirildi. Bildirinin okunmasının ardından sloganlarla şehrin en büyük alanlarından birine doğru yürüyüşe geçildi. Polis engel olmak istemesine karşın başarılı olamadı. Gösteriye Devrimci Sol Güçler, TKP-ML, TKP-ML Hareketi, TDKP, TKP-Kıvılcım. Ekim. Kawa. TİKB grupları ve çok sayıda Alman katıldı.

BERLİN: 28 Ağustos'ta gerçekleştirilen gösteride Türkçe ve Almanca okunan bildiriler ve sloganlarla katliam protesto edildi.

FRANKFURT: Benzer şekilde Almanların da katıldığı gösten, katliamı kınayan sloganlar eşliğinde üç kilometrelik bir yürüyüşle son buldu.

Aynı şekilde Hamburg, Bern, Zurich kentlerinde çeşitli tarihlerde gösteri ve yürüyüşler düzenlendi.

nin ve halkla "karşılaşmalarının" hiçbir anlamı yok. Özal hepsini toplayıp Kürdistan turunu birlikte örgütlese de olurdu. Ankara'nın ya da tatil köylerinin keyfi varken şimdi kim gidip oraları dolaşacak, o kadar eziyete katlanacak, bir sürü dert dinleyecek, "çözüm" olarak MGK'nın söylediğinden başka bir şey söyleyemeyecek. Aslında bütün partiler, politikacılar adına bu geziyi MGK yapmalı ve çözüm yollarını halka birinci ağız olarak iletmelidir.

ÖZAL: "BEN OLSAYDIM, ATEŞ EMRİ VERİRDİM"

Yüksekova'da Asayiş Bölge Komutanı'nın İran karakolu tarafından ateş edildiğini, karşılık verilmesini kendisinin önlediğini belirtmesi üzerine, Özal, "Ben olsaydım, ateş emri verirdim." dedi. Kürdistan'da yürütülen terör, sınır ötesine yönelmek ve bu saldırıları sürekli hale getirmek zorundaydı. Bugün daha açıktan savunulan "teröre karşı terör" politikası, sınır ötesini de içine alıyordu Özal, Asayiş Bölge Komutanına görevini hatırlatıyor, topu, tankı, kurşunu esirgeme diyordu.

Özal, Uludere'deki görüşmelerinde, yöreden 500 bin kişiyi batıya göç ettirerek, Kürt sorununun kolaylıkla çözülebileceğini açıklıyordu. Özal'ın söylediklerileyle, Şırnak'ta halkın göçe zorlanması birbirini tamamlıyordu. Bundan sonra devlet kendisine karşı ayaklanan her kenti, kasabayı, köyü yakıp yıkacak, halkı göçe zorlayacak. Ve ulusal hareketin kaynağını kökünden kurutacak. Özal bunu baştan söylüyor. Ulusal mücadelenin yoğunlaştığı bölgeleri "topa tutmadan, yakıp yıkmadan boşaltalım, batıya göç ettirelim". MGK'nın kararını Özal açıkça ifade ediyor: "Şiddet ve göç"...

Yine halka hitaben yaptığı bir konuşmada Özal, "Terör varsa yatırım yok" diyordu. Ulusal mücadele varsa, orada yatırım yapılmayacak, halk işsiz bırakılacak, terör artırılacak ve halka göç etmekten başka bir yol bırakılmayacak! Özal, MGK adına Kürt halkına tehdit yağdırıyor. "Mücadele etmeyin, tek kuruşluk yatırım yapmayız!"

KÜRDİSTAN ATEŞ ALTINDA

Devlet Şırnak'ta uyguladığı senaryonun değişik biçimlerini Kürdistan'da sürdürüyor. Ulusal hareketin gerçekleştirdiği her eylemden ya da çatışmadan sonra, militarist güçler belirlenmiş yerlere ya da ayırt etme gereği bile duymadan halka saldırıyor. Çukur-ca'da, Şırnak'ta benzer bir senaryo oynandı. Ulusal hareketin Çukurca'da varlığı bahane edildi ve hedef gösterilmeksizin saldırı başlatıldı. Pek çok ev hasar gördü, hayvanlar öldürüldü. Üç bin gözaltıyla birlikte, ilçede yağma ve talan yaşandı. Bir kişinin işkence ile bir kişinin ise taranarak öldürüldüğü belirtilen Çukurca'da halk, sokağa çıkmamayı tercih ediyor.

Silvan'da yaşanan çatışmanın ardından, militarist güçler, köylere bomba ve kurşun yağdırdılar. Bir yerde silah patladı mı, hedef göstermeksizin ateşe başlıyorlar. 20 civarında köylü böyle katledildi. Devlet için fark etmiyor. Ha gerilla, ha halk... Öldürüklerinin hepsine köylü ya da halktan insanlar olup olmadığına bakmadan gerilla diyor. Halk ulusal mücadeleye destek veriyorsa, onun için öldürülecek bir gerilladır.

Bundan sonra devlet kendisine karşı ayaklanan her kenti, kasabayı, köyü yakıp yıkacak, halkı göçe zorlayacak. Ve ulusal hareketin kaynağını kökünden kurutacak. Özal bunu baştan söylüyor. Ulusal mücadelenin yoğunlaştığı bölgeleri "topa tutmadan, yakıp yıkmadan boşaltalım, batıya göç ettirelim". MGK'nın kararını Özal açıkça ifade ediyor: "Şiddet ve göç"...

Şırnak olaylarının ardından, 12 tabur asker, özel birlikler, özel tim, koruculara uçak ve helikopter desteğinde bir hafta süren operasyon tamamlandı. Cudi dağı bir yangın yerine çevrildi. 24 köy bombalandı ve kurşunlandı. Bu bombalama sırasında, biri kadın, biri çocuk iki kişi öldü. Köyler tamamen boşaltıldı. Köylüler Şırnak, Cizre ve Silopi'de zorunlu ikamete tabi tutuldular.

Bugün Cudi'den alıp çevre il ve ilçelere zorla yerleştirdiği köylüleri, devlet, yarın bu il ilçelere saldırdı mı, yine oradan oraya sürecek. Yine Ağrı'da Tandürek çevresinde yaşanan çatışmanın ardından, askerler iki köylüyü ağır yaralarken, bir çobanı öldürdüler. Benzer olaylar, devletin halka cevabı şiddet.

Kürt halkının istediği ulusal taleplerine karşı şiddetinin dozunu artırarak cevap veren devletin politikasını boşa çıkarmak Kürt ve Türk halkının güçlerini birleştirerek, oligarşinin güçlerini bölmesinden geçiyor.

(*) Ortaköy Kültür Merkezi çalışanlarının tatil yerini basan Zonguldak polisi, basına çay demliklerini "terör" aracı olarak göstermiştir.

Şırnak'tan izlenimler

6 yaşındaki bir çocuk: "11 KARDEŞİMİN 6'SI ÖLDÜ

Ankara 'dan çeşitli DKÖ'lerin oluşturduğu bir heyet, 3-5 Eylül tarihleri arasında Şırnak'ı ziyaret etti, incelemelerde bulundu, Şırnak halkına desteklerini sundu. Heyet içerisinde yer alan Ankara ÖZGÜR-DER'den Aysu Baykal'ın izlenimlerini aşağıda yayınlıyoruz.

Ankara'dan Şırnak'a doğru yola çıktığımızda nelerle karşılaşabileceğimizi kafamda canlandırmaya çalışıyordum.

Diyarbakır girişinde sivil ekip tarafından kimlik kontrolü yapıldıktan sonra yolumuza devam ettik.

Cizre'ye vardığımızda ortalık sakindi. Halk günlük işleriyle uğraşmakla birlikte, üçerli, beşerli gruplar halinde Şırnak katliamını konuşuyorlardı.

Cizre'de evler harabe halinde, sokaklar tozlu ve hava oldukça sıcak. Caddelerde geçen arabaların çoğu özel tim ve askeriyeye ait.

Cizre'deki kadınların, evlerinin önüne toplanmış, Şırnak'tan göç edenlerin anlattıklarını dinleyip, lanetler yağdırdıklarına şahit oluyoruz.

Dağların arasındaki çift şeritli dar yollardan geçerek Şırnak'a doğru yola koyuluyoruz.

Kesrik Boğazı mevkiine geldiğimizde jandarma tarafından durdurularak gayri ciddi bir tavırla kimlik kontrolünden geçirilliyoruz. Burada keyfi bir şekilde 15-20 dakika bekletiliyoruz. Bu arada bir su birikintisinin yanında bulaşık yıkayan, 15-20 yaşlarında Kürt kızlarına rastlıyoruz. Şırnak'tan göç ettiklerini öğreniyoruz. Arabaları olduğu halde, tanıdıkları yürüyerek göç ettikleri için onlar da yürüyerek (43 saat) Kesrik Boğazı'na kadar gelmiş ve buraya yerleşmişler. Tüm bunları anlatırken, gözleri dolu dolu oluyor. Bizden Şırnak'a selam götürmemizi istiyor.

Oradan ayrılıp, yola devam ettiğimizde kalabalık bir askeri konvoyun Şırnak'a doğru asker taşıdığını görüyoruz. Konvoyun en arkasında da zırhlı bir araç göze çarpıyor. Aynı şekilde konvoyla Şırnak'ın girişine kadar birlikteyiz. Şırnak'a girişte arabadan inen askerler, ortalığı birden gerginleştiriyorlar. Bizim otobüse pervasızca girip, "Fotoğrafı kim çekti çabuk söylesin." diyerek tehdit etmeye başlıyor ve Özgür Gündem Muhabirinin negatifine el koyarak yakıyorlar. Özel tim şehre girebilmemiz için Vali'nin izin vermiş olması gerektiğini söylüyor bize. Aksi takdirde şehre sokmayacaklarını, geri döndüreceklerini yumuşak ama tehditkar bir dille belirtiyor. Vali'nin onayını beklediğimiz süre içerisinde otobüsten inip, tek tük de olsa geriye kalan halkla konuşmaya çalışıyoruz. Bir esnaf şehirde kimsenin kalmadığını, geriye dönenlerinse kalan eşyalarını almak için döndüğünü ve alıp gittiğini söylüyor. Girişte kontrolü özel timin jandarmayla birlikte yaptığını gözledik. Görüşmeye çalıştığımız birkaç çocuk bir yandan özel timden çekinirken, bir yandan da sorularımıza cevap vermeye çalışıyorlar.

"ŞIRNAK"I BÖYLE BULDUK"-Şırnak onları boş sokakları ve yıkılmış binaları ile karşıladı.

Yakup isimli altı yaşlarında bir çocuk:

"11 kardeşimin altısı öldü. Akrabalarımızı evin içindeyken ateşe verdiler."

"Peki sizin eviniz nerede?"

"Boş ver bizim evi abla, yukarıdaki yerlere bakın siz. Fotoğraf çekmeyi de unutmayın. Hadi sen git."

"Ne var, ne oldu?"

"Adamlar bakıyor, benimle konuşma."

"Neden? Sana da bir şeyler mi yapıyorlar?"

"Bana daha iki gün önce işkence yaptılar jandarma karakolunda." diyerek hemen yanımızdan ayrılıyorlar.

Çeşitli girişimlerden sonra şehre özel tim eşliğinde giriyoruz.

Şehrin girişinde sağda iki katlı ev dikkatimizi çekiyor. Evin ön cephesinde 100'Ü aşkın kurşun deliği var. Otobüs ilerledikçe top mermileri sonucu oldukça büyük gedikler **açılan** ve **yer** yer çökmüş evleri dehşetle izliyoruz. En çek zarar gören binaların. DYP İl Başkanı Hasan Uysal'ın evi, Şırnak İHD binası ve sağlık ocağı olduğu dikkatimizi çekiyor. Burada da dükkanı tamamen yanan iki yaşlı insanla konuşuyoruz. "Bunu PKK'nın yaptığını söylüyorlar yalancılar... Karşı komşu dükkanın camlarını askerlerin kırdıklarını, sonra da benzin döküp ateşe verdiklerini gördüm." Bir başkası: "48 saat boyunca kafamızı yerden kaldıramadık. İki gelinim de erken doğum yaptı. Affedersiniz iki gün boyunca tuvalete gidemedik. İki gün de sokağa çıkma yasağı vardı. Ondan sonra özel tim, çocuklara mermi kovanlarının kilosunu 5000 liradan toplattı." Yerden topladığımız her mermi kovanının arkasında MKE damgasını görüyoruz. Bir çocuk elime gizlice bir havan mermisi bırakıp uzaklaşıyor. Özel tim, çeşitli bahanelerle elimizden kovanı alıyor, bir daha da ortalıkta görünmüyor.

Dikkatimizi çeken şeylerden biri de, duvarları delik deşik olan evlerin karşısında emniyet binalarının ve yolun bulunması.

En çok zarar gören resmi binalar arasında sayılan PTT binasında birkaç kurşun deliği var. Lojmanlarda ise en küçük bir hasar göze çarpmıyor. Şırnak'tan göç edenler Cizre, İdil ve yakın yerleşim bölgelerine yerleşmişler, çok kalabalık bir durumda yaşıyorlar. Cizre'de göç edenlerle konuştuğumuzda bir evde 32 çocuk, 4 büyüğün kaldığını, ekmek haricinde bir şey yiyemediklerini öğreniyoruz.

Katliam Şırnak halkı üzerinde oldukça büyük etki bırakmış. Şırnak'a geri dönmeyeceklerini, evleri yapılana, zararları tazmin edilene kadar bulundukları yerlerde kalacaklarını söylüyorlar. Şırnak'ta yapacakları bir şey kalmadığını düşünüyorlar.

Göze çarpan bir başka nokta, insanların umutlarının biraz da olsa kırık olduğu ama yine de bir yerlerden bir şeyler bekledikleri ...

Milliyetçi politikalar ve devrimci eylem

Devrimci şiddetin bu tarihsel zorunluluğa hayatiyet kazandırabilmesi, haklılık ve meşruluğunu koruyabilmesi için, her şeyden önce ezilen halkları temsil edebilmesi, onların isteklerini ve düşüncelerini yansıtabilmesi gereklidir. Hedefleri, kullanılış biçimleri ve yarattığı sonuçlarla ezilen halkların çıkarlarına hizmet etmeyen, halkların birliğini, dostluğunu parçalayan şiddet, halkları temsil edemeyeceği gibi, ezilen halklar için de haklılık ve meşruluğunu da sağlayamaz.

İnsanlık tarihi, 'eski' ile 'yeni'nin çatışmasının ve bunları temsil eden sınıfların mücadelelerinin tarihidir. Bu tarih, eskinin varlığını sürdürmek için uyguladığı 'zor'un, yeniyi temsil eden bir başka 'zor'u.doğurduğunu ve 'zor' ile ayakta duran toplumsal sistemlerin yine 'zor' ile yıkıldığını gösteren örneklerle doludur. Bir başka deyişle, tarih boyunca egemen sınıfların kullandığı şiddet, ezilenlerin şiddetini zorunlu kılmış ve karşı-devrimci şiddetle ayakta duran sistemler, devrimci şiddetle yıkılmıştır. Yöntem olarak şiddet, onu kullananların elinde şekillenmiş, kullanılış biçimlerinden hedeflerine, amaçlarından sonuçlarına kadar bir dizi farklılık şiddetin sınıfsal içeriğini belirlemiştir. Ezenlerin şiddetiyle ezilenlerin şiddeti arasındaki temel ayrım, şiddetin bu sınıfsal içeriğinde saklıdır. Belirleyici olan silahın, bombanın, taş veya sopanın hangi amaçlar için, hangi hedeflere karşı ve nasıl kullanıldığı, hangi sonuçları yarattığıdır.

Tarihte bir sınıf tavrı olarak şiddeti ilk kullananlar, köleci egemenlerdir. Bugün de şiddeti sürekli üreterek yaşamın her anına yayanlar, yine egemen sınıflardır. Ezilen halklara "modern" kölelikten kurtulmak için şiddetten başka bir seçenek bırakmayanlar da onlardır. Bu nedenle ezilenlerin devrimci şiddeti tarihsel bir zorunluluktur.

Devrimci şiddetin bu tarihsel zorunluluğa hayatiyet kazandırabilmesi haklılık ve meşruluğunu koruyabilmesi için, her şeyden önce ezilen halkları temsil edebilmesi, onların isteklerini ve düşüncelerini yansıtabilmesi gereklidir. Hedefleri, kullanılış biçimleri ve yarattığı sonuçlarla ezilen halkların çıkarlarına hizmet etmeyen, halkların birliğini, dostluğunu parçalayan şiddet, halkları temsil edemeyeceği gibi, ezilen halklar için de haklılık ve meşruluğunu da sağlayamaz.

Devrimci eylemlerde, hele devrimci şiddet eylemlerinde devrimci ilkelere göre hareket edilmediği noktada, bu haklılık ve meşruluğa gölge düşürülmesi, istenmeyen sonuçların ortaya çıkması kaçınılmazdır.

Devrimci eylem, hedefleri, yöntemleri ve yarattığı sonuçlarla halka ve devrime hizmet etmelidir

Silahlı ya da silahsız devrimci eylem, tek başına amaç değil, politikanın halka taşınmasının bir aracıdır. Devrimciler bu aracı büyük bir ustalıkla kullanmak zorundadırlar. Doğru ve net hedeflere yönelmeyen, amaca uygun biçimler kazanmayan eylemlerin ve özellikle şiddet eylemlerinin olumsuz sonuçlar yaratacağı açıktır.

Devrimci eylemin en önemli ilkelerinden biri, 'halka zarar vermemek'tir. Devrimciler, eylemlerde dostu düşmandan ayırır, dostlarda coşku ve moral, düşmanda ise korku uyandırırlar. Devrimci eylemlerde, halk yığınlarının kendi duygu ve düşüncelerini bulabilmeleri için, halka karşı suç işlemiş kişi ve kurumlar, halk düşmanları, karşı-devrimciler cezalandırılırken, halka zarar verilmemesine büyük bir özen gösterilmelidir.

Hedefin yanlış seçilmesi veya istenmeden de olsa suçsuz insanlara, halka zarar verilmesi altından kalkması zor sonuçlar doğurur. Devrimci bir bakışla yaklaşılmadığında, duygusallık ve tepkisellik eylem çizgini ilkel bir öç almaya, intikamcılığa kadar götürebilir. Aynı şekilde politik hedeflerini ve sonuçlarını gözetmeden eylem yapma ya da gelişigüzel misilleme mantığı ile yaklaşıldığında, amaçlar bulanıklaşır ve politika silahlara kumanda edeceği yerde, giderek silahlar politikaya kumanda etmeye başlar.

Bugün yaşananlar devrimci eylem çizgisinin netliği ve açıklığı üzerinde çok daha fazla durmayı gerektiriyor. Oligarşinin MİT ve kontrgerilla ile her gün yeni provokasyonlar tezgahlaması ve iletişim araçları ile de halkı yalana boğması karşısında, devrimci eylemlerle karşı-devrimci provokasyon eylemleri arasına çok daha kalın bir çizgi çekilmelidir. En son Şırnak katliamı ile bir kez daha ortaya çıktığı gibi, Türkiye devrimi için bu zorunluluk kendisini sürekli hissettirmektedir. Şırnak katliamının ardından, ulusal hareketin çelişkili açıklamalarla ve ardından gerçekleştirdiği çeşitli eylemlerle yanlış bir çizgide ısrar etmesi, bu sorunu daha da ağırlaştırmakta, bütün devrimci ve yurtseverler için tartışmayı daha da ciddi bir şekilde sürdürmeyi gerekli hale getirmektedir.

9. sayımızın, "Neden Şırnak?" başlıklı yazısında şunları vurgulamıştık:" PKK'nın bugün bizim ilgimiz yok, olay provokasyon dediği türden bir eylemi yurtsever basına dahi PKK'ya bağlatan olgu nedir? PKK bunu çözümlemek zorundadır ve çözümlemesine de eylem çizgisinden-anlayışından başlamak durumundadır. Ancak görüldüğü kadarıyla PKK'nın bu konuda somut bir adım atmaya niyeti olmadığı anlaşılıyor. 23 Ağustos 1992 tarihi: ve Kuzey Botan Eyaleti Karargah Komutanlığı imzasını taşıyan bildiride yer alan şu sözler bunun açık işaretidir: Partimiz ve halkımız katliamın sorumlularını ağır bir şekilde cezalandıracaktır. Madem Şırnak imha ediliyor, İstanbul ve Ankara da yakılacaktır. Türkiye'nin sivil güçleri ve Türk memurları da savaşımızın hedefi olacaktır. İşte PKK'nın bu türden provokasyon eylemlerinden dahi rahatça sorumlu olarak gösterilmesine neden olan, yukarıdaki satırlarda ifadesini bulan hedeflerde, amaçlarda bir netlik taşımayan, milliyetçi kinle yoğrulmuş, sınıfsallıktan uzak eylem anlayışıdır."

Bu yazdıklarınızın üzerinden fazla bir zaman geçmeden, devrimci eylemle provokasyon eylemini ayıran çizginin belirsizleştiği ortamda, hangi eylemi kimin yaptığı seçilemez hale gelmiştir. Aslında bu noktada örneğin bir yolcu uçağını kimin kurşunladığının, mürettebat içindeyken vapuru kimin ateşe verdiğinin, birçok suçsuz insanın da bulunabileceği tenis kulübüne bomba koyduğunun fazla bir önemi kalmamıştır. Çünkü bu eylemlerin emekçiler için moral verici, güven sağlayıcı ve" mücadeleyi ilerleten bir niteliği olmadığı gibi, halkta genel olarak belirsizlikle beslenen bir can korkusu ve kaos yaratmış, PKK yapsın ya da yapmasın, ulusal harekete mal edildiği noktada, bu eylemler, devrimci eylemleri bulanıklaştırmak ve Kürt düşmanlığını körüklemek için kullanılmıştır.

Türkiye bir devrime gebedir. Emperyalizmin ve oligarşinin devrimin karşısına terörden başka bir şey çıkaramadığı açıktır. Devrim safla-rındakiler için sorun, oligarşinin terörü bugün hangi politikalara dayanarak yürüttüğünü görebilmek ve bu politikaları boşa çıkaracak adımları atmaktır. Oligarşinin devrim korkusuyla üzerine oynadığı belli başlı politikalardan biri, Türk-Kürt düşmanlığı yaratarak emekçi halkları bölmektir. Hesap, milliyetçiliği sürekli körükleyerek başat sorun haline getirmektir. Halklarımızın mücadelesini baskı, terör ve katliamlarla sindirmek ve zayıflatmaktır. Bugün, hem kanına girdiği "Mehmetçikleri" Kürt halkının üzerine sürerek, iki halkı birbirine kırdırmaya çalışmakta, hem de Türkiye emekçilerinin hak ve özgürlükler mücadelesini köreltmeye, devrimci mücadelenin tabanını daraltmaya uğraşmaktadır.

Şırnak katliamının ardından yapılan açıklamadaki "Madem Şırnak imha ediliyor, öyleyse Ankara ve İstanbul da yakılacaktır, Türkiye'nin sivil güçleri ve Türk memurları da savaşımızın hedefi olacaktır" sözleri basit bir öfkenin anlık ürünü değil, ulusal hareketteki milliyetçi, faydacı anlayışın sonucudur. "Savaştır, halk da zara görecektir" veya "Kurşun adres sormaz" mantığı, genel politika ve stratejide ulusal hareketi bu noktaya getirmiştir.

Çetinkaya mağazası yangınında, ortaya çıkan siyasi sonuçlar, kontrgerilla provokasyolarıyla körüklenerek yeni bir sürecin önünü açtığında, PKK gerekli sorumluluktan uzak bir tavırla, eylemi mazur göstermeye çalışmıştır. Milliyetçi anlayışın şekillendirdiği yanlış eylem çizgisi, PKK'nın kendisini de zor bir duruma soktuğu halde, PKK bu olumsuzluğu gidermek yerine, "Kürdistan'da her gün o kadar insan ölüyor" mantığı ile yanlışı savunan konumunu sürdürmüştür. Kapalıçarşı ve Galleria'da patlayan bombalar için "Biz yaptık" ya da "Yapmadık" diye bir açıklamada bulunmayan ve kontrgerillanın provokasyonlarına açık kapı bırakan PKK, emperyalizmi hedefleyen eylemlerde ise, çok "hassas" davranıyor. Kendisiyle ilişkilendirilen ingiliz Konsolosluğu'na atılan bomba ile ilgili olarak basına ERNK adına gönderilen açıklamada "ingiliz Konsolosluğu'nu biz bombalamadık. Bundan ne çıkarımız olabilir ki?" diyebiliyor. Halka zarar veren eylemlerde gösterilmeyen hassasiyetin, emperyalizme karşı yapılan eylemlerde gösterilmesi nasıl açıklanabilir? Milliyetçi politikaların faydacı anlayışı işte böyle çelişkili sonuçlar ortaya çıkarıyor. Ayın anlayışla hareket eden HEP'liler de ABD'nin davetine "evet" diyebiliyorlar.

Devlet güçlerinin Kürdistanda gerçekleştirdiği katliamlardan sonra, A.Öcalan'ın "Biz de 'Kapalıçarşı'ya gir tara' emri mi verelim?" gibi açıklamalarda bulunması, olayı daha da tehlikeli bir rotaya sokarken, Kapalıçarşı'da, İTO'da, Galleria'da bombaların patlamasıyla provokatif hareketlerin de önü açılmış oldu. A.Öcalan'ın bu sözleriyle beslenen ve benzer ifadelerle Çetinkaya mağazası eylemini bile mazur göstererek savunmaya çalışan anlayış, provokatif eylemlerle devrimci eylemler arasındaki çizgiyi belirsizleştirmekle kalmadı, Kürt halkında ve ulusal hareket saflarında yanlış bir bilinç de oluşturdu. Kimi eylemlerin resmen reddedilmeyerek, Kürdistan'da propagandasının yapılması ya da İstanbul'da reddedilen bir eylemin Kürdistan'da savunulabilmesi ve "taraftarlarımız yapmıştır" gibi geçiştirme tavırlar takınılması, daha büyük olumsuzlukların önünü açmaktadır. Kürt halkının öylesi bir anlayışı ve onun yol açtığı sonuçları intikam mantığı ile desteklemesi düşünülemez. Devrimcilerin görevi, iki halkın dayanışma ve kardeşliğini geliştirerek oligarşiye karşı mücadeleye sokmaktır.

A.Öcalan'tn Şırnak provokasyonundan sonra "Katliama katliamla cevap vermeyeceğiz" demesi bu yanlış anlayışın yarattığı olumsuz sonuçları değiştirmemektedir. Bu noktada önemli olan ideolojik-politik olarak, eylem çizgisi olarak şimdiye kadar halka ne tür mesajların verildiğidir. O yüzden de her şeyden önce, bugüne kadar yapılan hataların açıkça ortaya konulması gerekiyor. Devrimci mücadeleye zarar vermemek ve benzer hataları tekrarlamamak için, söylemek değil yapmak önemlidir. Ancak daha da önemlisi, bütün bunlara kaynaklık eden milliyetçi, faydacı, sınıfsal zemine oturmayan anlayışı terk etmenin gereğine inanmaktır.

SHP devlet

DÜRÜST SHP'LİLER İSTİFA EDİN!

SHP, seçim öncesi vaatlerini çoktan unuttu. Bugün düzenin ürettiği şiddete koltuk değnekliği yapmaktan başka bir işe yaramıyor.

Tükenenleri, etiketleriyle bile misyonunu tamamlamış olanları oligarşi yeniden makyajla-yıp, halka bir alternatif olarak sunmaya çalışıyor.

Sosyal Demokrat Halkçı Parti'nin Demirel hükümetinin bir yaması olarak ne "demokratlıkta" ne de "halkçılıkta" zerre kadar rol oynayamadığı bugün gün gibi açıktır. Kendini "Demokratik Sol"da gösteren Ecevit ise, ırkçı-faşist görüşlerle yeniden "umut" olayım derken iyice batmakta, battıkça da hırçınlaşmaktadır. İçi iyice boşalmış bu "solcu demokratlar"a karşı, CHP yeniden açılarak "sosyal demokratları" birleştirici bir rol çerçevesinde ortaya konuluyor. Halkın sorunlarına çözüm üretmede tam bir acizlik içinde bulunan "sosyal demokratlar" için CHP şimdilik yeniden bir parsa paylaşım yeri olma özelliğinden öte geçmiyor. CHP'nin 6 oku için ise artık "Önemi yok, bunlar sembolik." diyorlar. Nasıl olsa demokratlık ve solculuk sadece görünüşte kaldı. Onların Türkiye'sinde oligarşinin siyasal zemini sağcısından sosyal demokratına kadar bütün düzen partilerinin kimliklerini eşitledi, birbirine karıştırdı. İpleri elinde tutan MGK, ekonomiyi yönlendiren sermaye patronları her an 'hazır ol' vaziyette bulunan partilerden yana pek sıkıntı çekmiyorlar. İpleri idare etmenin temel yöntemini şiddet oluşturuyor. Sosyal demokratlara da demokrasicilik oyununun sosyal ve demokrat kılığına girmiş figüranı olmak kalıyor!

Dün SHP'nin muhalefette söyledikleri, savundukları uzaklarda kaldı. İnönü seçim döneminde vaat ettiklerinin yerine getirilmesi için hükümet içinde gösteremediği cesareti, MGK ve tekelci patronların önüne koyduğu politikaları uygulamada gösteriyor. "Evet ama şimdi sorumlu mevkilerdeyiz. MGK böyle istiyor" diyerek SHP'ye oy veren ve onun peşine takılanları nereye götürdüklerinin açık adresini veriyor. Demirel böylesine bulunmaz bir "fırsat" olan iktidar ortağını tepe tepe kullanmayıp da, "Ortağımızla uyum içinde çalışıyoruz" demeyecek de ne yapacak?

"Sağın ve solun geleneksel iki büyük partisinin ilk kez ortak birliği" diye hem siyasi prim yapıyor hem de SHP'yi vitrin partisi olarak kullanmanın rahatlığını yaşıyor. Düzenin koltuk değneği olmaktan kurtulamayan SHP'yi, bugün Demirel DYP'nin koltuk değneği olarak kullanmaktadır.

SHP'yi hala sol, demokrat bir parti gibi görüp, SHP umutlarını yitirmeyenler, bu kapılarda bekleyenler kendilerini avutmaktan vazgeçmelidirler. Onlar ister istemez MGK güdümlü bir hükümetin yaması olmaktadırlar. Kontrgerilla cinayetlerinin, ayyuka çıkan işkencelerin, sokak ve ev infazlarının, Kürt halkını topa tutarak yerinden-yurdundan etmenin de destekçileri ve savunucuları durumuna düşmektedirler. Bütün halk onları, "iktidara geldiğimizde halledeceğiz" dedikleri baskıların, polis terörünün savunucusu olarak izlemektedir.

SHP'liler! Hükümet sizin demokratik reform diye zorla gündemde tuttuğunuz, yargıdaki, iş yasalarındaki değişiklik önerinizi dikkate bile almıyor. Başta DYP'li ortaklarınız bunlara karşı çıkıyor. Dün söylediklerinizle artık ANAP'lılar arasında bile alay konusu oluyorsunuz. Bu halde 1 Eylül'de yürüyüş yaparak Barış Günü'nü kutlamaya kalkıyorsunuz. Oligarşinin bir partisisiniz ve iktidardasınız ama bu bile önünüzün polis tarafından kesilmesine engel olamıyor. Ülkeyi yönettiğinize, hükümette olduğunuza inanmaktan vazgeçin. Akıtılan kan ve gözyaşındaki payınızı ortaya koyarak düşünün...

SHP'yi sosyal demokrat kabul edip, SHP'nin kapılarında bekleyenler, sizler daha neyi bekliyorsunuz? Ortak olduğunuz infaz ve işkence politikaları, Kürt anaların acılı gözyaşları karşısında 1 Eylüllerde Barış Günlerini kutlamayı mı bekliyorsunuz? Yoksa yeni katliamları bakanlarınızla seyretmeyi mi? Gözünüzün önüne getirin; devletin katliamcı, zamcı, tepeden tırnağa halk düşmanı niteliğine SHP'nin başından beri nasıl adım adım uyum sağladığını, onunla nasıl ete kemiğe büründüğünü seyredin! Sadece sol görünen bir partinin bile CIA, MİT, kontrgerilla ve MGK çemberinde nasıl eritilerek faşist MC politikalarına alet edildiğini bir tartın!

Siz Demirel'in ortağı oldunuz. Oysa Demirel sizi ortak olarak bile görmüyor, il başkanları, siz değil misiniz, hükümet içinde bizim sözümüz geçmiyor, sorunlarımızı kendi bakanlarımıza dahi anlatamıyoruz diyen, o halde neyi bekliyorsunuz? Beklemeyin. Verdiğiniz, topladığınız oyların halka sürgün, işkence, tank, panzer, kurşun, gözyaşı olarak geri döndüğünü inkar edebilir misiniz? Hayır. Güneşin balçıkla sıvanmayacağını görmek için halklarımızın yaşadığı zulmü ve acıları -üstelik işlenen suçlara ortak olarak- seyretmek gerekmiyor.. Yeniden açılan CHP de bugünkü durumunuzu kurtarmayacaktır.

Açılır açılmaz genel başkanlık koltuğu tartışmalarının içine gömülen bu partinin geçmişi ne idi ki, gelecekte de "halkçılık ve demokratlık" gütsün. İşte kuruluş yıllarından beri Kürt halkına yönelik kitlesel katliamlar gerçekleştiren bu partinin, '80 öncesinde de halkı sivil faşistlere nasıl kırdırdığı, sıkıyönetim kararları aldığı, kontrgerilla provokasyonlarına nasıl göz yumduğu belleklerimizde tazeliğini koruyor. Halkın bir daha SHP'ye güvenemeyeceğini bilen oligarşinin, CHP'yi üstelik yıpranmış yüzlerle politik arenaya sokması halk açısından hiçbir yenilik, hiçbir umut ve değişiklik düşüncesi taşımamaktadır. SHP'nin politikasının ve güçsüzlüğünün CHP'de de olması kaçınılmazdır. Çünkü değişen hiçbir şey yoktur. SHP'nin genel başkan yarışçıları, SHP'nin köşe dönmüş işçi düşmanı belediye başkanları buradalar. Bunun ötesinde CHP açıldığında, bugünkü koşulların nelerle iç içe olduğunu, CHP'nin oklarının geçmişte kime karşı olduğunu, bugün yönünün ne olacağını hiçbirisi tartışmıyor. Onlar için önem taşıyan şey, "sosyal demokrasinin" oligarşinin seçeneklerinden biri olmaya aday olduğunu göstermektir.

Namuslu, dürüst, halkını seven, bütün SHP'liler, sosyal demokratlar!

Her türlü çirkefe, yalana dolana batmış SHP yönetiminden hesap sorun, partiden istifa edin.

Ülkenin bağımsızlığı yerine, ülkenin her geçen gün emperyalistlerin tahakkümüne girmesine hizmet eden böyle bir partide yer almayın, hesap sorun, sorumluları istifaya çağırın.

Katliamların, işkencelerin, yasak ve baskı politikalarının baş sorumlularından biri SHP'dir, SHP'yi halkın saflarından tasfiye edin...

Onurunuza sahip çıkın...

"Mehmetçik" de olsanız ne fark eder?

Oligarşi için insanın değeri yoktur. Burjuva basının Kürdistan'a giden askerler için "sanki düğüne gider gibi" manşetler atması, askerlerin cenazelerinin kokmaya bırakıldığı gerçeğini değiştirmiyor.

Son günlerde basının değişmeyen bir haber konusu var. Hemen her gün gazetelerde "Kahrolsun PKK" sloganlarıyla askere uğurlanan gençlerin haberlerini okuyoruz. "Sanki düğüne gider gibi..." havasını vermeye çalışıyor burjuva basın. Bu tablonun arka yüzünde kokmuş cenazeleri gelen askerler yazılmıyor. Sakatlanıp askeri hastanelerden kovulan askerlerin haberleri de pek görünmüyor.

Oligarşi için insanın değeri yoktur. Onlara ne kadar çok "hizmet" vermiş sadık bir "uşak" olursanız olun, Kürdistan'da ne kadar çok PKK'lı öldürürseniz öldürün, işiniz bittiğinde, bu düzenin efendileri için bir hiç oluveriyorsunuz.

Genelkurmay Başkanı Orgeneral Doğan Güreş, Gülhane Askeri Hastanesi'nde tedavi gören askerleri ziyaret ederken basını da karşısında görünce "Bunlara her türlü özeni gösterin, gerekirse benim özel uçağımı kullanın." diyordu. Cömertlik gösterisi yapıyordu. Ama Kürdistan gerçeği her gün bu cömertliğin sahteliğini ortaya çıkartan sahnelerle doludur. Askerler, subaylar anlatıyor, orduda herkes konuşuyor: "Ağır vakalar Gülhane'ye yollanılıyor ama sevk aracı olarak Ankara'ya kadar birkaç üsse uğrayan, soğuk kurye uçaklarının kullanılması sonucu iyileşebilecek durumda olanlar da kaybedilıyor..." İşte Genelkurmay'ın Mehmetçiğe gösterdiği özen.

Bu savaş öyle bir boyutta ki, oligarşiye, oligarşinin ordudaki hiyerarşik uzantılarına kendi güvenliklerinden ötesini düşündürtmüyor bile. Üst rütbeliler helikopterlerle, birkaç mangalık güvenlikle dolaşırken, izne, terhise gidecek askerlere "Bekle, grup, konvoy oluşsun." deniyor. Ve konvoy oluşması 2-3 ayı buluyor. Ya da "Memetler" sürüden ayrılırlarsa yollarda katıldıkları kirli savaşın bedelini ödemek zorunda kalıyorlar.

Araç bulunamadığı, konvoy oluşturulamadığı, güvenlik sağlanamadığı için cenazeler kokutuluyor.

Oligarşi önceleri "şehitlerini" törenlerle gömüyor, devlet ricali bu törenlerde eksiksiz boy gösteriyordu. Şimdi ise bu "şehitlerin" nerede öldüğü, nasıl gömülduğü dahi bilinmiyor, kamuoyuna yanıstılmıyor. Kürt halkına düşmanlıkları ifade etmek ve körüklemek için bir ikisi şaşayla kaldırılırken, diğer yanda kokmuş cenazeler gömülüyor. Cenazelerde bir çelenk, bir taziye mesajı" bile yer almıyor. Törenlerle gönderiliyorlar, sessizce gömülüyorlar.

Seher Şahin, Rehberlik ve Dayanışma Masalarında yaşıyor

Öğrenci gençlik 1992-93 eğitim yılına siyasi iktidarı ve devlet güçlerini rahatsız eden kampanyalarıyla, faaliyetleriyle girdi. TÖDEF 23 senelik mücadele geleneğinden aldığı perspektifle akademik-demokratik mücadelenin ön saflarında yer alırken, şehitlerine de sahip çıkarak mücadele içerisinde onları gerçek anlamıyla yaşatıyor.

TÖDEF, üniversitelerin bu yılki açılışındaki etkinliklerine demokratik üniversite mücadelesinde bir simge haline gelen Seher Şahin'in adını vererek başladı.

TÖDEF Seher'in okul penceresinden atılmasının yıldönümünde yaptığı bir basın açıklamasıyla 1992-93 eğitim yılına "Seher Şahin Haftası"yla girecceğini duyurmuştu. Aynı gün Çukurova Üniversitesinin TÖDEF'li öğrencileri, 3 Eylül'den başlayıp 18 Eylül'e kadar sürecek olan Seher Şahin Rehberlik ve Dayanışma Masalarını hayata geçireceklerini açıkladılar. AYÖ-DER'li öğrenciler, "Seher'lerin, Birtan'ların açtığı yolda, demokratik üniversite mücadelesinde daha güçlü, daha kararlıyız." derken, Elazığ TÖDEF'liler de Seher Şahin'in katledilmesini kınayan bildirileriyle etkinliklerinin açılışını duyurdular. Böylece 3 Eylül'den itibaren birçok ilde açılan masalarda rehberlik ve dayanışma çalışmaları başladı.

İSTANBUL

Kayıtların başladığı 7 Eylül günü Seher Şahin'in okulu Mimar Sinan Üniversitesi (MSÜ) Fındıklı Kampusü'nde İYÖ-DER'li öğrencilerin organizasyonuyla ailesinin katıldığı bir anma yapıldı. Seher'i tanıyan bir İYÖ-DER'li öğrenci yaptığı konuşmada Seher'in üniversite gençliğinin haksızlıklara karşı tahammülsüzlüğünü temsil eden mücadelesinin haklılığını vurguladı. Seher Şahin afişleri ve dövizleriyle çevrenin donatıldığı anma sırasında kayıt için gelen yeni öğrencilere "Seher Şahin Yaşıyor" rozetleri dağıtıldı. Rehberlik ve dayanışma masalarının açılışı sırasında, yürütülen etkinliğin amaçları ve üniversite gençliğinin sorunları, mücadelesi konuşuldu. Konuşmalara öğrenci velileri de katıldılar. Okuldan sonra Seher'in mezarı başına gidildi. "Seher şahin yaşıyor. TÖDEF" imzalı bir pankart açıldı. Saygı duruşuyla başlayan anmada Seher'in, mücadelesini anlatan konuşmalar yapıldı, şiirler okundu.

"Tamam Yaptığınız İş Meşru, Haklı Ama Emir Böyle"

Seher Şahin'in mücadele içerisinde kavganın kızgın pratiğinde, dayanışma masalarında yaşatılmasına tahammül edemeyen devlet güçleri Rehberlik ve Dayanışma Masalarına saldırmakta geç kalmadı. MSÜ'deki anmadan önce polis, masanın kaldırılmasını istedi. İYÖ-DER'li öğrencilerin kararlı tavrı karşısında en azından afişlerin indirilmesini söyleyen polislere, yapılan işin meşruluğu ve haklılığı savunulduğunda, "Okullarda rehberlik masası açtırmama doğrultusunda emir aldık. Tamam yaptığınız iş haklı, meşru ama emir böyle." dediler. Daha sonra öğrenciler, anma için okuldan ayrılmasını fırsat bilen polis masaya saldırarak iki İYÖ-DER'li öğrenciyi gözaltına aldı.

Aynı gün İÜ Avcılar Kanhpusü'nde Rehberlik ve Dayanışma Masası açıldı. İYÖ-DER'liler kayıt için gelen öğrencilere yardımcı olurken, Türkiye'de üniversite gerçekliğini ve kampusün direniş ve çatışmalarla yoğrulmuş kısa mücadele tarihini anlattılar. Tahammülsüzlüğünü ortaya koyan polis, masalara saldırarak iki İYÖ-DER'li öğrencinin yanı sıra yedi yurtsever öğrenciyi de gözaltına aldı. Kam-puste "Şehidimiz Seher Şahin Mücadelemize Işık Tutuyor-DEV-GENÇ" imzalı bir pankart asıldı.

"Zaten Polisler Hiçbir Zaman Mantıklı Emir Almazlar"

8 Eylül günü MSÜ Fındıklı Kampusu kayıt döneminin hareketliliğini yaşadı. Rehberlik ve Dayanışma Masasına yoğun ilgi gösteren öğrenciler daha okullar açılmadan bir yandan dayanışmanın, paylaşmanın güzelliğine, diğer yandan devletin şiddetine tanık oldular.

Anadolu Üniversitesinde rehberlik çalışmaları 8 Eylül'de başladı, ilk gün öğrencilerden çok aileler rehberlik masasındaydılar. Ailelere ve öğrencilere Seher Şahin anlatılıp afişleri dağıtılırken, yeni

TÖDEF'li öğrenciler üniversitelerde oluşturdukları "Seher Şahin Rehberlik ve Dayanışma Masaları" ile, geçen yıl katledilen Seher Şahin'in anısını yaşatırken, polisin tüm keyfi baskısına rağmen, yeni insanlarla da kucaklaştılar.

öğrencilerin kayıt sorunları ve diğer rehberlik gereksinmelerinde yardımcı olundu, ikinci gün polis masaya gelerek AÜ-ÖD'lüler yazısının AÜÖD kapalı olduğu için kullanılmasının yasak olduğunu iddia ederek, tutanak tutup masanın kaldırılmasını istedi. Masadaki öğrenciler polisin kimlik toplama isteğini de reddederek çalışmalarını her koşulda sürdüreceklerini bildirdiler.

Çalışmalar sürerken polisler masanın başka yere kaldırılmasını istediler. Bunun mantıksız olduğu cevabına verdikleri karşılık, "Zaten polisler hiçbir zaman mantıklı emir almazlar." oldu. Sonuçta daha fazla tahammül edemeyen polis saldırarak 4TÖDEFİ öğrenciyi gözaltına aldı. 8 Eylül'de bütün bu yaşananları gören yeni öğrenci ve ailelerin dile getirdikleri ortak yargı şu oldu. "Üniversitelerde yaşananları biraz tahmin ediyorduk. Ama bizlere yardımcı olmaya çalışan bu insanlara saldırıp gözaltına almalarından ve bu insanların anlattıklarından sonra üniversite gerçekliğini daha okullar açılmadan kavramaya başladık."

Aynı gün İTÜ Ayazağa Kampusü'nde de masa açıldı. İYÖ-DER'liler bir yandan işlemlere yardımcı olurken, diğer yandan demokratik üniversite mücadelesi içinde İTÜ gençliğinin yerini anlattılar. İTÜ'deki Rehberlik ve Danışma Masası da polis saldırısına uğramakta gecikmedi. İYÖ-DER'li üç öğrenci gözaltına alındı.

Ankara üniversitelerindeki masalar da devlet güçlerinin hedefiydi. 7-8 Eylül günlerinde masalara yapılan baskınlar sonucu toplam 11 AYÖ-DER'li öğrenci gözaltına alındı.

Adana, Aydın ve Diyarbakır'da da açılan Rehberlik ve Dayanışma Masaları büyük bir ilgi görürken, devlet güçlerinin terörü bu illerdeki okullarda da kendini gösterdi. Masalara yapılan baskınlar sonucu 3 TÖDEF'li öğrenci gözaltına alındı.

"BASKILAR BİZLERİ YILDIRAMAZ"

TÖDEF 23 yıllık gelenekten aldığı perspektifle Rehberlik ve Dayanışma Masalarını gelenekselleştiriyor. Üniversiteyi yeni kazanan öğrencilere daha kayıtlar döneminde yardımcı olarak dayanışmayı hayata geçirirken, onları demokratik üniversite mücadelesine omuz vermeye davet ediyor.

Devlet güçleri ise bunun karşısına terörle çıkıyor. Okulları adeta işgal altına alan polis, en ufak akademik-demokratik talepli bir eylemlilikte öğrenci gençliğin üzerine azgınca bir terörle saldırıyor. Gençlik ise devlet güçlerinin terörünün karşısına, her türlü haklı ve meşru zemini olan kendi şiddetiyle çıkıyor.

Egemen sınıflar ve kolluk kuvvetleri ne kadar engellemeye çalışırsa çalışsın TÖDEF geçen senelerde olduğu gibi Rehberlik ve Dayanışma Masalarını açmaya devam edecek.

Röportaj

"Dayanışma ve direnişin sembolü haline gelen Seher Şahin unutturulmamalıdır"

İTÖDEF adına Murat Ekin ile "Seher Şahin Haftası" ve "Seher Şahin Rehberlik ve Dayanışma Masaları" hakkında görüştük.

Mücadele: Neden Seher Şahin adına bir hafta düzenlemeyi gerekli buldunuz?

TÖDEF: Halk arasındaki dayanışmayı yok edip topluma bireyci yoz kültürü hakim kılmaya çalışan düzenin, **bunu** başarmak için seçtiği her türlü kirli yöntem karşısında "Dayanışma ve Direnişin" sembolü haline gelen Seher Şahin unutturulmayacaktır. Bu bilinçle düzenlediğimiz kampanya Seher'in okul penceresinden aşağı atıldığı tarih olan 3 Eylül günü ile ölüm tarihi olan 8 Eylül günleri, arasında sürmektedir. Okulların **bu** seneki kayıt tarihleri ile çakışan 7-8 Eylül günleri kampanyanın bu masalarda devam ettirilmesi açısından ayrı bir önem taşımaktadır.

Mücadele: Seher Şahin Rehberlik ve Dayanışma Masalarının işlevini ve niteligini anlatır mısınız?

TÖDEF: Masaların ve faaliyetlerin temel amacı yeni öğrencilerin kayıt işlemlerinde karşılaştıkları güçlüklen gidermek, üniversite ve Türkiye gerçekliğini anlatıp göstererek onları akademik-demokratik mücadeleye kazandırmaktır.

Mücadele: Polisin masalara saldırısı hakkında ne düşünüyorsunuz?

TÖDEF: Geçtiğimiz yıl açılan masaların hemen hepsi polis-jandarma ve işbirlikçi okul idarelerinin saldırı ve tehditleriyle karşılaştı. Onlarca öğrenci masalardan gözaltına alınıp işkenceden geçirilirken, bununla yetinilmeyip Seher Şahin katledildi. Bu sene saldırılar çok daha yoğunlaştı. İlk iki gün içerisinde ortaya çıkan bilanço saldırının boyutlarını gözler önüne sermektedir. Bütün bu saldırılar düzenin korkusunun, çözümsüzlüğünün ifadesidir... TÖDEF olarak bu saldırıların hepsine göğüs germeyi başarıyoruz. Zorbalıkla bir sonuca varamayacaklardır. Biz kazanacağız. O

Gecekondu halkını sokağa atmanıza izin vermeyeceğiz

Devlet Küçükarmutlu'daki dayanışmanın dokularını parçalayarak, halkın devrimcilerle bağını yok ederek yıkım için koşulları hazırlamaya çalışıyor. Küçükarmutlu'ya saldıran polislerin "Buraları size yedirmeyiz" sözleri elbette burjuvazinin aç gözlülüğünü ve Boğazın sırtlarını emekçi halka layık görmediğini, buraları da kendilerine ayırdıklarını ortaya koyuyor. Ama bugün devletin askerî, polisi ve basın-yayın organlarıyla Küçükarmutluda asıl tahammül edemediği şey halkın kendisidir. Bu rahatsızlık halkın kendi sorunlarına sahip çıkmadaki kararlılığından, dayanışmasından, direnişçiliğinden kaynaklanıyor.

Yoksul gecekondu bölgeleri sistemin krizinin en açık hissedildiği, halkın düzenle çelişkilerinin en çok keskinleştiği yerler olarak iktidarlar için içten içe tehdit oluşturuyor.

Otorite boşluğu, kontrol altına alma zorluğu da oligarşi için gecekondu bölgelerini giderek daha tehlikeli hale getiriyor. Oligarşinin amacı ne yapıp edip gecekondu bölgelerini ya tamamen denetimi altına almak, ya da tamamen yıkıp başına bela olmaktan kurtulmaktır.

Hele halkı örgütleyip harekete geçirecek, hak arayacak düzeye getirecek, yepyeni ilişkileri yaratacak ve bölgenin yönetiminde halkı söz ve *karar* sahibi yapacak devrimci bir güç bölgede kök *saldı* mı, oligarşi iyice telaşa kapılıyor. Hemen o bölgeyi kitabından silip kurtarılmış bölge ilan ederek "kurtarma" planları yapmaya başlıyor. Bir anda neredeyse her işini bırakıp o bölgeyi boy hedefi haline getiriyor. İdeolojik-politik-askeri-polisiye bütün güç ve olanaklarıyla aforoz ettiği bölgeye yöneliyor. Kendi sesi basın ve yayın organlarını da arkasına alarak demagoji yağdırıyor. Bölgeyi "teröristlerin" işgali altında "kurtarılmış bölge" olarak gösterip giremediği yalanını yayıyor.Ne yapıp edip kamuoyunun gündemini buranın üzerinde topluyor. "Kötü örneği" kendisi için daha fazla tehlike oluşturmadan, elinden çıkmadan anında ezip yok etmek için sabırsızlanıyor.

Neden Küçükarmutlu?

Ülkede 1 milyon 750 bin gecekondu varken, İstanbul'da halkın % 55'i gecekondularda yaşarken, iktidar neden Küçükarmutlu'daki 4 bin gecekonduyla uğraşıyor? Neden Emniyet Müdüründen Valisine, Belediye Başkanından Başbakanına kadar devlet tarafından Küçükarmutlu düşman bölge ilan edilerek halka boyun eğdirmek ve kondularını yıkmak için *her* türlü "tedbir"e başvuruluyor? Aylardır devlet Küçükarmutlu üzerinde cadı kazanları kaynatıyor. Yıkım belgeleri yıkımı yapacak belediyeye ulaştırılıyor. Bölge yabancı toprakmışçasına devletin polislerince işgal ediliyor. Küçükarmutlu'ya devlet girdi imajını kamuoyuna yansıtmak için terör estiriliyor ve halk huzursuz ediliyor. Devlet Küçükarmutlu'daki dayanışmanın dokularını parçalayarak, halkın devrimcilerle bağını yok ederek yıkım için koşulları hazırlamaya çalışıyor.

Küçükarmutlu'ya saldıran polislerin "Buraları size yedirmeyiz" sözleri elbette burjuvazinin aç gözlülüğünü ve Boğaz'ın sırtlarını emekçi halka layık görmediğini, buraları da kendilerine ayırdıklarını ortaya koyuyor. Ama bugün devletin askeri, polisi ve basın-yayın organlarıyla Küçükarmutlu'da asıl tahammül edemediği şey halkın kendisidir. Bu rahatsızlık halkın kendi sorunlarına sahip çıkmadaki kararlılığından, dayanışmasından, direnişçiliğinden kaynaklanıyor.

Evi başına yıkılan bir aile ağlayıp sızlanabilir, hatta tek başına çaresiz direnebilirdi. Ama nasıl olurdu da bütün mahalle halkı birlik olup dozere, panzere, copa karşı canını dişine takıp bölgelerini savunabiliyordu?

Küçükarmutlu elbette girilemez, ele geçirilemez bir yer değildi. Burjuva basının kışkırtıcı senaryolarındaki gibi, hiçbir zaman "kurtarılmış bölge" de olmadı. Ama oligarşiyi bu tür demagojilere ihtiyaç duyduracak kadar korkutan şey, Küçükarmutlu halkının örgütlü mücadelesi oldu. Korkunun asıl kaynağı, örgütlü, direnen bir halkın iktidarın saldırılarına barikat olabilecek bir güç ortaya koyabileceğini göstermesiydi. Topu topu 4 bin gecekondulunun binlerce polisin, panzerlerle, kepçelerle gelip "yıkacağız" dayatmasına "yıkamazsınız" deyip direnmesiydi. Hem de bir kez iki kez değil tam beş kez... Yılmadı, bıkmadı, usanmadı Küçükarmutlu halkı. Her yıkımdan sonra devrimcileri yanında buldu, evlerini yeniden yaptı ve devrimcilerle bütünleşti. Yanı başlarında yüzlerce kaçak villaya dokunmayan, onların güvenliğine toz kondurmayan devlet güçlerinin aylar boyunca süren silahlı, coplu panzerli saldırısına boyun eğmeyişi bu halkı devletin düşman görmesine yetti. Kısaca zorbalığa hayır diyebilecek bir gücü boğmak istedi egemenler. Kendilerine kafa. tutacak bir gücü yaşatmamak onların geleneğiydi; çünkü kendi otoritesini sarsıyor, varlığına, geleceğine saldırıyordu.

Dolayısıyla Küçükarmutlu hem bu bölge halkı hem de tüm emekçiler için daima bir mevzi oluşturdu, bugün de öyledir. Egemenler için gecekondu oluşu, kaçak yapılanma sayılısının fazla bir önemi yok. Eğer 'direnen Küçükarmutlu' yanıyla değil, 'kaçak Küçükarmutlu' yanıyla kalsaydı, zaten Küçükarmutlu şimdiye kadar çoktan yıkılmıştı. Burjuvazi göz koyduğu o toprakları, bekçilerinin dediği gibi halka "yedirmeyecekti". Nitekim pek çok gecekondu mahallesinde de bugün bunu yapıyor. Ve kendisine kafa tutacak bir güç olmayınca ezip geçiyor.

Şimdi savaş açtıkları 'direnen Küçükarmutlu'dur. Direncini, dayanışmasını, kendine güvenini kırdıkları noktada Küçükarmutlu yıkılacaktır. Direnen Küçükarmutlu'ya şimdi 'birbirinizin ellerini bira-

YIKMAK İSTEDİKLERİ HALKIN ONURU VE DİRENİŞTİR-Gecekondu direnişi ve mücadelesi ülkemiz gerçekliğinden ayrılamaz.

Bir dayanışma örneği daha

Gecekondulara ve K.Armutlu'ya karşı başlatılan yıkım planlarına karşı, devrimci-demokrat mimar ve mühendisler de tepkisiz kalmadılar. Bir metin hazırlayarak imzaya açtılar. "Kamuoyuna,

'Gecekondu sorunu ülkemizin bir gerçeğidir. Bu nedenle gecekondu yerleşim bölgelerinin sağlıklı hayat koşullarına hızla kavuşması ve kentleşmenin önünde engel olmaktan çıkarılması için gereken önlemler alınacak, gecekondular böylece kentin bir parçası olacaktır.' (Hükümet Programı, 25 Kasım 1991, syf.7) DYP-SHP seçimler döneminde oy toplamak için verdiği vaatlerini, yıkımlar için protokol imzalayarak, okulları karakol yaparak, topuyla, tüfeğiyle Küçükarmutlu gecekondu bölgesini işgal ederek yerine getiriyor.

Gecekondulaşmanın doğru ve sağlıklı bir kentleşme biçimi olduğunu savunmuyoruz. Ancak hiçbir insanın da zorunlu kalmadıkça sağlıksız koşullarda yaşamak istemeyeceği de bir gerçektir.

Biz devrimci demokrat mühendis-mimarlar olarak siyasi iktidarın K.Armutlu halkına uyguladığı baskılara bir an önce son verip, vaatlerini yerine getirmelerini istiyoruz.

Tüm devrimci, demokrat, aydın, yurtsever insanları ve demokratik kitle örgütlerini bu konuda duyarlı olmaya çağırıyoruz. "

kın, devletin elini öpün' diyorlar. Küçükarmutlu, kenetli ellerini çözdüğü ve faşizmin kendisine kurşun sıkan ellerine teslim olduğu gün 'kaçak Küçükarmutlu' olacaktır. Direnen Küçükarmutlu'ya panzerler söz geçiremiyor. Kaçak Küçükarmutlu'ya dozerler söz geçirecektir.

Düzenin emekçi halka insanca yaşayacağı bir konut sağlama diye bir sorunu yoktur. Ezmek, köleleştirmek, sömürmek ve halka diz çöktürüp yönetmek egemenlerin başlıca yöntemidir. O yüzden düzenin terörü her geçen gün artıyor, ama işsizlik, haksızlık, adaletsizlik, konut sorunu da çığ gibi büyüyor. Ve bu kısırdöngü içinde adalet dağıtamayan devlet her alanda adaletsizliği körüklüyor, konut sorununu da halkın konutlarını yıkarak çözümlemeye çalışıyor.

Düzen, çarpıklığının ürünü olan gecekondulaşmaya çare bulamıyor. Çareyi halkın giderek artan konut ihtiyacını yeni konut yaparak karşılayacağı yerde, yıkarak, emekçilerini şehirlerden sürerek bulmaya çalışıyor. Kendi yarattığı gecekondulaşma kendi başına bela olduğu ölçüde sistemin açmazı iyice kilitleniyor ve oligarşi çözümsüzlük içinde kıvranıyor. Bir yandan Kürdistan'dan insanlar zorla göç ettiriliyor. Diğer yandan Kürt sorunu Kürdistan'dan 500 bin Kürt Batıya göç ederse çözülür denerek Özal'ın ağzından göç teşvik ediliyor, devlet şehirlerde gecekondulara saldırıyor, yıkımı süreklileştirerek emekçi halkı, şehirlerden uzaklaştırmaya kalkıyor. Çarpık kapitalizm "anarşi", "terör" kaynağı olarak gördüğü gecekonduları yaratarak kendi kuyusunu kendisi kazıyor.

EMEKÇİ HALKIN KONUT SORUNU KAPİTALİZMİN ÜRÜNÜDÜR

En gelişmiş teknolojinin avantajlarını kullanarak uzaya askeri ve iletişim teknolojilerini kuran, bir atom parçacığının taşıdığı enerjiyi tüm insanlığı yok edecek nükleer silah teknolojisinin emrinde kullanan kapitalist sistem, nasıl ki bu teknolojiyi, bilimi ve bunca kaynağı milyarlarca insanın eğitiminden, açlık ve hastalıktan ölen çocukların sağlığından esirgiyorsa, sanki doğanın tüm derinliklerine, yüksekliklerine ve yıkıcı güçlerine meydan okuyan dev köprüler, barajlar, gökdelenler inşa eden aynı bilimi, teknolojiyi, emek ve para kaynağını bu insanların dört duvardan kurulu barınma ihtiyaçlarından da esirgiyor. Florida kıyılarının yeşil ve çiçek cenneti, havuzlu villalarının tabloyu andıran gösterişli mimarisi, New York gökdelenlerinin her biri modern inşaat sisteminin harikası lüks ve konforla donatılmış saray yavrusu dairelerinin parıltısı, Körfez şeyhlerinin altını bile banyo armatüründe kullanılan, mermer ve mücevhere oyulmuş saraylarının ihtişamı ve bütün bu ihtişamı yaratan emekle yoğrulmuş modern dünyanın olanakları, Meksico City'nin, Santiago'nun, Rio de Jeneiro'nun, İstanbul'un, Delhi'nin, Ravalpindi'nin, Adisababa'nın, yoksul Afrika topraklarının kulübelerine, teneke mahallelerine, gecekondu semtlerine ve de New York gökdelenlerinin hemen yanıbaşındaki mukavva evlerin izbeliklerine ulaşamıyor. Tüm Yunanistan'ın tükettiği kadar elektriği New York'un ışıklı reklam panolarında bir gecede tüketmekle övünen modern dünya, yoksullar dünyasına değil bu ihtişamı ulaştırmak ve onu paylaşmak, bir milyarı aşkın insanı, iki göz odalı bir konuttan bile yoksun ediyor. Kapitalizm bir yandan kendi sanayi ve hizmet üretiminin hamurunu yoğuracak geniş bir işçi ve işsizler ordusunu kentlerin merkezlerine doğru çekerken, diğer yandan bu emek ordularını barındıran koşulları da günden güne **yok** ediyor.

UNESCO hesaplarına göre, bütün dünyada, her bin kişi için yılda 8-10 oranında konut yapılması gerektiği açıklanıyor. Oysa bugün bağımlı ülkelerin pek çoğunda bu oran, yani yıllık konut yapım oranı bin kişi için 2-4tür. Birçok ülkede ise 1 'in altındadır.

Kaynaklarına ve kaderine emperyalizm tarafından el konan yeni-sömürge dünyadaki bu çarpık ve hızlandırılmış kentleşme, kapitalizmin kiri ve pasıyla beslenen ucube bir yaratık gibi büyürken, diğer yandan derin toplumsal sorunları da beraberinde büyütüyor. Yaşamları bir parça ekmek peşinde koşmakla geçen, özgürlük kırıntılarından yoksun emekçi kitleleri, kendilerini ezen kentsel bir uygarlığın orman kanunu içine itiliyor. Bu, kitlelerin yoksul ve sağlıksız koşullarla iç içe yaşamlarını daha da kötüleştiriyor. Aşırı kalabalık, eğitim-sağlık, yol, ulaşım, kanalizasyon hizmetlerinden yoksunluk, beslenme yetersizliği, konutsuzluk, her şey için güvencesizlik, onların istemedikleri, haketmedik-leri bir kaderin üstüne adeta zorla yapıştırılıyor.

Düzen, çarpıklığının ürünü olan gecekondulaşmaya çare bulamıyor. Çareyi halkın giderek artan konut ihtiyacını yeni konut yaparak karşılayacağı yerde, yıkarak, emekçilerini şehirlerden sürerek bulmaya çalışıyor.

Her büyük kentin varoşlarını, gecekondu mahalleleri dolduruyor. Rio de Jeneiro'nun Fovella'ları, Santiago'nun Callampa'ları, Meksika'nın Jacale'leri, Carracas'ın Bario'ları, Lima'nın Barriada'ları, Buenos Aires'in Villa maseria'ları, yani Kapitalist uygarlığın orta göbeğindeki teneke, karton ve en gelişmişi beşinci sınıf malzemeden oluşan gecekondular toplam nüfusun yaklaşık üçte birini barındırıyor. İnsanlığın bu kadar büyük bir bölümüne kucak açan bu barınaklar dizanteri, kolera, amipli bulaşıcılar ve geri-bırak-tırılmış ülkelerde ölümlerin ana nedeni olan daha birçok hastalığı da barındırıyorlar.

ÇARPIK KAPİTALİZM KONUT SORUNUNU DA ÇARPIKLAŞTIRIYOR

Konut sorunu sadece emekleriyle geçinen sınıflara özgü bir sorun oluşturmuyor. Güvenli, az çok sağlıklı bir konutta yaşayabilmeye toplumun çok geniş kesimleri ihtiyaç duyuyor. Diğer yandan bu sorunu çözmek, yani insanları deyim yerindeyse asgari konfora sahip birer "barınak"a kavuşturmak aslında kapitalist sömürü mekanizmasının işleyişiyle de fazlaca çelişmiyor. Yani herkese bir konut sunabilmek kapitalist sömürüyü ortadan kaldırmıyor. Hatta sermayeye, kitlelerin bu alandaki ihtiyaçlarından kâr elde etmeye elverişli bir sektör yaratma fırsatı verebiliyor. Daha ötesi, nasıl ki fabrika gidiş-gelişlerine servis koyma uygulaması işverenleri daha pahalı bir ulaşım masrafından kurtarıyorsa ve sosyal yardım adı altında gerçek ücretten kesme fırsatı tanıyorsa, emekçileri ister lojman, ister sosyal konut adı verilsin birer konuta kavuşturmak da aslında sermayeye daha bilinçli, daha kârlı sömürü olanağı veriyor. Nitekim Hollanda ve ingiltere'de emekçi sınıfların uzun mücadeleleriyle elde edilmiş bir hak olarak, konutların ucuz kira karşılığı kullanılan kamu malı sayılması, böylesi bir 'toplumsal hizmet'in kapitalist sömürünün ortasında da uygulanabilir olduğunu gösteriyor. Ne var ki, burjuva açgözlülüğü aslında teorik olarak mümkün olanı uygulanabilir olmaktan çıkarıyor. Bu tür reformları birer istisna haline geti-

---

İNSAN HAKLARI

Gecekondu sorunu değil önce insanca yaşama, barınma sorunu

İzmir Yamanlar'da gecekondu yıkımı. Kadifekale'de gecekondu yıkımı ve şehir dışına sürülme...

İstanbul Pendik sırtlarında yıkım...

Ve Küçükarmutlu'ya yıkım emri.

Gecekondular üzerinde tehditler ve devletin terör operasyonları... Yıkımlar ve yıkımların ortasında boy veren direnişler: "Evini yıktırmamak için dozerin önüne yattı.", "Elindeki bıçakla yaklaşmayın keserim, diyerek, çocuğunu kondusuna kalkan yaptı.", "Gecekondu yıkımcıları taş ve sopalarla geri püskürtüldü.", "Kondusunu yıktırmamak için dama çıktı."... ve yıkımlarda yaralanma ve ölümler.

Oligarşi yoksul halkın evini başına yıkarken kendini haklı göstermek için yalan ve demagoji yayıyor. "Yer işgal etmek için, zamanla üstüne kat çıkmak için yerleşiyorlar. Gecekondular terör yuvası. Buradakiler de teröristlerin kendi adamları" vb. Kısaca bütün propaganda araçları yıkımlara zemin hazırlıyor.

Konut sorunu ya da barınma, insanın insanca yaşamasında önemli bir yere sahip olduğundan, diğer temel sorunlar gibi uluslararası sözleşmelerde korunması gereken bir hak olarak yer ahyor. BM İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin 25. maddesinde "Herkesin, kendisi ve ailesinin sağlık gönenci için beslenme, giyim, konut ve tıbbi bakım hakkı vardır. Kendi denetiminin dışındaki koşullardan doğan geçim sıkıntısı durumunda güvenlik hakkına sahiptir" deniliyor. Bildirgenin 30. son maddesinde ise "Bu bildirgenin hiçbir hükmü, herhangi bir devlet, grup ya da kişiye burada ileri sürülen hak ve özgürlüklerden herhangi birinin yok edilmesini amaçlayan herhangi bir etkinlikte ve eylemde bulunma hakkını verir biçimde yorumlanamaz" ilkesi yer alıyor.

Diğer yandan BM de, 1982 yılında aldığı bir kararla 1987 yılını konut yılı ilan etti. 1987 yılına gelinceye kadar üye ülkelerin konut sorunlarının çözümü için bazı kararlar alarak bu kararların uygulanması tavsiyesinde bulundu. Aralarında Türkiye'nin de bulunduğu birçok ülkeye bu konuda kredi sağlandı. Ne var ki, çarpıklık ve yağma düzeni burada da kendisini gösterdi. Konut yapımı için oluşturulan fondan 3 trilyon harcama ile 9500 konut üretildi ve gelir düzeyi yüksek kesimlere satıldı.

Devletin uluslararası insan hakları sözleşmesindeki tutumu ikiyüzlülüdür. İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi 8. Madde'deki, "Herkes, özel yaşamıyla aile yaşamına, konut ve haberleşmesine saygı gösterilmesi hakkına sahiptir" denilirken, halk dişinden tırnağından artırdığıyla yaptığı gecekondularında yıkım ve devlet terörü ile yüz yüzedir.

Devlet ne uluslararası sözleşmelere ne de insan haklarıyla ilgili bildirilere attığı imzaya bakıyor. İşkenceye karşı sözleşmelere attığı imzalar nasıl kağıt üzerinde kaldıysa ve işkence artarak sürüyorsa, halkın konutlarının başına yıkılması da konut sorununun kutsallığına ve devletin vatandaşına konut bulma sorumluluğuna rağmen eksilmeden sürüyor. Devlet "anarşi", "terör" kaynağı, "tapulu arazi", "askeri bölge" deyip kendine göre bir bahane yaratıp halkın evlerini yıkıyor. Bir yandan çarpık kapitalizmin doğası gereği kırdan şehirlere yoğun bir göç yaşanıyor, bir yandan devlet terörü Kürdistan'da göçü ve insansızlaştırmayı hedefleyerek halkı şehirlere sürüyor. Diğer yandan ise devlet gecekondularda barınmaya çalışan bu halkın evlerini başlarına yıkarak, göçü tersine işletmeye çalışıyor. İşte sistemin açmazı... Bu düzende ne devletin attığı imzaya sadık kalması beklenebilir ne halkın konut sorununu çözmesi. Halk kendi göbeğini kendisi kesecektir. Ve evlerini savunacak uluslararası insan hakları yasalarını, devlete kendi gücünü koyarak uygulatacaktır.

riyor. İngiltere ve Hollanda'da yine de böylesi sosyal kazanımları yerleştirme burjuvazinin değil emekçi sınıfların dayatmasının eseri oldu. Burjuvazi o ülkelerde de aslında tümüyle değil ancak kısmen razı olabildiği konut sorununa ilişkin çözümlerden bugün artık vazgeçiyor, konut edinmeyi bir sosyal uygulama olmaktan çıkarıp tekrar ticari faaliyetin ortasına atıyor.

Geri bıraktırılmış ülkelere gelince, dışa bağımlı ilkel yapı, sonradan görme yerli egemen sınıflar için burjuva reformist çözümleri zaten tümüyle imkansızlaştırıyor. Dışa bağımlılık, bu ülkelerdeki ekonomik ve toplumsal gelişmeyle birlikte, kentleşme biçimlerini de geniş ölçüde etkiliyor.

İnsan ve doğa kaynakları emperyalizm tarafından sömürülen bu ülkelerin kentleri, dışa bağımlılığın bütün izlerini üzerinde taşıyan modeller durumundadırlar. Ulaşım ve teknolojisinin sunduğu bütün olanaklar kullanılarak ülke bu kentlere bağlanır. Kentler, ucuza kapatılmış emeğin ve ürünlerinin toplandığı ve ülke dışına aktarıldığı merkezler durumundadır.

Emperyalizme bağımlı yapı, ülkenin kaynaklarını ve emek gücünü belli merkezlerde toplarken bölgeler arası farklılıklara neden olur ve kentleşmelerin biçimini etkiler. Esas olarak montaj ve hizmet sektörüne dayalı, yabancı sermayeyi tamamlayıcı çarpık sanayie göre bir kentleşme yaratır. Ve bu kentleşmenin hızı, bir yandan bu sanayileşmenin ihtiyaç duyduğu emek gereksinmesinin cazibesine kapılarak, diğer yandan kırda ekmek kapısının kapanmasının zorlamasıyla köyden şehirlere göç akınıyla hızla artar. Böylece işsizliğin sürükleyip getirdiği içi boş, çarpık bir kentleşmenin temelleri emperyalizm tarafından atılmış olur. Kentleşme, gelişmiş kapitalist ülkelerde olduğu gibi sanayileşmenin doğrudan bir ürünü olmaz. Altüst edilen eski toplumsal yapıların yerine, daha iyisi kurulamadığından ve yerinden oynatılan nüfus hareketini karşılayacak çözümler üretilemedi-ğinden, kentleşme sanayileşmeden önde gider. Kırsal kesimden gelen insanlar, çözülemeyen kendi sorunlarıyla birlikte kentleri doldururlar. Bir yanda bir avuç azınlığın kullandığı lüks ve konforlarıyla içlerinden kıskandırıcı bir refah taşan evler, diğer yandan yoksulluğun, sefaletin, kir ve çamurun ahtapot gibi sardığı gecekondu mahalleleri...

Kırsal kesimden gelen insanlar, çözülemeyen kendi sorunlarıyla birlikte kentleri doldururlar. Bir yanda bir avuç azınlığın kullandığı lüks ve konforlarıyla içlerinden kıskandırıcı bir refah taşan evler, diğer yandan yoksulluğun, sefaletin, kir ve çamurun ahtapot gibi sardığı gecekondu mahalleleri...

Kentleşmedeki hızlanma ve kentsel nüfus artışındaki patlama, özellikle, 1950lerden sonraki "küçük Amerika" hayalleriyle girişilen, her şeyi "büyük" Amerika'nın dostluğu ve ihtiyaçlarıyla belirlenen yeni-sömürgecilik seferberliği ile başlar. ABD dış yardımı adı altında alınan borçlarla bir uçtan bir uca karayolları döşenmeye, ABD teknolojisine ve çıkarlarına dayalı montaj ve yan sanayi kurulmaya başlanır. Tarımda yine ABD kredileriyle giren makineleşme büyük bir işgücü fazlalığını ortaya çıkarır, iş-güç sahibi olmak umuduyla köyünü terk eden, büyük kentlere doğru yollara düşer. Özellikle Karadeniz ve Doğu Anadolu bu göç dalgasının başını çeken bölgelerdir.

her yıl % 7'nin üzerinde artışlarla kabardığı görülür. 1950'de % 18.5 olan kentli nüfus 1960'larda % 25.2'ye 1970'lerde % 35.7'ye, 1980'de ise % 45.4'e yükselmiştir. Şimdilerde % 50'ye yaklaşmıştır.

Kent nüfusu bugün yılda %6.1 hızla artıyor.

24 Ocak ekonomisiyle birlikte, 12 Eylül döneminin getirdiği hızlı yoksullaşma ve sosyal çöküntünün etkisi kendisini göç istatistiklerinde göstermekte gecikmedi. 1980-85 yılları arasında kırsal nüfus mutlak olarak %5.2 azaldı. Kırsal kesimden kopanlan kitlelerin geçim sıkıntısıyla kentlere bu denli yoğun yığınsal kaçışı, kentlerde ülke tarihinde ender görüJen boyutta bir yığılma oluşturdu. Bu kırsal alandan kentlere her yıl ortalama bir milyona yakın insanın göçü demektir ve sayı zaman geçtikçe de artıyor.

Bütün bu tablo, yol açtığı pek çok toplumsal sorunun yanında, konut sorununa gelip dayanıyor. Gerçekten de sadece genel bir ihtiyaç yanından öte, artık çok zamandır başlıbaşı-na toplumsal-siyasi boyut içerir noktaya gelmiş olması, 'deneyimli gü-venlikçi' İstanbul Valisi Hayri Kozakçıoğlu'nun "Güvenlik sorununun başında gecekondu sorunu geliyor" şeklindeki ısrarlı demeçlerinden de anlaşılabiliyor. Burjuvazi konut açığının ve yoksulluğun yarattığı öfkeyle kentleri çepeçevre kuşatan potansiyelden ürküyor. Sadece kentlere göç, bugünkü durumunda yıllık ortalama 400.000 yeni konut ihtiyacı doğuruyor. 1,5 milyon konut açığına her yıl eklenen 300.000 açık, sistemi, kendi yarattığı kısırdöngünün korkusu altında ezerken, yaşanan krize eklenen bir dizi toplumsal sorunu da besleyip büyütüyor.

BARINMA KOŞULLARI

1988 yılı rakamlarına göre ülkemizde kentlerde konut başına 3-4, kırsal kesimde 5-6 kişi barınıyor. Yani ortalama olarak 4-5 kişiye bir konut düşüyor. Aslında bu rakam elbette görünüşte olanın resmi yüzünü gösteriyor, barınmanın hangi koşullarda olduğunu açıklamıyor. Oda başına düşen nüfus olarak tanımlanan "barınma yoğunluğu"nun dünya standardı 1.4 olmasına rağmen ülkemizde 2.1'dir. Yoksul kesimlerde bir odada 7-8 kişinin yaşadığı örneklerin bile az olmadığı biliniyor.

Diğer yandan 1975 nüfus sayım rakamlarına göre bile Türkiye'de toplam hane halkının % 55.8'i 1-2 odalı konutlarda yaşıyor. Halk, ülkede var olan toplam konutların % 44'ünü oluşturan çürük veya onarıma muhtaç konutlarda barınıyor. 1975 nüfus sayımlarına göre konutların % 37.9'unun mutfağı, % 26.6'sının tuvaleti, % 45'inin banyosu, % 49'unun elektriği, % 58'inin kent suyu bulunmuyor.

Büyük kentlerdeki işçi ailelerinin % 63 ile % 73 arasında değişen bölümü gecekondularda yaşıyor. Ayrıca Ankara, İzmir, İstanbul ve Adana'da tek ya da iki odalı konutlarda yaşayan işçi aileleri % 54-78 gibi oranları buluyor.

Konut sorununun durumunu gösteren göz korkutucu rakamlar, bu sorunun gelecekte ulaşacağı boyut konusunda da fikir verebiliyor. Önümüzdeki on yılda ülke nüfusunun 70 milyona ulaşacağı ve bunun 50 milyondan fazlasının yani % 75'inin kentlerde yaşayacağı belirtiliyor. Başka bir deyişle 2000'li yıllara kadar kentlerdeki nüfus artışını barındırmak, yalnızca bu amaç için en az 6 milyon konut üretimini gerektiriyor. Bugünkü konut açığı da eklenirse, konut ihtiyacının 8 milyona yükseleceği açıklanıyor.

HALKIN İHTİYACI KÂR, VURGUN VE SPEKÜLASYON SEKTÖRÜ HALİNE GETİRİLMİŞTİR

Kapitalizm için kâra, paraya çevrilmeyecek hiçbir toplumsal ihtiyaç bulunmuyor. Bunca boyutlu sorunla karşı karşıya olan dünyada ve ülkemizde burjuva sistem, toplumsal bir ihtiyaç olan konut sorununu da kâr ve spekülasyon sektörü haline getiriyor.

Çarpık büyüme, çarpık kentsel genişleme ile konut sorununu kendisi yaratan sermaye sınıfı, inşaat ve yerleşim konusundaki plansız, programsız, anarşik üretim yapısıyla konut sorununu kendisi çözümsüzleştiriyor. Bütün bunların üstünde, aslında tüm ulusa ait olan toprağı 'arsa' adıyla parçalara ayırıp özel mülkiyetin eline vererek, artık dolan ve arsa değerleri iyice artan kentlerin inşaat ve emlak sektörünü de arsa spekülatörlerinin, inşaat tekellerinin ellerine teslim ediyor. Sistemin konut sorunundaki temel çelişkisi buradadır. Bütün topluma ait bir zenginliği ve ihtiyacı özel arsa ve inşaat kapitalistlerinin, spekülatörlerininin faaliyetine teslim etmesindedir.

Ülkemizdeki durum bundan farklı değildir. Artan kent nüfusuna bağlı olarak yeni konut ve bunların altyapılarının inşa edilmesi ihtiyacı, yerli ve yabancı tekelci sermaye için vurgun müjdesi olmuştur. Artan arsa değerleri arsa spekülatörlerinin iştahını kabartan kârlı bir alan yaratmış, pahalılaşan inşaat sektörü giderek çükarmutlu halkını hiç yalnız bırakma-

Küçükarmutlu emekçilerin ve halkların birliğinin, dayanışmasının örneği

İşçilerin, memurların, yoksul gecekondu halkının birliği ve halkların kardeşliği; işte egemen sınıfları her zaman en çok bu korkutuyor ve rahatsız ediyor.

Küçükarmutlu olayının kendisi, yoksulların dayanışmasının, elbirliğiyle evlerine sahip çıkmasının, üzerindeki baskılar, yıkım tehditleri ve bunlar karşısında geliştirilen direnişlerle, daha da geniş bir dayanışmanın, yardımlaşmanın adı oldu.

Küçükarmutlu'nun mücadele tarihi aynı zamanda dayanışmanın tarihidir. Açlık grevleri, gösteriler, imza kampanyaları, ziyaretler... Küçükarmutlu halkının direnişlerinde odaklandı ve genişledi...

Küçükarmutlu'ya bir gün memurlar, EĞİT-SEN'li öğretmenler dayanışma elini uzattı. Sonraki gün İYÖ-DER'liler. DEV-GENÇ'liler. Bir başka gün Gültepe'nin. Çağlayan'ın. Sultançiftliği'nin yoksulları, aynı koşulları paylaşan emekçileri oradaydılar. ÖZGÜR-DER'liler. DEMKAD'lılar, Halkın Hukuk Bürosu'ndan avukatlar Küçükarmutlu halkıyla birlikte halaya durup, direnişlerini selamladılar. Devrimci İşçi Hareketi Anakent Belediyesi önünde, Eminönü Belediyesi'nde Küçükarmutlu halkıyla el ele olduğunu haykırıyordu.

Halkların enternasyonalist temsilcileri de hiç eksik olmadı Küçükarmutlu'dan. Bir heyet gitti, diğeri geldi. KUDılar. Almanya'dan, İsviçre'den, Hollanda'dan, Avusturya'dan, Yunanistan'dan milletvekilleri, öğrenciler, gazeteciler, eğitimciler, avukatlar "ırk, din, dil farkı gözetmeksizin..." Küçükarmutlu halkıyla dayanışma için binlerce kilometre yol katettiler. Yeşiller, sosyal demokratlar, radikaller, anti-emperyalist direnişçilerden, otonomculardan din adamlarına değin hemen her kesimden insan K.Armutlu emekçilerinin onurlu direnişinin yanında oldular.

Küçükarmutlu halkı da kendini gecekondularının sınırlarına hapsetmedi. Kartal'da direnen işçilerin yanındaydılar. Grev ziyaretlerinde, devrimcilerin cenaze törenlerinde, işgallerde, mitinglerde Küçükarmutlu halkı, genciyle yaşlısıyla, kadını erkeğiyle yer aldı. Ülkenin neresinde bir baskı varsa yüreklerinde duydular. Devrimcileri de, şehitleri de bağrılarına bastılar. 1 Mayıs'ları, Newroz'ları ateşler yakarak kutladılar.

İşte egemenler ve temsilcileri, kendilerine yabancı ve aykırı işler yaptığı için Küçükarmutlu halkının dayanışmasını, birliğini yok etmek istiyorlar. Küçükarmutlu'yla emekçi halkın, dünya halklarının dayanışmasını yok etmek istiyorlar. Çünkü biliyorlar ki, bölünmüş, yalnız bırakılmış bir halkı ezmek, bastırmak zor olmayacaktır.

Belediye emekçileri yıkımlara karşı duruyor

Gecekondu yıkımlarında görevlendirilen belediye emekçileri, bugüne dek birçok kez örgütsüz şekilde de olsa emekçilerin evlerine saldırıda rol almaktan kaçındılar, hatta yer yer açıkça karşı koydular. Halkla karşı karşıya gelmemeye çalıştılar. Devlet onlara 'yıkımcılık' yaptırmakta güçlük çekiyor, bu yüzden ağırlıkla polis gücünü kullanıyor.

Kamuoyunun tepkisi karşısında Küçükarmutlu planını istediği gibi uygulayamayan devlet, yine sorunlarınızı çözeceğiz dediği Küçükarmutlu halkının evini başına yıkma hazırlığına başladı. Bunun için Küçükarmutlu'yu yıkacak belediye yetkilisi, zabıtası ve belediye işçilerini arıyor.

1989 yılında Küçükarmutlu'daki yıkımda Sarıyer Belediye işçilerinin kullanılması utancını belediye zabıta ve emekçileri bir daha yaşamamalıdırlar. Belediye zabıta ve emekçileri halkın evlerini başlarına yıkma suçuna alet olmamalı, valilik ve polisle işbirliği yapan belediye patronlarına karşı tavır almalıdırlar.

Onurlu yaşam ve sendikalaşma mücadelesi veren belediye zabıtaları devletin kendilerine jandarmalık yaptırmasına karşı durmalıdırlar.

Yoksul gecekondu halkının göreceği zararın aynı zamanda kendi zararımıza olacağı, halkın konut sorununu çözmeyenlerin, kondusunu da yıkmaya asla hakkı olmadığı bilinciyle hareket etmek görevimizdir. Bu bilinçle harket eden belediye emekçileri yıkımda kullanılacak belediye araçlarının (dozer, balta, kazma vs.) işyerlerinden çıkarılmasına izin vermemelidir. Yıkımcılardan yana değil, emekçi halktan yana olmalıdırlar.O

büyük ve pahalı yatırım kapasitelerini elinde tutan yerli ve yabancı inşaat tekellerinin ellerine düşmüştür.

DEVRİMCİLER GECEKONDU İNŞAATÇILIĞINI MI SAVUNUYOR?

Egemen sınıfların yoksullaştırıp iş ve geçim umuduyla kentlere sürüklediği emekçilerin, kendilerinden esirgenen insanca bir konut ihtiyacı ile zorunlu olarak oluşturdukları gecekondular, tam bir sınıf mücadelesi alanıdır. Her şeye özel mülkiyet ölçüsünde yasallık tanıyan sistem, halkın kamuya yani tüm topluma ait hazine topraklarında hakkına el koyup konutunu yapmasına tahammül edemez. Gecekondu mahalleleri dozerlerle gecekonduculların savaşına sahne olur. Aslında sorun bu konutların sağlığa ve yaşam şartlarına, kentsel yerleşim planlarına uygun olup olmaması değildir. Siyasal iktidarların ve mahalli yönetimlerin önceden belirlenmiş projeleri, bunun için gerekli olanakları, programlanmış doğru dürüst yatırım ve imar planları yoktur. Bilimsel ve sosyal bir gerekliliği içermeyen planlar da zaten arsa-inşaat spekülatörleri, rüşvet ve torpil mekanizmaları ile delik deşik edilmiştir. Daha ötesi sistemin konut politikası yoktur. Bu noktada iktidarların gecekonduluaşmaya bakışlarında temel sorun, halkın gecekondu yapımı ile kendi sorununu çözmeye yönelerek egemen sınıfların çıkarlarına göre işleyen kâr ve özel mülkiyet alanı olan inşaat mekanizmasının çarklarını bozması, öte yandan yoksulluğu, yoğun sınıf çelişkilerini bağırlarında taşıyan gecekondu mahallelerinin egemen sınıfların huzurunu tehdit eden siyasi bir potansiyeli içlerinden sürekli büyütmesidir.

Devrimcilerle siyasi iktidarları konut sorununda karşı karşıya getiren nokta burasıdır. Devrimciler elbette halkın sağlıksız, çevre koşulları hiçbir insani ve doğal huzuru sağlamayan, altyapı düzenlemelerinden, bütün sosyal standartlardan uzak yerlerde yaşamasını istemiyorlar. Halkımız gecekondulara layık değildir, "Madem düzen sağlıklı bir konut veremiyor, o halde biz de gecekondulara razı olalım." politikasını devrimciler hiçbir zaman savunmadılar. Bunu savunmak,

halkın sağlıksız konutlarda yaşamasını çözüm olarak göstermek, düzenin bu yola ittiği bir çaresizliği onaylamak, diğer bir deyimle halkın ilkel koşullarda barınmaya mahkum olmasını kabullenmek demektir.

Ancak yağmurda kalan bir insanın bir dam altına sığınması ne kadar doğal bir haksa, ailesi ve çoluk çocuğuyla sokakta kalan insanların kendi yaptıkları bir damın altına sığınmaları da o kadar doğal bir haktır.

Devrimciler bu hakkı savundular ve daima savunacaklardır. Düzen, - başını sokacak bir odadan bile mahrum olan insanlara eğer daha iyi yaşayacakları birer konut veremiyorsa, o zaman düzeni değil bu insanları savunmak gerekir. Devrimciler halkın çaresizliğinden vurgun vuran gecekondu mafyalarını, malına mülküne yenilerini eklemek isteyen aç gözlü çıkarcıları ve spekülatörleri değil, bu insanları savundular. Aksine rüşvet ve çıkar ilişkileri ile arazi mafyalarını egemenler korudular. Bu asalak mafyaları halkın sırtından çekip almak, için devrimciler mücadele de ettiler. Kendi gücüyle haklarını elde etmek için mücadele eden, baskıya, dayağa, yıkıma ve her türlü gerici şiddete uğrayan halkın yanında olmayı görev kabul ettiler. Çünkü haksızlık ve adaletsizlikten başka bir şey vermeyen sistemin karşısında haklı olan halktır ve halkın haklı talepleri yanında yer almak onurlu bir görevdir.

Ülkede 1 milyon 750 bin gecekondu-da yaşayan, yani yaklaşık on milyon civarında insan vardır. Ankara'da 350 bin, İstanbul'da 400 bin, İzmir'de 150 bin gecekonduda, yaşayan halktır. Yani Ankara nüfusunun % 70'i, İstanbul nüfusunun % 55'i, İzmir nüfusunun % 50'si bu konutlarda yaşıyor.

Burjuva basının sahibinin sesi kalemlerinin 'devrimcilerin gecekondulaşmayı savunduklan' yolundaki demagoji üretme çabaları, egemenlerin bu gerçekler karşısındaki yüzsüzlüğünü örtmeye yetmiyor. Aslında sistem halka karşıdır ve devrimciler de sistemle yoğun çelişkileri olan, fabrikasında, işyerinde, demokrasi ve insan hakları mücadelesinde, her alanda çıkarları sistemle çelişen emekçi halkı savunmaktadır. Sorunun özü budur. ' Gecekonduluaşma, halka konut hizmeti ulaştıramayan bugünkü düzene özgü bir sorundur. Sistem bu sorunun çözümünü gecekonduları yıkmakta buluyor. Devrimcilerin politikası ise, tam tersine halkın konut edinme mücadelesini desteklemek, bugünkü sağlıksız konutlaşmadan kurtularak her türlü sosyal hizmeti içeren sağlıklı konutlar inşa edilmesi için mücadele etmektir. Devrimcilerin işinin halka gecekondu yapmak olmadığı açıktır. Bireysel çözümlerle halkı oyalamak reformistlerin işidir. Düzen halkı bir yandan sorunlar çemberi içinde ezerken, diğer yandan 'kendi başını kurtarma' mantığıyla onları zehirlemektedir. Böylece sadece kendi başının derdine düşmüş insanları, diğerlerinin dışında yine 'kendi başına' yalnız bırakıp kolayca ezip, çaresiz bırakarak istediği gibi yönlendirebilmektedir. Önemli olan halkın kendi sorunlarının çözümü için birlikte mücadele etmesini öğrenebilmesidir. Halka konut sorununda yapılabilecek' en iyi yardım, onların kendi güçleriyle mücadele etmelerine destek olmaktır. Devrimciler böyle bir yardımın en önünde olmaktan ve bu yönde her türlü fedakarlıkta bulunmaktan kaçınmıyorlar.

KONUT SORUNUNU, HALKIN İKTİDARI, HALKIN YÖNETİMİ ÇÖZEBİLİR

Sömürüye dayanan sistem, aslında kendi işleyişine fazlaca dokunmadan konut sorununu çözebilir, bunun için halkın emeğinden elde ettikleri sömürünün birazından fedakarlık etmeleri yetiyor. Ne var ki, burjuvaziden fedakarlık beklemek işçilerin haklarını iyi niyetli kapitalistlere teslim etmekle aynı şeydir. Eğer böyle olsaydı polise, koruculara, silah ve teçhizata olağanüstü bir "güvenlik" seferberliğine akittikları trilyonları geçen ödeneklerin yarısıyla, egemenler halkın konut sorununu belki de çoktan çözmüş olurlardı. Burjuvazinin iktidarı tehlikeye girdiğinHo yapmayacağı "fedakarlık" yoktur.

1.5 milyon konutsuza konut yetiştirmeyi ve her yıl yüzbinlerce insanı sağlıklı konutlara yerleştirmeyi ancak her şeyde halktan yana öncelikler tanıyan bir halk iktidarı başarabilir. Bu ne vaat, ne de ekonomik durum gerekçe gösterilerek halktan istenecek sabır sorunudur. Aksine halkın yaşam koşullarını bir an önce insani yaşam koşullarına çevirmeyi gerektiren temel bir ihtiyaç sorunudur. Dolayısıyla her şey ciddi-kararlı bir planlama, uygulama ve bu konuda halkın denetimini sağlama sorunudur. Gerisini halkın seferberliği halledecektir.

Bir halk iktidarının görevi, ilk aşamada herkese sağlıklı toplumsal standartlara uygun bir ev verebilmek olmalıdır.

Bunu tarihte sosyalizmden başka hiçbir sistem başaramamıştır. Halkın iktidarının olduğu ülkelerde bugün konut sorunu diye bir sorun yoktur. Sosyalist ülkeler bir insan dahi sokakta, ya da parkta yatmamaktadır.

KÜÇÜKARMUTLU HALKININ DİRENİŞİ BİZİM DİRENİŞİMİZDİR

Küçükarmutlu gecekondularının ve yoksul emekçi halkının bütün gecekondu bölgelerinden önemli bir farkı var. Burada beş yıkıma karşı koymuş, birbirleriyle ve devrimcilerle kenetlenmiş örgütlü, direngen, onurlu, baş eğmeyen bir halk yaşıyor. Devlet Küçükarmutlu'yu teslim alırsa, bütün gecekondu bölgelerindeki halk üzerinde psikolojik üstünlük ve moral sağlayacak, emekçi halkın umutlarını kıracak, hepsine gözdağı verecek. Bugün Küçükarmutlu halkla oligarşinin hesaplaştığı bir bölge haline geldi. Küçükarmutlu halkını ezdirmemeliyiz, evlerinin yıkılmasına izin vermemeliyiz. Küçükarmutlu halkı yenilirse, halk güçleri önemli bir mevzi kaybedecektir. Oligarşi bunu başarırsa bütün halkın karşısına geçip "İşte o çok güvendiğiniz, dayanışma ve direnişlerde örnek gösterdiğiniz Küçükarmutlu halkını dize getirdim. Küçükarmutlu'da istediğimi yapıyorum, her yerde de yapanım. Bana kimse kafa tutamaz" diye övünecektir. Başarıyla birlikte bütün gecekondu bölgelerinde baskı uygulayacak, terör estirecektir.

Küçükarmutlu, devletin karşısında, gecekondu emekçilerinin üzerine yürürken, aşıp geçmesi gereken bir barikat olarak duruyor. Bu barikata güç verelim. Bu barikatın yakılmasına izin vermeyelim. Küçükarmutlu halkının direnişi etrafında daha fazla kenetlenerek desteklerimizi her yönden artıralım. Küçükarmutlu'da kazanacak olan emekçi halktır.

"Halkın sorunlarına çözüm üretenler olmak istiyoruz"

İstanbul Anakent Kontrol Daire Başkanı (Zabıta Müdürü) Şinasi YALÇIN

Bizler, yıkan, döken, kıran zabıtalar olmak istemiyoruz. Halka yol göstermek, onların sorunlarının çözümünde halka yardımcı olmak ve onlarla el ele olmak istiyoruz.

Gecekondu halkının sorunlarının çözümünü de onların ekonomik, sosyal problemlerinin köklü çözümünde görüyoruz. Zabıta Vakfı'nın kuruluşunda da halkla birlikte, halka yardımcı olmak konusunda, onların sorunlarını hangi koşullarda çözebileceğimiz konusunda da tartıştık. Bu çözümlerin nasıl olacağım da ayrıca düşünmemiz gerekiyor.

Gerek gecekondu, gerekse seyyar satış sorunu, ülkemizin geri bıraktırılmışlığının, ülkemizdeki bölüşüm adaletsizliğinin, gelir dağılımındaki dengesizliğin yarattığı sorunlardır. Ve bu sorunlar bizce zabıtai tedbirlerle çözülemez, çözüme ulaştırılamaz. Yoksa bu insanlar pek tabii ki sağlıksız, altyapısız konutlarda oturmayı isteyen insanlar değil! Onlar da güzel sokaklarda dolaşmak, sağlıklı konutlarda yaşamak isterler. Ancak mevcut koşullar onlara bu imkanı sağlamamaktadır. Bu nedenledir ki, zabıtai tedbirler çözüm olamaz. Başta da dediğim gibi, biz, yakan, yıkan, kırıp-döken zabıtalar değil, halkın sorunlarına çözüm üretenler olmak istiyoruz. Zaten devletin mevcut yasaları ve uluslararası anlaşmalarda gecekonduların yıkılmadan önce alternatiflerinin üretilmesini ön koşul olarak koyuyor. Ülkemizde 775 sayılı gecekondu kanununda da bu böylece açık ve nettir. Yani yıkmadan önce halkın bu sorununun çözülmüş olması gerekiyor. Aksine davranmak en azından bu noktada yasadışılıktır.O

Polis Kartal Rahmanlar'da ev bastı

ANLADIĞI DİLDEN CEVAP ALDI

Herkes bilir, bu ülkede polis "her şey"dir. O, isterse yollardan insanları gerekçesiz toplar, isterse insanlara her saat çeşitli biçimlerde rahatsızlık verir, isterse de dünyanın gözü önünde yargı yerine geçip infaz eder. Ona karşı gelmek, işkence, gözaltı, ölüm demektir. Polise karşı gelmekten çekinilir, ondan uzak durulmaya çalışılır, karakolların önünden geçilmek istenmez. Polis bu psikolojiyi bilerek hareket eder. Ama 5 Eylül gecesi Kartal Rahmanlarda saat 00.30'da çok farklı bir olay yaşandı.

Polis Diyarbakır temsilcimizin babasını gözaltına almak için evlerine geliyor. Gelenler "görevleri"nin kolay olduğunu düşünüyorlar. Nasıl olsa karşılarında direnecek, çatışacak devrimciler yoktur. Karşılarındaki kadın, kız, bir-iki çocuktur. Gözaltına alacakları altı-üstü bir kişidir. Bu rahatlıkla eve gelenler, "hazır gelmişken" mantığı ile o gece orada bulunan Diyarbakır muhabirimiz Hasan Uygun'u da gözaltına almak isterler. Olay bundan sonra patlak verir. Polis beklemediği bir direnişle karşılaşır. Direnişi aile fertlerinden Yücel Fidan'dan dinleyelim:

"İşten gelmiştik. Kapının önünde polisler bizi tutup sorgulamaya çalıştılar. Sorulan sorulara cevap alamayınca, öfkelenen polisler silahlarını kafamıza doğrultup, 'Aslında bunların evlerini her 15 dakikada bir basıp tarayacaksın. Başka türlü baş edilemez' dediler. Sonra bizi bıraktılar. Eve çıktık. Polisler evde bulunan misafirimizi almak istiyorlardı. Aslında onun için gelmemişlerdi. Yaptıkları tamamen keyfiydi. Daha fazla tahammül edemedik. Ablalarım, kardeşlerimle birlikte arkadaşın etrafına toplandık ve vermeyeceğimizi söyledik. Şaşırdılar. Bir yandan sözlü tehditler yağdırırken, diğer yandan bizi koparmaya çalışıyorlardı. Uzun süren çekişmeler ve gürültüler üzerine aşağıdaki polislerden de gelen oldu. Bizi geçemeyen polisler ancak yatakların üzerine çıkıp, misafirimizin saçından tutup yakaladılar. Sonunda bizi de zor kullanarak arkadaştan ayırdılar. Arkalarından, merdivenlerden inerken ayakkabı, terlik gibi şeyleri fırlattık. Bir yandan da "Sizin yüzünüzü unutmayacağız, herkese söyleyeceğiz.", "Devrimci adaletimizden kurtulamayacaksınız", "Biz ülkenin dört bir yanında varız", vb. sloganlar atmaya başladık. 25-30 dakika süren bu olaylardan sonra her şey bitmedi. Onların keyfi tutumlarını herkes görmeli ve bilmeliydi. Gözaltını teşhir etmeliydik. Polisler bir an önce uzaklaşmak istiyordu. Balkona çıktık. Polisin saldırısını protesto eden sloganlar attık. Mahalle ve apartman sakinleri de balkon ve pencerelere çıktı."

Operasyon ekibi apartmandan çıkınca, sloganlar üzerine önce telaşlanıyor. Oradan bir an önce uzaklaşmaya çalışıyorlar. O arada, apartman sakinleri ve mahalledeki insanlar komşularına yapılan bu baskını 055'e ihbar ediyor ve yardım istiyorlar. Murat Fidan daha sonraki gelişmeleri şöyle anlatıyor.

"Mahalleden insanlar 055'e telefon edince Kartal'dan ekipler geldi. Eve baskın yapıldığını söyledik. Onların polis olamayacağını ve bizim yalan söylediğimizi iddia ettiler. Silahlarını gösterip, 'Polis bundan başka silah taşımaz, gelenlerde bu silahlardan var mıydı?' şeklinde sorular sordular. 'Polis olsaydı bizim haberimiz olurdu' dediler. Daha sonra araştırmak için, kendileriyle gitmemizi istediler. Annemle beraber gittik. Kartal Merkez Karakolu'nda evimize gelenleri tarif etmemizi istediler. Bir süre bizi bekletip, araştırmaya başladılar. Sonunda polislerin evimize geldiğini, babamı ve misafirimizi birinci şubeye götürdüklerinin doğru olduğunu ve orada olduklarını kabul ettiler. Anlaşılan şuydu ki, polisin polisten haberi yoktu. Hep halkın polise devrimcileri şikayet ettiğini söylüyorlardı. Ama bu olayda da görülüyordu ki, halk devrimcileri değil, polisi polise şikayet etti."

Fidan ailesi: *"Polisin keyfiliğini, yasadışılığını, gayri meşru uygulamalarını ancak direnerek etkisiz hale getirebiliriz."*

Herhalde polis böyle bir şeyle karşılaşmamış olacaktı ki, gözaltına alınanlara bu şaşkınlık ve hınçla saldırdı. Muhabirimiz Hasan Uygun psikolojilerini ve saldırılarını şöyle anlatıyor:

"Beni kopardıktan sonra, sürükleyerek polis otosunun içine attılar ve üzerime çullandılar. Bir yandan da küfür edip, 'Nasıl slogan atarsınız, insanlık onuru işkenceyi yenecek ha, biz sana gösteririz, hangi insanlık onuru, hangi işkenceyi yenecek' diyorlardı. Yol boyunca dövmeyi ve küfür etmeyi sürdürdüler. Şubeye geldiğimizde, yine aynı şekilde saldırıp, küfür ediyorlardı. Evdeki direnişi sindirememişlerdi. 'Neydi o direnişin lan, polise karşı gelinmeyeceğini bilmiyor musun? Ulan bu memlekette kanun da, yasa da biziz. Bu memlekette işkence var. Sana da burada en alasını yapacağız, istediğin kadar gazetede yaz, korkmuyoruz.' diyorlardı. Böylece dört gün şubede kaldım."

Polis basmaya gittiği evde basılmanın şaşkınlığını yaşadı. Her yerde istediği gibi hareket edemeyeceğini bu olay karşısında bir kez daha öğrendi.

SORUŞTURMA

Mahkemelerinizin kapısına kilit vurun!

"Arkadaşımız ona ve örgütüne gereken cezayı verdi."

Ülkemizde "İnfaz hukuku" gerçeğini bu sözlerden daha çarpıcı bir şekilde hiçbir şey tanımlayamaz. İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir bu açıklamasıyla kendisiyle birlikte devletin bu mantığını da ele vermiştir.

Tabii ki bu ülkenin Başbakanı 17 Nisan'da 11 devrimcinin infazını "Beyinlerini dağıttık." zafer naralarıyla karşılarsa, "Analarından doğduğuna pişman edeceğiz.", "Gereğini yapın.", "Günah bizden gitti." demeçleriyle infazlara açıktan destek verirse, "İstanbul Emniyet Müdürü de kendisini mahkeme yerine koyarak infaz yapan memurunu "Arkadaşımız gereken cezayı verdi." diyerek övgüyle karşılar.

Gazeteler de sözbirliğiyle "Ölmedi öldürdü.", "Kahraman polis", "Polisin yüz akı" başlıklarıyla polisin infazını alkışlıyor. İnfazları ise bakanlar izliyor. İşte, yasalarında, Anayasa'da ne yazarsa yazsın, fiiliyatta olan bunları ezip geçen "infaz hukuku"dur.

Tarih 1 Eylül 1992, yer Avcılar. Küçükçekmece Ekipler Amiri Ömer Çakır, Devrimci Sol savaşçısı Ali Rıza Karagöz'ü halkın gözü önünde öldürdü. Bütün burjuva basın ve yayın organları, polis şefleri, Demirel'den Özal'a devletin en tepesinde yer alanlar Ömer Çakır'ı yere göğe sığdıramadılar. Oysa akladıkları ve ödüllendirdikleri bu polis kamuoyunun yabancısı değildi. Bir yıl önce de Murtaza Kaya adında üniversite öğrencisinin öldürülmesinde infaz şefi yine ne tesadüf (!) Ömer Çakır'dı. Şimdi de Ali Rıza Karagöz'ü "Meşru müdafaa'nın arkasına sağınarak öldürdüğünü söylüyordu.

Her şey "hukuk içinde" cereyan ediyordu. "Gereken ceza'yı verme yetkisini kendinde bulan bu komiser, elbette müdürünün ve Başbakanının söylediklerini yalanlayacak değildi. Sebepsiz yere hiç kimseyi öldürmemişti, sebepli olarak kaç kişiyi öldürdüğü ise bilinmiyordu. Bu mantık devletin şiddetten başka bir şey için işlemeyen mantığı. Karakollarda aranan devrimcilerin afişlerinde alınlarına çizilen hedef işaretlerinde veya infaz edilen devrimcilerin fotoğraflarının yanına yazılan "geberdi" yazılarında da aynı tnanük kendisini gösteriyor. Hatta daha belirgin olarak "sağ" olarak birini yakaladıklarında, diğer polislerin telsizden "gebertin onu", "kafasına sıkın", "öldürün" ve daha iğrenç anonsları da aynı mantıktan çıkıyor. Hatta arkadaşlarının cenazelerinde müdürlerine, şeflerine "Onları sağ yakalamayalım, sonra serbest bırakıyorlar." diye bağırmaları da yaptıkları infazları savunduklarını ortaya koyuyor. Zaten daha önce de "Biz yakalıyoruz, mahkemeler serbest bırakıyor" diye şikayet eden amirleri, müdürleri de, aynı mantığı temsil ediyor.

"Kahraman" Çakır görevi başında.

Ömer Çakır için "Teröriste karşı gerekeni yaptı." diyen Demirel, HEP Milletvekili Mahkut Alınak'a "Orada ne dolaşıyorsun, ölmek mi istiyorsun" diyen Sezgin ve "Teröristlere onların yöntemiyle karşılık verilmelidir." diyen Yargıtay Başkanı İsmet Ocakçıoğlu, "Ben olsam İran'daki karakola saldırırım" diyen Özal bu ülkenin bütün etkili ve yetkili yerlerinde bulundukları sürece, Ömer Çakır gibileri elbette ki var olacaktır. Hele ödüllendirildikçe daha çoğalacaktır. Açık olun, infaz hukukunuzu açık açık savunun. Söz oyunlarına girip halkı aldatmaya çalışmayın. Devrimciler bugüne kadar ne yaptılarsa savundular, siz de yaptıklarınızı savunun. Bırakın "Hukuk içinde kalınıyor.", "Mahkemeler bağımsız.", "Yasalar ne gerektiriyorsa o yapılıyor." sözlerini. Yalan söylüyorsunuz! Kartlarınızı açık oynayın. Yasalara, tüzüklere, anayasaya gerek yok! Bunları bir kenara atın, nasıl olsa işleri bildiğiniz gibi bitiriyorsunuz! Yapacağınız fazla şey yok. Üniformalarınızın yanında bir de cüppe taşımaya başlayın! Savcılar, yargıçlar siz de sandalyelerinizden kalkın, oraları polislere terk edin! Yok en iyisi mahkemelerinizin kapılarına kilit vurun!

"İnfaz hukuku"nu açık açık savunan Menzir'e ve Demirel'e ses çıkarmayan hukukçular, devlet sizi de işsiz bırakıyor. Neden susuyorsunuz? Devrimciler yaptımı terör diye ayağa kalkanlar, devlet açık infazı savunuyor, neden kafanızı kuma gömüyorsunuz?

"Cezaları verilmiştir" diyenler. Madem mahkemelere gerek yok, sizin suçlarınızın cezasını kim verecek? Neye karşı çıkıyorsunuz? Ya açık açık sizin yaptığınız gibi herkes kendi adaletini savunacak; ya da silahlarınızı bırakıp katillikten vazgeçeceksiniz. Başka yolunuz yok.

DEV-GENÇ: Teslimiyetin sonu yoktur SAVAŞMALIYIZ

Faşizmin çeteleri infaz dosyalarına birini daha ekledilerdi.

DEV-GENÇ'in açıkladığı gibi, bu kez katledilen 22 yaşında DEV-GENÇ'li Ekrem Akın Savaş'tı. 31 Ağustos günü otobüsteki olay Necdet Menzir'e bildirildiğinde Menzir, Başbakan ve yardımcısının yanındaydı. İnfaz emri onların yanında ve onayıyla verildi ve silahında kurşun kalmadığı bilinen Ekrem Akın Savaş, bu onayla katledildi.

Ekrem bir DEV-GENÇ'liydi. Üniversitede akademik-demokratik mücadelenin önderleri arasında yer almış, DEV-GENÇ, Liseli DEV-GENÇ içinde ve milislerin yaratılmasında önemli görevler üstlenmişti. Devrimci yaşamı boyunca DEV-GENÇ'in rehber edindiği "Halka Zarar Vermeme" ilkesine sonuna kadar bağlı kalmıştı. Yaşamını da böyle noktaladı. Belki daha kestirme yoldan kendini kurtarabilirdi. Ama son ana kadar halka zarar vermemek için azami özeni gösterdi ve bu özenin sorumluluğuyla canını verdi.

İŞKENCECİLER YALAN SÖYLÜYORLAR!

"Ateş açtı", "Otobüsü taradı" gibi Menzir'in ağzından çıkan karalamalara sarılan burjuva basını yalan söyledi, halkı kandırmaya çalıştı. İstanbul DEV-GENÇ'in art arda yayınladığı iki bildiride de belirtildiği gibi, Ekrem kimseye zarar vermek istemediği için hayatını riske attı. Ekrem Akın Savaş ne otobüsü taradı ne halka ateş açtı. "...İşgüzar faşist İETT görevlisinin kendisini polise teslim etmek istemesi üzerine zor kullanarak otobüsü terk etmek zorunda kalmıştır. Faşist İETT görevlisinin yoldaşımıza 'sadık uşak' nuhuyla saldırmaya ve silahını almaya çalışması karşısında çıkan arbedede silahın ateşlenmesi halktan bir kişinin ölümüne neden olmuştur." Olayın gerçeği böyleydi.

DEV-GENÇ Ekrem'e ve onun mücadelesine sahip çıktı. Ülkemizde adalet ve adaletsizlik, emek ve sömürü, zorbalık ve demokrasi, ahlak ve ahlaksızlık, onur ve onursuzluk arasında tüm şiddetiyle süren bir savaşın yürüdüğüne dikkati çekti. Ekrem sıradan biri değil, bu savaşın bir neferiydi. DEV-GENÇ Ekrem'in katledilmesi üzerine yayınladığı bildiriyi şu cümlelerle noktaladı:

"Teslimiyetin sonu yoktur, savaşmalıyız! Bağrından böyle onurlu savaşçılar çıkaran bir gençliğe faşizm boyun eğdiremez. Türkiye gençliği kazanacaktır!

Biz kazanacağız! Halk kazanacak! Onur, adalet ve emek kazanacak!"

Şehitlerimizi sahiplendik

Şehit cenazelerimiz oligarşiye korku veriyor. Ve bundan böyle de cenazelerimizden korkmaya devam edecekler, çünkü o törenlerde halkın evlatlarına, devrimcilere sahip çıktığını haykıran sloganlar yükseliyor.

Son olarak Ekrem Akın Savaş ve Ali Rıza Karagöz'ün cenazeleri törensiz olarak toprağa verilmek istendi ve polis tarafından kaçırılarak ailelerine yapılan baskı sonucu gömüldüler. Ama devrimciler törensiz uğurlanmadılar. Belki toprağa verilirken yanlarında olunamadı ama daha sonra mezarları başında devrim şehitleri-

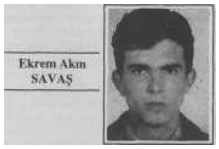

ne yaraşır tarzda anmalar yapıldı.

Ekrem Şehit Töreniyle Uğurlandı

Ekrem Akın Savaş 2 Eylül'de inegöl'ün Akhisar köyünde toprağa verildi. Cenaze töreni o gün saaat 10.00'da olmasına rağmen, polis tehdidiyle henüz kimse tören için toplanmamışken cenaze gömüldü.

İstanbul'dan cenazeye katılmak için giden İYÖ-DER'liler, ÖZGÜR-DER'liler ve DLMK'lılardan oluşan 10 kişilik grup Ekrem'in gömüldüğünü öğrenince Akhisar'daki ailesinin yanına giderek başsağlığı dilediler. Ertesi gün Bursa ÖZGÜR-DER'liler ve UL-DER'lilerin de katılımıyla anma yapmak için mezarlığa gittiler. Önlerini jandarma ve siyasi polis kesti, tören yapılmasını engellemeye çalıştı. Ekrem'i törensiz uğurlamamaya kararlı olan halk, mezarlığa girerek otomatik silahlarla bekleyen polislere rağmen anmayı yaptı. Anmada Ekrem'in devrimci yaşamı anlatılarak şiirler okundu. "Şehitlerimiz Onurumuzdur" pankartı altında Ekrem'in mezarı kırmızı karanfillerle donatıldı. Anma "Bize Ölüm Yok" marşı ve saygı duruşuyla sona ererken polis de gözaltı için

hazırlıklarına başladı. Mezarlık çıkışı anmaya katılan herkes gözaltına alındı.

Ali Rıza'nın Sloganları Polis Kurşunlarına Karşı Gazi Mahallesi Sokaklarındaydı

Ali Rıza'nın istanbul'daki cenazesinde de benzer gelişmeler oldu. Ailesi cenazeyi almak için başvurduğu andan itibaren tehditlerle karşılaştı. Cenazenin bir gün sonra (3 Eylül) alınabileceğini söylemesine karşın, polis aynı günün akşamı cenazeyi panzerle kaçırarak Gazi Mahallesi'ndeki mezarlığa gömdü. Aynı anda Gazi'de kahvehaneler basılarak "arama" bahanesiyle terör estirildi.

Devrimci Sol Güçler cenazeden bir gün sonra esnafa kepenk kapatma çağrısı yaparak, akşam saat 20.00 civarında bir gösteri düzenlediler. "Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür" sloganlarının atıldığı gösteriyi polis taradı ve iki kişiyi yaraladı.

Şehitlerin cenaze törenleri polisin tüm engelleme çabalarına karşın yapıldı. Polis cenazeyi kaçırdı, halkı mezara sokmadı ama bu kez öfke sokaklarda patladı.

3 Eylül'de Gazi Mahallesi'nde devrim şehidi Ali Rıza Karagöz için demokratik kitle örgütleri bir gösteri düzenledi. Diğer devrimci kesimlere ortak eylem çağrısında bulunan Devrimci Sol Güçler, bu çağrılarına olumlu cevap alamadılar. Saat 18.00 sıralarında Devrimci Sol Güçlerin eylem kararı olduğunu bilen TDKP yanlıları, Gazi Mahallesi'ne yakın bir yerde 10 kişiyle bir korsan gösteri yaparak polisi eylem alanına çektiler. Polis, yoğun önlem aldığı Gazi Mahallesi'nde şüpheli gördüğü herkesi aramaya başladı.

Eylemden önce Devrimci Sol Güçlerin esnafa kepenk kapatma çağrısında bulunması esnaf tarafından olumlu karşılandı. Tümü kepenklerini kapatarak çağrıya uydu. Kepenk kapatmak istemeyen kahveciyle konuşmaya giden bir grup, polisin tehdidi ve açtığı ateşle karşılaştı.

Saat 20.30'da yürüyüşe başlayan kitleye rastgele ateş açmaya başlayan polis iki kişiyi yaraladı.

"Hepiniz Evladımızsınız"

Eylemi görüntülemeye çalışan muhabirimizi halktan insanlar evlerine alarak güvenliğini sağladılar. O gün Gazi Mahallesi halkı devrimcilere sahip çıktı; devrimcileri polise karşı savunmak için elinden geleni yaptı. Bu onurlu desteği muhabirimiz şu cümlelerle dile getirdi.

"Eylem başlar başlamaz polis pusuya yattığı ara sokaklardan çıkarak kitleyi rastgele taramaya başladı. Caddeye çıkmamızın ve fotoğraf çekmemizin imkanı yoktu. Ara sokaklara girdik... Bir sokakta ilerlerken 70 yaşlarında bir ana "Hişt oğlum" diye seslenerek "Buraya gel, her

"Devrimcilere ana kucağını açmaktan onur duyuyordu. Bizi yatırdı, sabah karnımızı doyurdu ve Canlarım, sizlere bir şey olmasını istemem. Hepiniz benim oğlumsunuz.' diyerek bizi uğurladı."

yer polis kaynıyor, hemen eve gir." diyordu. Eve girdim. Elimdeki muhabir çantamı alarak yatağın altına sakladı. Sürekli yüzündeki gülümsemeyle bizlere cesaret vermeye, korumaya çalışıyordu: "Siz buradan ayrılmayın, ben dışarıya çıkıp bir bakayım durum ney." dedi. Dışarıya çıkıp sokaklara baktıktan sonra içeriye girdi, "Her yer polis kaynıyor, sakın dışarıya çıkmayın." diye tembihledi. On dakika sonra eşi geldi. Mahallenin her tarafının sarıldığını söyledi. "Evleri arayabilirler, bizleri bulurlarsa sizler için de iyi olmaz." deyip ayağa kalktık. Yaşlı kadıncağız hemen ayağa fırlayarak "Olmaz, siz burada oturun, ben karşıdaki evi açacağım." diyerek evden ayrıldı. Beş dakika sonra bizi karşı eve aldı ve ışığı da söndürdü. "Polisler gelirse kimse yok derim. Eğer kapıyı kırmaya kalkarlarsa arka camdan atlayıp kaçın." derken sanki kendi canını verecek gibiydi. Bizi ne olursa olsun polise teslim etmeyecekti. O uğraşı arasında 10 dakika sonra da elinde bir tepsi yemekle çıkagelmeyi ihmal etmiyordu.

O akşam evle cadde arasında mekik dokudu. Gece 11.00'de "Hepsi gittiler" dediğinde huzurluydu, gülümsüyordu. Belki bizi, Ali Rıza'yı daha önce hiç görmemişti ama devrimcileri kendi evladı bellemişti. Onlara ana kucağını açmaktan onur duyuyordu. Bizi yatırdı, sabah karnımızı doyurdu ve "Canlarım, sizlere bir şey olmasını istemem. Hepiniz benim oğlumsunuz." diyerek bizi uğurladı."

Ali Rıza'nın Gazi Mahallesi bütün Ali Rızalarını onurlandırdı, onlara sahip çıktı.

Bursa'da yoğun gözaltılar

Bursa polisi son bir haftadır keyfi gözaltılar ve baskılarla halkın üzerinde terör estiriyor. Saldırılar ilk önce Ekrem Akın Savaş'ın cenazesine giden 14 kişinin gözaltına alınmasıyla başladı. Gözaltına alınanlar arasında gazetemiz Bursa Temsilcisi Gülcan Butakın da bulunuyor. Aynı gün gazetemiz Bursa bürosundan çıkan İstanbul Özgür-Der üyesi Necla Can, Bursa Özgür-Der üyesi Mehmet Ali Taraf ve gazetemiz muhabiri Nusret Günal siyasi şubeye götürüldüler. Bu arada yoldan geçen bir kişi de gözaltına alındı. 5 Eylül'de İnegöl'de 5, Gemlik'te 16 kişinin, 7 Eylül'de Gemlik'te ev basılarak 4 kişinin gözaltına alınması bunları izleyen gözaltılar oldu.

Anma töreninden sonra gözaltına alınanlar Bursa Emniyet Müdürlüğü'nün en üst katındaki siyasi şubeye götürüldüler. İfade almaya çalışan siyasi polis gözaltında bulunan hemen herkesi kaba dayaktan ve falakadan geçirdi. Elektrik işkencesi yaptı. Gazetemiz Bursa temsilcisi Gülcan Butakın da işkenceye alındı. Ekrem Akın Savaş'ın anmasına İstanbul'dan gidenler iki gün sonra serbest bırakılırken, Bursa'dan katılanlar halen gözaltında tutuluyorlar.

Mücadele bürosundan çıkışta gözaltına alınanlardan Necla Can iki gün sonra serbest bırakılanlar arasındaydı. Gözaltındayken Gülcan Butakın'ı gördüğünü ve polislerin ona işkence yaptıklarını, Gülcan'ın ise "katiller" diye bağırdığını duyduğunu söyledi. "Biz şubedeyken anmadan almanlar geldiler. Polis hemen Gülcan'a saldırdı. Göz barrtı takmadığı için onu herkesin gözü önünde dövüyor ve küfür ediyorlardı." dedi.

Polis şehit cenazelerinin ardından başlattığı bu gözaltı operasyonunu fırsat bilerek, örgüt operasyonuna dönüştürmeye girişti. Her zamanki senaryolar yine gündeme geldi. Senaryolar, İstanbul Özgür-Der üyesi Necla Can'ın, Dursun Karataş'ın kuryeliğini yaptığı iddiasına kadar vardı. Ne var ki, her adamdan örgüt çıkarmaya çalışan bu tür işgüzarlıklar uzun sürmedi. İşkencecilerin saldırısından bir sonuç çıkmadı.

Temsilcimiz Gülcan Butakın'ın ve UL-DER'li öğrencilerden Şinasi Ören'in de içinde olduğu diğer 6 kişi halen gözaltında, işkencedeler...

Kondularda direniş zamanı

Ankara'da belediyeler yıkım yarışında

İstanbul, İzmir, Ankara... Yağmalamadıkları bir karış toprak parçası kalmasın istiyor bu büyük kentlerimizin belediye başkanları. Yoksul halkın oturduğu arazilerden, evlerden gözlerini ayıramıyorlar. Ankara'da Altındağ-Yenidoğan bölgesi de yıkımla karşı karşıya.

Yavuz Selim, Sinan Paşa ve Hayri Akmanlar mahallelerinde yaşayan gecekondu halkı, her gün biraz daha zorlaşan yaşam koşullarında şimdi bir de evsiz kalma sorunuyla yüz yüze.

Yıllarca burada dostluğun, dayanışmanın havasını solumuş ve onca fedakarlık ve emekle iki üç ev kurmuşlar, yıllar sonra zor da olsa tapularını almışlarken, şimdi ellerine tutuşturulan ve 15-30 gün içinde evlerini boşaltmalarını isteyen tebligata lanetler yağdırıyor Yenidoğan halkı. Tebligatta belirtilen ring yolu yapımı, mahalleyi güzelleştirme, imar ıslahı gibi gerekçeler de yıkımın bahanesini oluşturmaktadır. Sorun yine yağma, talan, sömürü zorbalığıdır. Belediye arsaların metrekaresini 125 bin liraya almak isterken, aynı yerde kendisine ait arsaların metrekaresini 1 milyona kadar satmaktadır.

Tebligatlarda yıkılacak ev sayısı 200 civarında gözükürken, aynı bahçede bırkaç evin varlığı nedeniyle bu sayı 500'e ulaşmaktadır.

Büyük kentlerin varoşlarında yaşayan gecekondu halkı artık bilmekte ki, öylece oturup dozerlerin kapıya gelmesini beklemek hiçbir sevin çözümü değildir. Bu tecrübeye sahip olan Yenidoğan halkı da bugünden bir şeyler yapmaları gerektiğine karar vererek 3 Eylül'de Altındağ Belediyesi önünde toplandı. Ellerinde "Evimizi 3-5 Milyona Yıktırmayacağız", "Halkız HakJıyız Kazanacağız", "Yıkım Değil Ev İstiyoruz" yazılı dövizleriyle yıkım tebligatlarını protesto eden halk, Belediye Başkanıyla görüşmek istediğini belirtti.

Öğleden sonra sağlanan görüşmede, salonda sivil ve resmi polislerin yer alması "sosyal demokratların" ne ölçüde şeffaflaştığını da gösteriyordu. Polislerin gölgesinde "aslan" kesilen belediye başkanının yine umut dağıtmasına, kondulularda birinin "Siz bizim sorunlarımıza çözüm getirmiyorsunuz, pembe tablolar çiziyorsunuz, biz evlerimizin gerçek değeri karşılanmadan istimlak ettirmeyeceğiz. Bu taahhütnameyi kabul etmiyoruz" diye yanıt vermesi üzerine. Başkan "ben ettiririm" diyerek halka olan kinini kusuyordu.

Yenidoğanlılar, halkla ancak polis göl gesinde görüşebilen bir belediye başkanının vereceği sözlerin öneminin olmadığının farkındalar. Evlerini koruyacak olan yine kendi birliktelikleri ve direnişleri olacak.

Antep'te katliamlara kınama

4 Eylül'de İHD, EĞİT-SEN, HEP ve Belediye-İş'ten 80 kişi, İHD'den postane ye toplu olarak giderek, TBMM'ye gönderilmek üzere, sokak infazlarını ve katliamları kınayan telgraflar çektiler. Telgraf metninde "Bizler insan hakları savunucuları olarak, Şırnak ve Çukurca ile duruğa ulaşan sokak infazlarını ve katliamları şiddetle kınıyor, protesto ediyoruz." denildi.

Malatya'da

SERVET PEKER- Devlet terörünün canlı hedefi ve tanığı, ama "canlı tanık" olmayabilirdi de... Diğer pek çok katliamda olduğu gibi...

Malatya (Mücadele)- 22 Ağustos'ta işlerinden evlerine dönerken önlerini kesen polis tarafından kurşunlanan üç gençten biri hala komada. Yaralı gençleri hastaneye götürmek için yardım etmeye çalışanlara da gözaltına alındıkları 100. Yıl Karakolu'nda iki gün boyunca işkence yapıldığı öğrenildi.

Cemal Gürsel Mahallesi'nde Beyazgül adlı oyun salonundaki işinden evine dönen Servet Peker ve arkadaşları Fırat Doğan ile İbrahim Çolak'ın önleri Malatya Havaalanı'nda görevli polis memuru Tuncay Cıva tarafından kesildi. "Ben polisim" diyerek silahına davranan Tuncay Cıva, kimliğini görmek istediklerini söyleyen gençlere ateş etmeye başladı. Bu sırada aldığı kurşun yarasıyla kalın bağırsağı parçalanan Servet Peker, olay yerine gelen resmi polisler tarafından da yaralı olduğu halde dövülerek yerlerde sürüklendi. Bu şekilde yerde yarım saat bekletildikten sonra hastaneye kaldırılan Servet şu anda komada ve babası öfke dolu.

"Oğlumun hiçbir suçu olmadığını biliyorum. Olsa bile böyle mi yapmaları gerekir. Bu nasıl adalet? Kinlerini halka boşaltıyorlar. Ama ben hakkımı arayacağım. Her yerde bunun hesabını soracağım. "

Kurşunlanmalarının nedeni ilginçti, ama bir "polis devleti" için olağanüstü değildi. Gençler iki gün önce Hüseyin Yılmaz diye biriyle sıradan bir sebeple tartışmışlardı. Ve polis Tuncay Cıva, Hüseyin Yılmaz'ın eniştesiydi. Yeğeniyie nasıl tartışmaya cesaret edebilirdi "sivil" bir vatandaş!

Kurşun yağmuruna tutulan gençlere yardım etmeye çalıştıkları için 100. Yıl Karakolu'nda işkence görenve tanıklıkları engellenmeye çalışılan insanlar polis terörünü gazetemize anlattılar.

Yaralı Fırat DOĞAN: *"Sürekli bize vuruyor, ayaklarımıza sıkıp 'Yeğenimle nasıl tartışırsınız.' diyordu. 'Ben polisim' diyordu. Ben de ne olursan ol, hakkın yok dedim. Üçümüz de yaralandık. O sırada yaralı olduğumuzu gören arkadaşlar yanımıza koştu. Taksi çağırdılar. Ben taksiye bindim. Servetin durumu daha ağırdı. Taksiye almak istedim, polisler bırakmadı. Hastaneye gittik, beni yere attılar. Yaralı halimle polis göğsüme basıp, 'Hangi örgüttensin' diye bağırıyordu. Beni yerde öylece bırakıp, hepsi çekip gitti."*

Görgü Tanığı Gazi AKBAL: *"Yaralandıklarını gördüm. Fırat, 'Vuruldum' diye bağırıyordu. Taksi tuttum. O sırada polisler oradaydı. Bizi karakola götürdüler. Saatlerce dövdüler, her nöbet değiştiren polis bizi dövüyordu. Polisin biri eline silah alıp, 'Ben onların yerinde olsam hepsini gebertirdim' dedi. Sürekli tehdit ediyorlardı. 'Siz teröristlere benziyorsunuz. Dev-Sol'cu musunuz, PKK'cı mısınız söyleyin' diyorlardı. 2.5 gün sonra savcılıktan serbest bırakıldım."*

Yerel basında "Polise bıçakla saldırıldı, polis kurtulmak için ateş etmek zorunda kaldı." şeklinde yansıtılan olayla ilgili olarak bir basın açıklaması yapan Anadolu ÖZGÜR-DER Başkanı Z.Aysel Sözeri, ülkemizde polisin kendisini tek yetkili merci olarak gördüğünü ve bunun iktidarın ikiyüzlülüğünü sergilediğini belirtti. Yerel basını da eleştiren Sözeri, "Yerel basın, polis bültenlerini yayınlamaktan ve polis gazetesi olmaktan vazgeçmelidir. Çünkü gazeteci olmak, faşizmin sözcüsü değil, dürüst ve objektif olmayı gerektirir." dedi.

Hasan Güiünay'dan haber alınamıyor

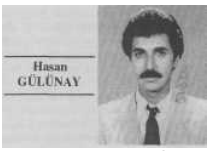

20 Temmuz'da işine giderken polis tarafından gözaltına alınan Hasan Gülünay hala kayıp. Birsen Gülünay eşinin gözaltına alındığı günden bugüne kadar bütün yetkili makamlara başvurduğunu ancak bir sonuç alamadığını açıklayarak İnsan Hakları Derneği'nde 1, 6, 9 ve 10 yaşındaki dört çocuğu ile açlık grevine başladı. Demokratik kitle örgütlerinin de katıldığı ve destek verdiği açlık grevi 7 Eylül'de bitirildi.

7 Eylül'de İnsan Hakları Derneği'ndeki basın toplantısına ÖZGÜR-DER'li aileler, YKD üyeleri katıldı. Daha önce kaybedilen Hüseyin Toraman'ın ve Şavşat'ta katledilen Ali Ekber Atmaca'nın ailelerinin imzalarını taşıyan basın açıklamasında "İnsan olarak en temel insan haklarına sahip çıkmanın bedeli işkencedir. Gözaltında kaybolmak ya da intihar **etmek için emniyetin üçüncü katını seçmektir. Artık evden işe gitmenin bedeli her an ölüm olabilir. (...) İktidarın baskı ve sömürüsünü artırmak için başvurmadığı yöntem kalmadı. Ama biz işkencelere, yok edilmelere, infazlara, toplu katliamlara rağmen susmayacağız. Sesimizin çıktığı kadar bağıracağız. Gerekirse bu uygulamalara karşı bedenlerimizle set oluşturacağız." denildi. Basın toplantısının ardından İHD'den Galatasaray'a kadar bir yürüyüş yapıldı. Gülünay ailesi, Gülü-nay'ın resimlerini taşıyan tişörtlerle yürüyüşe katıldılar. Gülünay'ın çocukları eylemden sonra Başbakan Demirel'e bir mektup gönderdiler. Dört küçük çocuğun, babalarını kaybedenlere gönderdikleri mektupta şunlar yazıyordu:**

"Babamız 50 gün önce polis tarafından gözaltına alındı. Polise sorduğumuzda yok dediler. Gözaltına alınan kişiler ise onu şubede gördüklerini söylediler. Şu anda gözaltında olduğu yolunda şeyler duyuyoruz. Polisin babamızı bir an önce sağ olarak bırakmasını istiyoruz."

Emekçiler için yeni bir mevzi daha: EYKAD

Panoda Malatya'da katledilen bir savaşçının, Şerafettin Şirin'in resmi asılı. Demokratik mücadelede yeni bir mevzi oluşturmak için toplanmış insanlar, panonun önünde "Onuru Onurumuzdur", "Mücadelesi Mücadelemizdir" diye haykırıyorlar.

iktidarın gecekondu halkına saldırısı, devrimcileri halktan tecrit etmeye dönük demagojileri işte böyle yanıtlanıyor emekçiler tarafından.

Bu yanıt, Esenler halkının çabalarıyla kurulan Esenler Yardımlaşma, Kültür ve Araştırma Derneği'nin açılışında ifadesini buldu. 6 Eylül'de yapılan açılış şenliği, mahalleyi inleten sloganlarıyla, gelen mesajlarla, kardeşçe kurulan sofrasıyla, Esenler halkı için coşkulu bir gün ve yeni bir başlangıçtı.

Demokratik kitle örgütlerini birer "terör odağı" olarak göstermeye çalışan siyasi iktidar, onlarca derneğin kapısına kilit vurmasına karşın, istediği sonucu alamıyor, halkın susmasını sağlayamıyor. Sağlayamayacak. Esenler halkının EKAD'ı kapatanlara karşı EYKAD'ı açması da bunun yeni bir kanıtıdır.

ESENLER **HALKI MEVZİLERİNDE- Sıkılı yumruklar iktidara öfkenin, demokratik mücadelede kararlılığın** ifadesi.

Zeytinburnu Belediye işçilerinden Başkan'a:

'Namussuz, adını kendi koydu"

Zeytinburnu Belediye Başkanı Hasan Yılmaz "Aylıkları ödeyemiyorum" gerekçesiyle 29 işçisini işten attı.

Belediye işçilerinin grevinin ertelenmesinden sonra işçilerine "Benim dönemimde bir tek işçi atılmayacak, namus sözü veriyorum" diyen Hasan Yılmaz işçilerin karşısında namussuzluğa başladı. Eylemliliklerde, direnişlerde önde olan işçileri işten atan Yılmaz, diğer işçilere de, "Sizler de direnir, hakkınızı ararsanız başınıza bunlar gelir" mesajını vermeye çalışarak işçileri tehdit ediyor.

Zeytinburnu belediye işçileri bu işçi kıyımına 7 Eylül'de başlattıkları açlık greviyle cevap verdiler. Atılan 29 işçi açlık grevine başladı, işçilerin en demokratik haklarına dahi tahammül edemeyen Hasan Yılmaz, açlık grevinin ikinci gününde işçilerin üzerlerine polisleri saldırtarak direnişi kırmaya çalıştı, işçilerin açlık grevine başladıkları temizlik işleri binası çevik kuvvet ve sivil polisler tarafından basıldı. Ancak estirilen bu terör direnişi kıramadı, işçiler Beledi-ye-İş 2 No.lu Şube'de açlık grevine devam ettiler.

9 Eylül, Zeytinburnu Belediyesi'nde direnişin büyüdüğü bir gün oldu. Tüm belediye işçileri bir gün iş bırakarak işçi kıyımına karşı seslerini yükseltirken, âçlık grevcileri de eylemi yeniden Temizlik İşleri'nde sürdürme kararı aldılar. Ayrıca çok sayıda işçi de iş bırakmanın yanı sıra destek açlık grevine başladı. Direnişte görüştüğümüz işçilerden Hasan Özdoğan "Hasan Yılmaz bizleri işçilerin aylıklarını ödeyemiyorum diye işten çıkarttığını açıklıyor. Ama yanında çalışan 30 müteahhite milyarlara varan ihaleler veriyor. Amaçları işçi kıyımını ve özelleştirmeyi gündeme sokmaktır" diyerek Belediye Başkanının açıklamasındaki sahtekarlığı vurguladı, işçilerle dayanışma amacıyla 5 günlük açlık grevine başlayan Fadime Morsümbül de gelişmeleri şöyle anlattı: "Zeytinburnu Belediyesi işçi kıyımına gebe bir yerdir. Her gün önümüze yeniden zor koşullar sürüyorlar. Ben ve iki bayan arkadaşımızı memur statüsüne geçirmek istiyorlar. Bunu kabul etmeyince asfaltta, temizlik işlerinde, park ve bahçede görevlendirerek bizleri yıldırmaya çalışıyorlar. Biz de 'Gerekirse bunları da yapanız.' dedik, karşılarında geri adım atmayacağız. Ben de bugün buradaki arkadaşlarıma destek vermek amacıyla 5 günlük açlık grevine katılıyorum. Amaçları bilinçli, hakkını arayan işçileri çıkarmaktır. Bu açlık grevimizle bunun önüne geçeceğiz. Kararlılığımızla geri adım atacaklar."

Grevci işçiler "Halkımızın bu grevimizde bizlere sahip çıkacağına eminiz" diyerek halktan grevlerine ve eylemlerine destek beklediklerini belirtiyorlar.©

rilmesini istediler.

İŞÇİLER DIRENECEK-HUkUmetin grev kırıcılığı işçi kıyımının yolunu açtı. Bu yolu kapatmak, direnişlerle iktidarm karşısına dikilmekten geçiyor.

MARET Grevi 51. günde

MARET'te 20 Temmuz'da başlayan grev, MARET patronlarıyla Tek Gıda-İş 3 No.lu Şube yöneticileri arasında zaman zaman yapılan görüşmelerin anlaşmazlıkla sonuçlanması nedeniyle sürüyor.

276 işçisiyle greve çıkan Koç Holding'e bağlı MARET'te işverenden talep edilen ücret ortalama net 3 milyon lira. İşveren ise ortalamada bunun yarısından yukarı çıkmıyor.

İşyerinde çalışma koşulları alabildiğine ağır. MARET'te 3 milyonun çok görüldüğü her işçinin bir günde -8 saatte- parçalamak zorunda olduğu et miktarı 1.5 tondur.

MARET patronları İstanbul Büyükşehir Belediye Mezbahası'nı kullanıp, üretimi sürdürerek, grevi etkisizleştirmeye, kırmaya çalışıyor. Ancak MARET işçileri buna sessiz kalmayarak 3 Eylül'de Belediye Mezbahası önünde bir protesto eylemi yaptılar. MARET patronlarına böyle bir olanak sağlamanın açıkça grev kırıcılığı olduğunu belirten işçiler, buna son ve-

İşçiler grevi sürdürürken, sonuna kadar diretmek, direnmek konusunda hemfikir olduklarını açıklıyorlar.

Tek Gıda-İş 3 No.lu Şube Sekreteri Ali Koloş şöyle özetliyor grevlerinin amacını. "12 Eylül'den önce yasal olan haklarımız bugün yasadışı oldu. Bütün demokratik haklarımızı almak için çalışmamız gerekiyor. Haklarımızı örgütlü ve bilinçli bir mücadele yürüterek kazanacağımıza inanıyorum."

Belediyelerde keyfî işten atmalar devam ediyor

Adana (Mücadele)- Anakent Belediye - si'nin yürütmekle yükümlü olduğu temizlik işlerinin devredildiği Yeşeron adlı taşeron firmanın, Sinekle Mücadele Bölümü'nde çalışan 35 işçiden 8'i sendikaya üye olmak istedikleri için işten atıldılar.

Geri kalan 27 işçi ise sınıf dayanışmasının gereklerine denk düşen onurlu bir örnek sergileyerek, "Ya onları tekrar işe geri alırsınız, ya da bizi de işten atarsınız." diyerek tavır aldılar. İşveren böylesi bir tavrın diğer işçilere taşıyacağı birlik ve direnme geleneğini kırmak için bu işçileri de işten çıkardı. İşçilerin, firmanın silahlı adamları tarafından tehdit edildiği öğrenildi. İşten atılan işçiler, ilk tepki olarak firmanın bu keyfi tutumunu protesto için SSK ve Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne topluca dilekçe **verdiler.**

KOY-TUR'da baskılar

Elazığ (Mücadele)- KÖY-TUR Tavukçuluk'ta toplu iş sözleşmesinin sonuçlanmasının üzerinden 1.5 ayı aşkın bir süre geçmesine karşın işçilere hala toplu sözleşme farkları ödenmediği gibi, 25 Ağustos'ta 3 Eylül arasında da 10 işçi işten çıkartıldı.

3 Eylül'de işten atılan işçiler büromuzu ziyaret ederek, üyesi oldukları Öz Gıda-İş Genel Merkezi de dahil olmak üzere sendikanın bu soruna duyarsız davrandığını, sendikanın sırf kendi çıkarları için insanları üye yapmaya çalıştığını belirttiler. İşçilerin ortak kaygısı, işçi kıyımının daha da devam edebileceğiydi. Gerici sendikanın duyarsızlığının aşılması ve kıyımın durdurulmasının yolu ise hepsinin kafasında açık. Mücadele etmek, direnmek. KÖY-TUR işçileri şimdi sözü gerçeğe dönüştürmekle karşı karşıyalar.

Yüreğir belediye işçileri: "Hakkımızı alıncaya kadar direneceğiz"

Adana (Mücadele)- Yüreğir belediye işçileri, daha önceki eylemleri sonrasında yapılan anlaşmalara rağmen maaşlarının verilmemesi üzerine 7 Eylül'de de viziteye çıkarak bir günlük iş bırakma eylemi yaptılar.

Yaklaşık 400 kişinin katıldığı eylemde, belediye başkanının "Herkes iş saatini asmayacak şekilde eylem yapabilir. Ancak bunu aşar ve yasadışı eylem yaparlarsa gerekli işlemleri yaparım." demesine işçiler, "Yasadışı eylem yapmıyoruz. Hakkımızı arıyoruz ve eylemimiz meşrudur. Bekleyecek gücümüz kalmadı." sözleriyle karşılık verdiler. İşçiler, patronları tehdit yağdırsa da, haklarından vazgeçmeyecekler.

Kamu emekçilerinin "Gün Bizim" şenliği

Ankara (Mücadele)- Kamu emekçilerinin örgütlü güçleri KAM-SEN, BEM-SEN ve SAĞLIK-SEN, Ankara'da 7 Eylül'de düzenledikleri "GÜN BİZİM" şenliğiyle kamu emekçilerinin birlikte mücadele ve dayanışma geleneğine yeni bir halka eklediler.

Başkent'in bakanlıklarında, hastanelerinde, belediyelerinde çalışan yaklaşık 700 memur katıldı geceye. Kamu emekçileri, Temmuz eylemlerini, emperyalist savaşa hayır gösterilerini anlatan dia gösterileriyle, emekçilerin gücünü, kendi güçlerini, örgütlü olunduğunda, tereddütsüz mücadeleye girişildiğinde nasıl sonuçlar yaratabileceklerini vurguladılar bir kez daha. Grup Berivan, Özgürlük Türküsü ve Grup Ekin'in parçalarıyla, Ayşe **Gülen Halk Sahnesi'nin sunduğu oyunla kavganın sıcaklığını yaşattılar.**

Şenlik, yeni memur direnişleri yaratmak, memurların haklarını almak ve korumak için, tüm Kürt ve Türk kamu emekçilerinin KAM-SEN, BEM-SEN, SAĞLIK-SEN çatısı altında birleşmeleri çağrısıyla bitirildi. Evet, gün onların: Direnen, mücadele eden, kapıkulluğunu reddeden kamu emekçilerinindi.

Öğretmenler İLKSAN VE TÖYAK aldatmacasına hayır dediler

Ankara (Mücadele)- EĞİT-SEN'e üye yaklaşık 50 öğretmen 9 Eylül'de Ankara'da yapılan İLKSAN 2. **dönem** 7. Olağan Genel Kurulu toplanüsım ye TÖYAK kanunu ile görüşmeleri protesto etmek için toplantının yapıldığı Beşevler'deki Turizm ve Otelcilik Meslek Lisesi'nin önünde bir gösteri ve basın açıklaması yaptılar.

Öğretmenler, İLKSAN'ın şu andaki işleyişini ve TÖYAK'ı kabul etmediklerini belirterek yaptıkları basın açıklamasında "İLKSAN'ın yönetim ve denetiminin MEB'ye devredilmesiyle öğretmenlerin sahibi oldukları sandığın yönetiminde ve denetiminde söz hakları kalmamış, şu an bu sandık şirketleşmiştir. TÖYAK da bundan farkı olmayacaktır. Biz öğretmenler olarak zorunlu üyeliğin kaldırılmasını, İLKSAN'ın geleceğini üyelerinin belirlemesini istiyoruz" diyerek, öğretmenleri EĞİT-SEN'de grevli-toplu sözleşmeli sendikal mücadeleye çağırdılar.

Öğretmenler "İLKSAN Aldatmacasına Hayır", "İLKSAN Bizim Malımız Hesabını Sorarız", "Yaşasın EĞİT-SEN" sloganlarını atarak eylemi sona **erdirdiler.**

Memur Gerçeği Ankara Bürosu Açıldı

Ankara (Mücadele)- Kamu çalışanlarının sesi Memur Gerçeği Dergisi Ankara Bürosunu açtı. 4 Eylül'de yapılan ve çeşitli DKÖ'lerin, memur sendikalarının temsilcilerinin de katıldığı açılışta Memur Gerçeği çalışanları, emekçi halkın hak istemlerinin, haklı mücadelelerinin burjuva basınca yansıtılmadığını, ya da çarpıtılarak yansıtıldığını vurgulayarak, memurların kendi gerçeğini ve mücadelesini yansıtacak bir derginin ve bu derginin sosyalist basın cephesinde yer almasıgerekliliğinin üzerinde durdular.

ISIRGAN

Belediye işçileri neden kazanamadı?

Günlerce yürüdüler. Başarmak için aylarca direniş yaptılar. Sonunda greve çıktılar. Tabii başta burjuva basın olmak üzere bütün patronları karşılarında buldular. Oysa işçiler. İstanbul DGM Savcısı Mustafa Emre'ye sorsaydılar, ne yapmaları gerektiğini öğreneceklerdi. Savcının verdiği "taktik"le işçiler kesinlikle kazanırlardı.

Savcıya göre, grev işçilerin hakkı ama, yanlış şekilde kultanıyorlardı. 5-6 gün greve çıkacaklardı, daha sonra bütün çöpleri toplayacaklardı. Ardından, bir ay sonra, yine 5-6 günlük greve çıkacaklardı. Bu taktiğe dayanabilecek hiçbir belediye yoktu; Nurettin Sözen de işçilerin istediğini verecekti.

Savcının bu önerisi bir zamanlar Sıkıyönetim Mahkemelerini ve şimdi de DGM'de sürdürülen duruşmaları hatırlattı. Siyasi kimliklerinden soyundurulmak amacıyla zorla giydirilmeye çalışılan tek tip cezaevi elbiselerini giymeyi reddeden devrimciler, -duruşmalara don-atlet getirilirlerdi. Ve her keresinde de duruşma salonunun kapısından geri çevrilirlerdi. Bununla birlikte bu mahkemelerin yargıçları, savcıları "Tek tip elbiseyi duruşmada giyin, dışarda isterseniz çıkarın. Bakın, tahliye olacaksınız." diye fısıldamayı veya açık açık bu şekilde kürsüden şantaj yapmayı ihmal etmezlerdi.Tekliflerine "evet" diyecek olanlar için bir başka deyişle, bu gün ortasında Müslümana oruç bozdurmaya benzerdi. Anlaşılan DGM Savcısı hala o günleri unutamamıştı.

Ördek Mehmet

Turgut Özal "terör"ün kaynağını buluverdi. 8 Eylül tarihli gazetelerdeki demeçlerinde, "terör"ün nedenini şöyle açıkladı: "Fırat üzerinde barajlar yapmaya başladık, aşağıda kıyametler koptu. Bugün ülkemizdeki terörün ana sebeplerinden birisi, bu barajların, bu ülkelerin herhangi bir şekilde boğazlarını sıkmaması için yapılıyor."

Doğrusu, bu haber, insanın aklına "Ördek Mehmet" hikayesini getiriyor. Birinin adı Ördek Mehmet olan iki kişi konuşuyormuş. Mehmet kendisine "ördek" denmesine çok kızarmış. Konuşma esnasında diğeri "hava bulutlu" deyince, Mehmet veryansın etmeye başlamış; "Sen bana nasıl Ördek Mehmet dersin" diye. Arkadaşı şaşırmış; "Ben sana ne dedim ki, sadece hava bulutlu dedim." Mehmet başlamış konuşmaya; "Hava bulutlu öyle mi? O zaman yağmur yağacak demektir. Yağmur yağınca sular bir yerde toplanacak, bir göle dönüşecek. Göle ne gelir? Tabii ki, ördekler. İşte sen bana Ördek Mehmet dedin." demez mi?..

Dün dündür, bugün bugündür...

Demirel: *"Biz 6 helikopterle Kıbrıs savaşı yaptık. Şimdi ise Güneydoğu'da 60 helikopterimiz var. Bu olayın belini kıracağız."* (16.1.1992, Hürriyet) **Demirel:** *"Cephe belli değil. Düzenli ordu savaşı yok. Çete savaşında düzenli ordunun müdahalesi çok zor olur."* (7.8.1992, Milliyet)

Bir polis operasyonu

8 Eylül tarihli radyo ve televizyon haberlerini dinleyenler, İstanbul'dan İzmir'e hareket eden bir yolcu otobüsünde üç silahın bulunduğunu öğreniyorlardı. Silah bulunur da, silahı taşıyanlar bulunmaz mı? Bulunmasına bulunur da, polisin elinde bir şey yok ki! Durumu nasıl açıklayacaklar? Onlar da, radyo ve televizyona, "Teröristler otobüslere binmediler." diye açıklayıverdiler.

Oysa gerçek bambaşkaydı. Polis korkudan ve telaştan aradıklarını kaçırmıştı. Nasıl mı?.. Otobüs Taksim'deki yazıhanesinden hareket ettikten sonra, araç telefonu ile şoförü arayan polis, bir ve iki numaralı koltukların boş olup olmadıklarını soruyordu. Boş olmadıklarını öğrenince de, şoförden durmasını istedi. Şoför otobüsü Beşiktaş'ta durdurdu. Dört bir yandan ekipler doluştu. Yolcuları indirdiler. Araba arandı,, yolcular sayıldı. Sonunda bir çanta bulunarak dışarı çıkarıldı. Polisler içinde bomba olduğunu sanıyorlardı. Bütün dikkatler çanta üzerindeyken yolculardan bazıları "kaçın kaçın" demeye başladılar. Bir müddet sonra bomba olmadığ, anlaşıldı. Çanta açılınca, içinden silahlar çıktı. O zaman polis, sahiplerini de bulmak için bütün yolcuları siyasi şubeye götürdü ve yolcuları tekrar saydı. Saymasına saydı da, iki kişi yoktu. Oysa, daha önce tamamdı.

Anlaşılacağı gibi, aradıkları kişiler çoktan kaçıplara karışmışlardı da haberleri yeni oluyordu. Belki de yolcular arasından "kaçın kaçın" diyenler de bu kişilerdi. Neden olmasın ki?..

İşte polis, elinin altındakini kaçırmanın çaresizliği ile haberi böyle aktarıyordu. Bir kere şeflerinden fırça yemekten kurtulacaklardı; ikincisi de, ki asıl önemlisi, kamuoyuna

"Arabada olsalardı, kaçırır mıydık?" mesajını vereceklerdi. Öyle ya, kim kaçmıştı ki onların elinden... "Kaçırdık" deseler, "kahramanlıklarına" halel gelirdi.

Kahraman komisere 'Meydan' sahip çıktı

3 Eylül tarihli Meydan Gazetesi'nde "Cesur polisin iki yüzü" başlığıyla bir haber yer aldı. İşlediği cinayet nedeniyle bizzat Başbakan tarafından ödüllendirilen komiserin, daha önce işlediği başka bir cinayet yüzünden hakkında dava açılmış olması ve halen yargılanması bir türlü içlerine sinmiyor.

Bir "kahramanın" yargılanması gerçekten karınlarını ağrıtıyor olmalı ki, iktidarın bu "ayıbını" yüzüne vuruyorlar. Öyle ya, hem kalk koskoca Başbakandan 30 milyon 'ödül' al, hem de '30 yıl hapis' istemiyle yargılan. "Terörle boğuşan" Ömer Çakır'ın İnsan Hakları Derneği avukatları tarafından mahkemeye verilmesi ve hakkında dava açılması akıl alacak bir durum değildir Meydan gazetesine göre. Her gün ölümle burun buruna gel, canla başla teröristlerle boğuş, sonra da yargılan!...

Kendilerini katliam çetelerinin yerine koyan satılık kalemler, bu duruma elbette göz yumamazlardı... Ortada bir "ayıp" vardı ve devlet bu "ayıbı" ortadan kaldırmalıydı. Göstermelik de olsa bir "kahramanın" yargılanması, "teröre" cesaret vermez miydi?... Teröre yeşil ışık yakacaklarına bıraksalar da işlerini "rahat rahat" yapsalardı ya. Değil mi?

Halk düşmanlarını aklamaya çalışmak basın emekçilerinin görevi değildir

"Kahraman" komiser ve diğer beş katilin "kurtarılmaya" çalışıldığı haberde imzası bulunan Hikmet Uysal'ın böyle bir çaba içinde olabileceğini düşünmüyoruz. Çünkü, adliye muhabiri olarak, 6 Eylül tarihli haberde adı geçen cellatlar tarafından katledilen Eşref Kaplan'ın "terörist" olmadığını en iyi kendisi bilmektedir. Katiller, kendisinin görevli olduğu Bakırköy Adliye-si'nde yargılanırken Hikmet Uysal, böyle bir çaba içinde olamaz. Ancak haber, gazetesinin yayın anlayışına "uygun" biçimde çarpıtılarak verilmiştir. Polisin panik halinde öldürdüğü bir yankesici, "terörist'tir artık. Gazetesindeki kontrgerilla işbirlikçileri tarafından haberin başına gelmedik şey bırakılmamasına karşın yine de bir basın emekçisinin imzasıyla yayınlanmıştır. Basın emekçileri her seferinde susmaya, "Acaba bu sefer haberim nasıl çıkacak" diye merak etmeye devam ettikçe, kontrgerilla işbirlikçileri onları kullanmaya ve onların adına halk düşmanlarını aklamaya devam edeceklerdir.

Basın emekçileri, düştüğü bataklıkta çırpınanların tutunacakları dal olmamalıdırlar

Basın emekçilerinin görevi halk düşmanlarının iştahlarını kabartmak değildir. Birkaç kuruş ve imzalı bir haber karşılığında böyle bir ahlaksızlığı hakettiklerini düşünmüyoruz. Ancak kendi yazdığı haberlerin, gazetelerinde nasıl yayınlanacağını kendisi bile merak eden basın emekçilerinin, her şeyi "İşsizlik kaygısı" ve "ekmek parası" ile açıklamaya kalkması nereye kadar inandırıcıdır? Ahmet Akpak gibileri, her gün biraz daha alçalmakta hiçbir sakınca görmezler. Basın emekçilerinin tercihi, düştüğü bataklıkta çırpınan Ahmet Akpak gibilerine tutunacak dal olmayı kabul etmemek olmalıdır.

Ne kanlı cinayetler, ne de süslü yalanlar, gövde gösterileri, hiç ama hiçbir çaba onu bu bataktan kurtarmaya yetmez. Karanlıkta yaşamaktan, yalanla beslenmekten başka bir seçenekleri yoktur. Devrimcilerin ve yurtseverlerin, "İşsizleri toplayıp kiralık katil yapıyorlar." diye karalandığı 7 Eylül tarihli haberin (!) altındaki imzanın da onlara ait olduğunu görmek hiç de alışılmadık bir durum değildir. Çünkü "İşsizleri toplayıp terörist yapmak" ancak, onların kalemlerini teslim ettiği kontrgerilla şeflerinin işi olabilir. "Parasızdık. Yapacak başka hiçbir şeyimiz yoktu." sözleri ise, neden polis olmayı seçtiği sorulan bir işkencecinin duraksamadan verebileceği bir yanıttır.

Bir işkenceciyle, inançlarını duvara kanla yazan devrimciler arasındaki farkı herkesten daha iyi onlar bilmektedirler. Ama onlara bu yalanları söyletmeye iten nedeni herkes bilmektedir. Ne yazık ki onlar, kaderlerini işkencecilerin kaderleriyle birleştirmeyi seçtiklerinden, bugün, alçalmaktan ve yalanla beslenmekten başka bir seçenek bulamamaktadırlar.

"Gerçeği MEYDAN gazetesi yazdı"

Ahmet Akpak Malatya Ticaret Odası Başkanı Abdurrahman Yavuz tarafından "Gerçeği Meydan Gazetesi yazdı." denilerek "onurlandırıldı". Gayrettepe'nin çöplüğünden başka yerlerde de kendisine hak veren birileri daha vardı artık.

Onurlarını, insanlıklarını, her şeylerini yitiren işkencecilerin ruh haliyle devrimcilere saldıran satılık kalemlerin, "pervasız" yalanlarının sonu da yalnızca alçalmak olacaktır. Çünkü "cüretlerinin" dayanaklarını yalanla besleyenler, alçaklık çukuruna yuvarlanmaktan kurtulamazlar.

"Silahlı mücadele bugün her zamankinden önemlidir"

Gerillalar, uzun süreli halk savaşı stratejisinin gereklerini yerine getiriyorlar.

Uzlaşma ve silah bırakma karşılığı "barış" ve "demokrasi"... Emperyalizm dünya halklarını devrim ve iktidar savaşından vazgeçirmek için karşılarına böyle çıkıyor. "Demokrasi" ve "barış" oyununun cazibesine kapılarak uzun süreli halk savaşı stratejisinden vazgeçenler, ehlileşerek emperyalizmin rol verdiği oyuncular olmaktan kurtulamıyorlar.

Kısacası silahlı mücadeleyi devrim yapmak, iktidarı almak için değil de burjuvaziden bazı haklar koparmada pazarlık gücü olarak kullananlar, halkların geleceğini emperyalizme teslim ediyorlar.

Filipinler'deki gerilla hareketi de silahlı mücadeledeki ısrarı ve uzlaşmayı reddetmesiyle emperyalizmin boy hedefleri arasında. Filipinler Komünist Partisi Merkez Komitesi Başkanı Armando Liwanag, 2 Ağustos 1992'de emperyalizmin ve onun tercihi General Ramos'un "barış", "demokrasi" oyununa karşı, partisinin tavrını ortaya koyuyor. Kısaltarak yayınlıyoruz.

FİLİPİNLER KOMÜNİOT PARTİSİ (CCP), YENİ HALK ORDUSU (NPA) VE YENİ DEMOKRATİK CEPHE (NDF) NEDEN SİLAHLI DEVRİME DEVAM EDİYOR? Filipinler KP'si, Yeni Halk Ordusu ve Ulusal Demokratik Cephe; ulusal kurtuluş, demokrasi, gerçek ve sürekli barışa kavuşmak için devrim yolunda silahlı mücadeleye devam etmeye kesin kararlıdır.

Halkı silahlı mücadeleye başlatmaya sürükleyen baskı v6 sömürü koşullarında bir değişiklik olmamıştır. Aslında silahlı devrimin 1969'da yeniden başlayışından itibaren, halkın temel sosyal sorunları birbirini takip eden iktidarlarda çok daha kötüye gitmiştir.

General Ramos halkın temel sorunlarına hiçbir çözüm getirmemektedir. Açıklanmış politikaları sadece bu sorunları daha da kötüleştirmeye hizmet etmektedir. Yeni-sömürgecilik ve feodal çıkarlarca belirlenen bu haksız sosyal düzenin korunması, ABD'nin başlattığı halka karşı topyekün savaşın yükseltilmesi, bu durumu belirleyen gerçeklik-

Halka ve devrimci güçlere karşı militarist yok etme kampanyaları azalmaksızın sürdürülmektedir. Katliamlardan, işkencelerden, kaybolmalar, yasadışı gözaltılar, kundakçılık, bombalama ve kitlesel zorunlu göçlerden oluşan terörün tüm biçimleri halka karşı devam etmektedir. General Ramos'un yeni görevine başladığı iki ay içinde, hala cezaevlerinde yüzlerce politik tutuklu çürümeye bırakılmış durumdadır. General Ramos'un genel af, anti-terör yasasının yürürlükten kaldırılması ve devrimci güçlerle görüşmeler yapma konusundaki önerilerinin dürüstlükle uzaktan yakından ilgisi yoktur. Ve sadece topyekün savaşın karşı-devrimci politikası altındaki psikolojik savaş kampanyasının bileşenlerini oluştururlar. Kendi önerilerini sahte ve kabul edilmez kılacak ön koşullar öne sürmüştür. Bütün önerileri için ortaya koyduğu anahtar ön koşullar şunlardır; Manila hükümetine ve anayasasına teslim olmak, silahlı mücadeleden vazgeçmek, düşmanlıkların askıya alınması (veya ateşkesin oluşturulması), silahların teslimi ve Yeni Halk Ordusu'nun dağıtılması.

Ramos'un Yeni Demokratik Cephe (NDF) Ile Görüşmek Için Öne Sürdüğü Ön Koşullar

Ramos tarafından öne sürülen (Manila hükümeti ve UDC görüşmeleri için ön koşul ikinci gelenin ilk olana ait anayasaya, kurumlara ve silahlı kuvvetlere teslim olma ilkesi) bu ilke takip edilmiş olsa; ciddi ikili barış görüşmelerine gerek olmayacak, sadece biçimsel ve teslimiyetin işleyişine ilişkin görüşmeler olacaktır. (...)

Gerçekte Ramos rejimi psikolojik savaşa ve devrimci hareketin yerel kadro ve komutanlarına karşı sinsice yaklaşımlara ağırlık vermektedir. General Ramos UDC'nin halkta devrimci güçlerin teslim olmaya hazır oldukları izlenimini yaratma konusunda ona hiç de yardımcı olmayacaklarını bilmektedir.

Ramos barış görüşmeleri değil, teslim alma görüşmeleri istemektedir. Çizdiği çerçeve, pasifikasyondur. Ancak gerçek ve sürekli bir barışın görüşülmesi değildir. Bu, tam anlamıyla Filipin Silahlı Güçleri, Ulusal Savunma Bölümü ve 1990'da Aquino rejimini de Cluster tarafından onaylanan çerçeve ile aynıdır.

Halkın ordusunu savaş alanında dağıtamadığı noktada, psikolojik savaş potasında eritebileceğinin, çözeceğinin hesaplarını yapmaktadır.

Ramos tarafından ileri sürülen Ulusal Birleştirici Komisyon, Marcos ve Aquino rejimleri dönemlerinde, onun tarafından ileri sürülen dar kafalı ve boşa çıkartılmış "barış ve düzen meclisleri"nin şişirilmiş devamıdır.

Ramos'un Genel Af ve FKP'nin Yasallaşması Konularında Ön Koşulu

Ramos'un genel af için ön koşulu; Filipin silahlı kuvvetleri tarafından kara listeye alınmış bireylerin teslim olmasıdır. Ortada devrimcileri, halkın devrimci davasına ihanet ettirmeye yönelik boşuna bir çabası söz konusudur. Aynen Rep. Bonifacio Gillego tarafından açığa çıkartıldığı gibi, Ramos'un genel affı, geçmişte Marcos ve Aquino'nun öne sürdüklerinden farklı nitelikte değildir. Hatta bu genel af önerileri devrimci hareketi bölmeyi hedefleyen boşuna çabalardan başka bir şey değildir. Parayı kendisi için toplayan, sahte teslim olanlar yaratan askeri yetkililer vardır. Genel aftan yararlandığı belirtilen 4485 kişi, az sayıda dönekten ve sahte teslim olanlardan oluşan bir yığından, artıktan öte başka bir şey değillerdir.

Ramos tarafından öne sürülen, anti-terör yasasının feshine ilişkin ön koşul, tüm devrimci örgütlenmelerin üye listelerinin teslim edilmesi, onların kurban durumuna getirilmesini içermektedir. Diğer yasalar da ya oldukları gibi kalacak ya da faşizmin demokratik güçleri baskı yoluyla denetlemesi için başka biçimlere bürünmesini getirecektir.

(...)

Bu anda, devrimci güçler, ulusal kurtuluş ve demokrasi için, temel ilkelerini koruyarak, devrimci silahlı mücadelelerini genişletip, yoğunlaştırmakta kararlıdırlar. Maceracılığa karşı çıkmakta ve kendi kitle tabanlarını geliştirmektedirler; teslimiyete, reformizme, pasifizme karşı uyanık davranmaktadırlar. Yalıtılıp, umutsuzlaştıkça daha hilekar ve zalim olan düşman ile tüm anlaşma izlenimlerini söküp atmaktadırlar.

Gelişme ve güçlenme anlamında büyümeleri için kendilerine en uygun olan koşulları devrimciler açık olarak görebilmektedirler. Halka karşı cinayetler işleyenler ile karşılaştırıldığında, daha büyük zaferler kazanma konusunda kendilerine güveniyorlar. General Ramos'un kuşku duyulan bir seçim ve küçük bir azınlığa dayanarak iktidara gelmesi, krizin derinleşmesi ve kötüye gidişte önlenemeyen bir anlam içermesi uzun vadede egemen sistemin çözülmesini de getirecektir.

Bu kötüye gidişin gejdiği noktanın en belirgin göstergeleri; gerici güçlerin en üst seviyede askerileştirmesi, rüşvet ve çürüme, kokuşma, baskıların kanlı kampanyalar şekline dönüşmesi, psikolojik savaş yöntemlerindeki hilekarlık ve hainlik, işsizliğin had safhaya varması, enflasyonun yükselmesi, yüksek vergiler, üretimin düşmesi ve sosyal hizmetlerin düzeyinin azalması, Filipinler'in dış ticaretinin en kötü düzeyde olması, ihracatın azalması, bu şartlarda halkın kaynaklarının ahlaksızca yok yere kullanılması veya israf edilmesidir.

Ve silahlı mücadele bugün her zamankinden daha önemlidir.

Halkın geniş kitlelerinin devrimci proletarya partisinde, halk ordusunda, birleşik cephede, politik ve kitlesel örgütlenmelerde yer alması bu nedenledir. Devrimci güçler her zamankinden daha fazla uzun süreli halk savaşı stratejisini hayata geçirmeye kararlıdır.

yorum... yorum... yorum.

İsrail'in barıştan anladığı kendi isteklerini kabul ettirmektir

Politika güç üzerine yapüıyor. Güç kimin elindeyse barış masasında da onun borusu ötüyor. GeUşmeleri istediği gibi yönlendirip, karşısındakileri istediği noktaya çekiyor. Yeri geldi mi en sert ve uzlaşmaz tutumu takınarak, barış için can atanların umudunu suya düşürüyor. Yeri geldi mi ortaya birkaç hak kırıntısı atarak karşısındakileri peşinden koşturuyor.

Bugün Ortadoğu'da "barış" sürecinde bütün kozlar İsrail'in elinde ve Suriye FKÖ'nün de desteklediği ve dolaylı olarak içinde yer aldığı Ürdün heyetiyle benzer bir oyunu sürdürüyor. Bu oyunun yeni bir perdesi "barışçı" Rabin'in iktidarı ile açıldı. İsrail bu bölümde FKÖ'ytt ve Ürdün heyetini hatta Suriye'yi sevindirecek "jestler" yapıyor. İsrail "Batı Şeria ve Gazze'ye özerklik veririz." diyor ve FKÖ ile Filistinlilerin içinde yer aldığı Ürdün heyeti, iyi niyet gösterisi olarak hemen bunun üzerine atlıyor. Ellerinde kullanacakları tek kozları kalmayanlar, kaybettikleri eşeği İsrail'in buldurmasına seviniyorlar.

İsrail Batı Şeria ve Gazze'de özerkliği 1978-1979'da ABD, Mısır ve kendi arasında imzalanan Camp David anlaşmasıyla zaten 14 yıl önce kabul etmişti. Hem daha o zaman İsrail Kudüs'ün doğusunu ilhak etmemişti ve Kudüs'ün statüsü henüz tartışma konusuydu. 1980'de Kudüs'ü başkent ilan ettiğini açıklayan İsrail Kudüs'ü tartışma konusu olmaktan çıkarmıştı. İşte şimdi İsrail, Filistinlilere Batı Şeria ve Gazze'de Kudüs'süz bir özerklik veriyor. 14 yıl öncesinin de gerisinde bir duruma boyun eğerken sevinenler, aslında İsrail ve ABD'yi sevindirmiş oluyorlar.

İsrail diğer yandan bu atağıyla ABD'den 10 milyar dolarlık krediyi kopardığı gibi kendisinin ne kadar "barışçı" olduğunu göstermesiyle bir taşla iki kuş vurmuş oluyor.

Aynı şey Suriye için de geçerli. İsrail 1967 savaşında işgal ettiği Suriye toprağı Golan tepelerinden küçük bir parça vereceğini açıklayınca Suriye'yi de sevindiriyor. Suriye de giderek ABD ve İsrail barışının rotasına kayıyor.

İsrail'in elindeki kozlar alınmadan Filistin halkına bu masada onurlu bir barış yoktur. Bu barıştan ne Filistinlilere bağımsız bir devlet kurma hakkı çıkacaktır, ne de İsrail Suriye'ye kaybettiklerini geri verecektir ve vermeye niyeti vardır. Suriye de, FKÖ de bu masadan İsrail ne verirse onunla yetinerek kalkmak zorunda kalacaklardır. İsrail'in elindeki kozları, ancak bu koşullarda "barış" ı reddeden ve İntifada'yı yükselten Filistin halkı alabilir.

Filistin halkı ancak kendi gücüne güvenerek, kendi gücünü İsrail'in gücünün karşısına koyarak yeni bir barış süreci açabilir ve bunu gücünü dayatarak kendi istediği biçimde yönlendirebilir.

Güçlü ve yerinde vurmak, düzenli olarak vurmak, birçok yerden aynı anda vurmak..,

Öğrenmek, uygulamak ve yapmak için çok büyük yeteneklere, becerilere gerek yok. Yeter ki "bir demir parçasının bilene bilene bir iğne yapılabileceğini" unutmayalım

"Herbirimiz kişisel olarak birbirimize ve ortaklaşa işe yeterince yardım ediyor muyuz? İnsanın her şeyden önce kendini mi, başkalarını mı sevdiğini bilmesi gerekir. Birbirini sevenlere en bulanık su bile berrak gelir. O zaman yapılamayacak şey yoktur." (s. 179) Amerika'nın gözünde Vietnam savaşçıları her zaman "birkaç çapulcu" idi. Yıllarca karşısında bir halk hareketi olduğunu kabul etmek istemedi. Ta ki, kovulması kesinleşene kadar. 30 yıllık mücadele Amerikan emperyalizmine, tarihinde görülmemiş bir yenilgiyi tattırmıştı. Bugün dahi bu yenilgi piskozunu atmaya uğraşıyor. Vietnam'da öylesine ağır bir yenilgi aldı ki, bu Amerikan toplumu üzerinde önemli düzeyde kendine güvensizlik yarattı. İşte Bush bunun için "Büyük Amerika" sloganıyla birlikte, Körfez savaşındaki başarısını sevinçle bu yenilginin psikozundan kurtulma olarak değerlendiriyor. Vietnam'daki gibi bir "hata"ya düşmemek için Vietnam'ı kulağına küpe yaptı.

İşte bu "hata"ydı Vietnam halkının kan ve gözyaşı, sevinç ve cesaret, öfke ve kin fırtınasına yol açan. Dünya halklarına unutulmaz deneyler bırakarak, emperyalizme karşı mücadelede ışık olmayı sürdürdü Vietnamlılar. Öylesine haklı bir zemin yarattılar ki, olağanüstü bir saygınlık kazandılar ve savaş boyunca ilerici, devrimci, demokrat kamuoyunun sıcaklığını, yardım elini hep yanlarında hissettiler.

Madeleine Riffaud, bir gazeteci olarak, o dönemde Vietnam'da olup bitenleri kendi gözlen ve objektifi ile görmek, gerçeği dünyanın önüne sermek istediğinde kendi deyişiyle, "yaşantısının en büyük deneyini" yaşamıştı. Bu deney, bugün "Vietkong Çetecileri Arasında" adlı kitaba yansıdı. Ve bu kitap, yıllardır halklarının kurtuluşu yolunda mücadele veren devrimcilere kendisini zevkle okuttu. Madeleine Riffaud, Vietnam çangıllarına adımını atar atmaz, Vietnam halkının kazanacağını, karşısında ne kadar güçlü bir düşman olursa olsun bunun bir şeyi değiştirmeyeceğini görüverdi. *"Fransa'da 'Vietkong' diye adlandırılan kişilerin arasına katılıp, bambunun, modern silahların çeliğini yendiği, sivri iğneli arıların 'Amerikalı danışmanları kaçırdığı, yüz kez bombalanmış kasabaların yer altında, eskisinden daha iyi yaşadığı; ancak okuma bilen bir köylünün kumazlığının kendisine karşı denenen her yok etme robotunu başarısızlığa uğrattığı bir ülkeyi kah yürüyerek kah bisikletle bir uçtan bir uca aştık."* (s.17) diye anlatırken, heyecan ve coşkusunu okuyucusuna taşıyordu. Savaş, karşımızdaki düşmanın pervasızlığına ve acımasızlığına karşın büyük bir yaratıcılık, özveri ve destansı çarpışmalarla sürdürülmek zorundadır. Vietnamlılar böyle kazandılar.

"Kurtuluş ordusunda emniyet kuralları böyledir. Kim olduğunuzu yalnız, kendi bölgesinde sorumluluğumuzu yüklenecek olan yeni birliğin şefi biliyordu. İlk arkadaşlarımız yalnız, iki yolcuyu bir noktadan öbür noktaya dek koruma görevini aldıklarını bilmekteydiler. Ne adlanırmız belirtilmişti, ne de gelen iki yeniden birinin kadın olduğu", (s.21) Herkesin bilmesi gerekenden fazlasını öğrenmeme kuralı, isterse Vietnam çangıllarının ortasında olsun her zaman, her yerde geçerliliğini koruyor. Devrimci mücadeleyle yoğrulmuş bir kişilik, kendisini bu kurallar ve anlayışlar bütünü içerisinde yoğurdukça, mücadeleyi zenginleştirip ilerletme becerisi kazanır.

Çünkü *"düşmana, halk atölyelerinde ustaca hazırlanmış, ya da düşmanın kendinden ele geçirilmiş silahlarla karşı koyan çeteci, kendini ormanın binlerce tuzağına karşı korumayı da bilir."* (s.31)

Çünkü, *"Gerçekten istedikten sonra her insan dengesini bozmamak için tek dayanak olarak incecik bir sarmaşığı alıp, enine yerleştirilmiş bir ağaç kütüğünden geçerek bir uçurumu aşabilir. Her insan, Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin kadınlarıyla erkekleri gibi çangılı, siyah akreplerine, zehirli dikenlerine, bir sokuşta öldüren yılanlarına, topuklarına ya da omuzlarına yapışan sülüklerine, gece yırtıcı hayvanların parlayan gözlerine karşın tehlikeli görevlerden sonra sağ kalmış olmaktan ötürü mutlulukla, çalışmak ve soluk almak için dönülen bir ev sayabilir. Her insan kendini tüm malı mülkü bel kemerine asılı şeyler olduğu halde, çok zengin ve çok sevinçli duyabilir. Bunları yapabilmesi için yaşantısına bir anlam vermiş olması ve arkadaşlarının yardımını duyması yeterlidir."* (s.33)

Bizim ormanımız halktır. Onunla bütünleştikçe karşı konulmaz bir gücün ifadesine dönüşürüz ki; hiçbir güç bu bütünlük karşısında dayanamaz. Madeleine Riffaud da ormanın gücünü anladıkça bu güçten doğan diğer güçlen ete görüyor; her şeyden önce kendi güvenlikleri açısından bunu bulunmaz bir bağlaşık olarak anlıyor. Diyor ki, *"Üç bağlaşığımız var."* Günün 12 saatinin gece olması, Güney Vietnam'ın üçte ikisini kaplayan çangılın varlığı ve asil önemlisi de 'emanet' edildikleri Güney Vietnam halkı...

Bu savaş önümüzdeki birçok savaşın sonucunu etkileyebilecek denli önemli ve iyi hesaplanması gereken bir savaş. Bu bilinçle hareket eden devrimciler tüm engelleri ne kadar zor olursa olsun aşacaklardır. Çünkü *"20 kilometre yol yürümeye hazırlanıp da 15 km sonra gidilecek yere ulaşmış olunduğunun farkına varmanın çok daha iyi olduğu"* (s.49) bilincine sahip olan devrimciler açısından aşılmayacak hiçbir engel, yapılmayacak hiçbir iş yoktur.

Biliyoruz ki, karşımızdaki düşmanı etkisiz hale getirmek için hiçbir eksiğimiz yok. Düşmanın güçlü silahlarının olması devrimcilerin eksiği anlamına gelmiyor. Vietnamlı komutanın dediği gibi, *"Teraziyi bizim tarafımıza eğen unsur, çok kez bir çocuğun kurnazlığı, bir kadının kahramanlığı, yaşlı bir köylünün* öğüdü'dür. (s.51)

Kazanmanın adı yaratıcılık, kurallara uymak, ilkeli davranmak ve halkla bütünleşmektir. Bunu başaracak olan devrimciler, Vietnam halkının ve diğer dünya halklarının deneyimlerini özümseyerek kendi gerçekliğinin içerisinde tekrar tekrar yaratıp düşmanın karşısına koyabilmelidir, işte kitaba bugünkü anlamını veren, bu dersleri Türkiye'de ve Kürdistan'da uygulayabilmek... Öğrenmek, uygulamak ve yapmak için çok büyük yeteneklere, becerilere gerek yok. Yeter ki "bir demir parçasının bilene bilene bir iğne yapılabileceğini" unutmayalım.

GÜN İZİ

Ayağına basılan TRT ayağa fırladı

Televizyon kanallarının artması, TRT ile diğer şirketler arasındaki "savaşı" hızlandırdı. TRT diğer kanalları yok etmek için neredeyse her yolu deniyor.

Bu kavganın ardında "çağdaşlaşıyoruz" anlayışı içerisinde, aslında çok kanallı kültürsüzleşme yerleştirilme amacı yatıyor. Aynı zamanda bu, televizyon şirketlerinin daha fazla pazar kapma kavgasının da bir ürünü. Sömürü ve baskı şiddetlendikçe, toplumsal uyanışı bastırmak, düşünceleri farklı yöne çekmek ve enerjileri boşa harcatmak için daha fazla kanal açılacaktır. Ancak toplumsal uyanış bu mantığı aşacak düzeyde gelişiyor. Bunun daha da güçlenmesi, birbirine savaş açmış kanalların halka ve devrimcilere daha fazla saldıracağı anlamına geliyor. Belediye işçileri grevinde, grevi kırmak için TRT dahil bütün TV'ler birbirleriyle yarıştılar, inter Star grevi kırmada kendini övünerek şampiyon ilan etti. Polisin hazırladığı her tip senaryonun gönüllü destekçiliğini yapmada kendi aralarında olduğu gibi basınla da yarışıyorlar.

Haberlerde "şu kadar terörist yakalandı" anonsuyla başlayan konuşmalar, çeşitli açılardan çekilmiş görüntülerle birlikte, sonunda "Yasadışı yayınlar bulundu." şeklinde bitiriliyor. Genellikle yasadışı yayınlar dedikleri de ya romanlardır ya da bu düzenin yasalarına göre çıkmış, bayilerde satılan gazete veya dergilerdir. Hatta Zonguldak'ta olduğu gibi, OKM'li sanatçıların önüne polis tarafından dizilmiş, çaydanlıkları, makarna ve tencereleri "yasadışı" ilan etmekte sakınca görmezler. Özellikle TRT için bunun pek bir önemi yoktur. O sahibinin sesidir, iktidarın ve iktidarın en büyük ortağı militarist güçlerin yayın organı gibi hareket eder. Çamur atıp iz bırakmak ister.

Devrimcilere ve ilericilere saldıranlar, kendilerine yönelik herhangi bir uygulama karşısında ayaklarına basılmış gibi ayağa fırlıyorlar. Son dönemde pıtrak gibi artan televizyon kanalları karşısında sık sık "Yasadışı televizyonlar", "Anayasaya aykırı", "Yasal haklarımızı kullanacağız" feryatlarıyla ekranlarda boy gösteriyorlar. Çıkarlar öne çıkınca doğrusu bir anda yasalar, Anayasalar akıllarına geliveriyor.

TRT hem suçlu hem güçlü. Saldırılarının ahının aheste aheste çıkacağını öğrenmediği sürece de suçluluğu ve kendince de güçlülüğü sürecek. Sorun birini diğerine karşı savunmak sorunu değil. Tutarsızlıkları, ikiyüzlülükleri, birbirlerinin ayağını kaydırmak için başvurdukları oyunlar ortada... Al birini vur ötekine! Savunulacak hiçbir yanları yok. Hiçbiri devrimcilere saldırıda şu veya bu şekilde TRT'den aşağı kalmıyor. TRT'yi sollayanlar dahi bulunuyor. Ancak burada sorun, TRT'nin çifte standart uygulayan tavrıdır. Hem, yasal yayınlar için "yasadışı" deyip, "yasadışı"lık yaparak insanları, devrimcileri karalayacaksın, hem de diğer televizyon kuruluşlarını "yasadışı" deyip, çileden çıkaracaksın!

İşte bunlar böyledir. Her şey kendi çıkarları için mubahtır.

BİZE ÖLÜM YOK

Yüksel KAŞIKÇI

28 EYLÜL 1978
Sade yaşamı, çalışkanlığı ve hareketine son derece bağlı nitelikleriyle Devrimci Gençlik mücadelesinde yer aldı. Okmeydanı'nda faşistlerle girdiği çatışmada şehit düştü.

Dursun IŞIK

7 EYLÜL 1991
Dursun, Hollanda'da faşistler tarafından vurularak aramızdan ayrıldı.

H.Veli AŞIKÇI

EYLÜL 1987
Faşistler tarafından iki kere ağır yaralandı, kavgadan geri kalmadı. 12 Eylül işkencehanelerinde, Kabakoz, Metris zindanlarında da, çıktıktan sonra da onurlu mücadelesini sürdürdü. Veli'yi bizden tedavi edilmeyen bir hastalık aldı. Aramızda yaşıyor.

Yüksel GENÇ

12 EYLÜL 1980
Emekçiydi. 12 Eylül sabahı devrimci bir görevi yerine getirirken, silahının ateş almasıyla aramızdan ayrıldı.

Mehmet SOYLU

12 EYLÜL 1979
Kars Yenimahalle'de faşistler tarafından katledildi.

Ağlamasın diye
şafaklar
yüreğimizi biçerek çıktık
tarlalardan
şimdi yürümek
zamanıdır
dedik
yepyeni sonsuzluklara

Zeynep Esra BOLAYIR

8 EYLÜL 1990
Yeni tatmaya başlamıştı gerçek güzellikleri. Devrimci Gençlik'in saflarında yeni atılmıştı halkının kavgasına. İYÖ-DER üyesi Zeynep, geçirdiği trafik kazasıyla aramızdan ayrıldı.

Seher ŞAHİN

8 EYLÜL 1991
Seher, öğrenci gençliğin içerisinde dayanışma ve direnişin sembolü oldu. O, kısacık yaşamında halkına karşı duyduğu sorumlulukla hareket etmesini bilmiş ve bizlere örnek olmuştur.

Aydın YALÇINKAYA

Vedat ÖZDEMİR

Feridun AYDINLI

Mehmet KURU

25 EYLÜL 1980
Aybastı'da jandarmanın pusuya düşürmesi sonucu katledildiler.

TÖDEF yeni öğretim yılına Seher Şahin'i Anma Haftasıyla başladı

Yeni öğretim yılına öğrenci gençlik "Seher Şahin'i Anma Haftası"yla başladı. TÖDEF'in örgütlü olduğu birçok ilde üniversiteye yeni gelen yüz binlerce öğrenci için Rehberlik ve Dayanışma Masaları açıldı. Seher Şahin'i katledenler onun adını taşıyan Rehberlik ve Dayanışma Masalarına da tahammül edemediler. Okulları basıp onlarca TÖDEF'li öğrenciyi gözaltına aldılar, tutukladılar.

Öğrenci gençlik, üzerinden eksilmeyen devlet terörü, polis copuna rağmen, demokratik üniversite mücadelesinde yeni adımlar atıyor. TÖDEF demokratik üniversite için atılan bu adımlara ortak olmaya çağırıyor. Öğrenci gençliğin dayanışması ve geleneklerini sahiplenmedeki militan duyarlılığı demokratik üniversite mücadelesine yeni mevziler kazandırmaya devam edecektir.

Yazısı sayfa 11'de

İşte bir amigonuz daha

16-17.4.1992 Çiftehavuzlar

Katliam çetelerinin cefakar amigoları sadece iyi gün dostu değiller. Bombalı, panzerli ve otomatik silahlı yüzlerce işkencecinin kuşattığı devrimci üslerin çevresinde dolanıp, isterik çığlıklar atarken, katliamcıların cenazelerinde yas tutmayı ve intikam yeminleri etmeyi de ihmal etmiyorlar. Bunların maskeleri düştükçe, yalanları ortaya çıkarıldıkça telaşlı demeçler veriliyor. Kozakçıoğlu, "Operasyon yapılan evlerde polisi alkışlayanlar halk değil iddiaları komiktir." diyor.

İşte amigolarınızdan biri daha. O da "halk desteği" diye lanse ettiğiniz birkaç seyyar amigonuzdan. Bir katliamda, bir polis cenazesinde...

6.2.1992
(polis cenazesi)

SHP'liler! İstifa edin...

VAATLERİNİZİN HİÇBİRİNİ YAPMADINIZ! Tam tersine iktidarınız boyunca tüm ülkeyi kan gölüne çevirip, var olan hak kırıntılarını da emperyalistlere, TÜSİAD patronlarına, polise, MİT'e sundunuz. Artık bugün Şırnak'ta halkı topa tutanlar, işkencehanelerde manyetonun kolunu çevirenler size güveniyor.

ONURUNU KORUYAN, NAMUSLU, HALKINI VE YURDUNU SEVEN BÜTÜN SHP'LİLERE SESLENİYORUZ! Kimi destekliyorsunuz? İktidar ortağı SHP'nin yarattığı bu tabloyu mu? Neyi bekliyorsunuz. SHP'ye verdiğiniz oyların daha fazla kurşun, daha fazla cop, daha fazla baskı ve hak gaspı olarak sizlere yönelmesini mi? Evet hangisini?

GERÇEĞİ GÖRÜN! Bütün halka açılan savaşa ortak olmak istemiyorsanız, bir an önce SHP'DEN İSTİFA EDİN! Suçların destekçisi olarak kullanılmanıza izin vermeyin. Onur, adalet ve gelecek halkın safları arasındadır.

Yazısı sayfa 10'da

Basın emekçileri!

Hiçbir gerekçe, halk düşmanları karşısında alçalmayı haklı kılamaz. Basın emekçileri, inançlarını kanlarıyla yazan devrimciler ve halkın karşısına her seferinde "ekmek parası", "ne yapalım, biz doğrusunu yazıyoruz, onlar değiştiriyorlar" deme hakkını kendilerinde göremezler. Böyle bir anlayışa meşru bir zemin aramak, "Ben hiçim" demektir. Zira böyle bir hak (!) ancak işkencecilere aittir! Halkın devrimci adaleti karşısında "Emir kuluyum, ne yapalım amirlerimiz böyle istiyor." diyerek alçalma hakkına ancak onlar sahiptirler.

Sıradan bir cinayette ya da ölümle sonuçlanan bir trafik kazasında bile, bir vesikalık fotoğraf alabilmek için polise tombalacılar gibi "abicim" diye yalvarma onursuzluğu basın emekçilerine değil, gazete patronlarına ve satılık kalemlere ait olmalıdır. Bırakın yollarda ellerinde telsiz, polis kılığına bürünüp onlar adam çevirip yumruklasınlar. Bin bir yalanla yoğurdukları haberlerin altına imzalarını onlar atsınlar. Çürüyen, çöken bu sömürü düzenine basın emekçileri değil, onlar çok şey borçludurlar.

Yazısı sayfa 20'de

"Ben Kefilim !"

Daha...çok daha iyi yaşamanız için Türkiye'yi yeniden kuracağız.